

NAVJEŠTENJE

Godišnjak župe Navještenja BDM Gospić

Božić 2020.

Navještenje – Godišnjak župe Navještenja BDM Gospić
Božić 2020., br. 93., Godina XVII.

Izdaje: Župni ured Gospić, Kaniška 1, 53000 Gospić

Telefon: 053/753-332

e-mail: crkva.nbdm@gmail.com

uredila: Lucija Starčević

Lektor: s. Robertina Medven, prof.

Odgovorni urednik: preč. Mario Vazgeč, župnik gospićki

Uredničko vijeće: vlč. Domagoj Tujmer, s. Robertina Medven, Lucija Starčević,
Franje Puškarić, Jelena Majer, Mirela Miočević

Tisak: F.M.I. d.o.o. Gospić:

ISSN 1344 - 4447

SADRŽAJ:

RIJEČ UREDNIŠTVA	1
BISKUPOVA RIJEČ	2
BOŽIČNA PORUKA BISKUPA MONS. ZDENKA KRIŽIĆA	4
BOŽIČNO PRIMANJE BISKUPA ZDENKA KRIŽIĆA U GOSPIĆU	7
PONOČKA U GOSPIĆKOJ KATEDRALI	11
BISKUP BOGOVIĆ PREDVODIO BOŽIČNU MISU U GOSPIĆU: BOŽIĆ BLAGDAN OBITELJI	15
BLAGDAN BOGOJAVLJENJA	17
NEDJELJA BOŽJE RIJEČI	20
DAN POSVEĆENOG ŽIVOTA	23
PRIKAZANJE GOSPODINOVO - SVIJEĆNICA	27
BLAGDAN SV. BLAŽA U GOSPIĆU – BLAGOSLOV GRILA	29
SVJETSKI DAN BOLESNIKA U GOSPIĆKOJ BOLNICI	30
MISAO BLAŽENOG ALOJZIJA STEPINCA UZ SJEĆANJE NA NJEGOVU MUČENIČKU SMRT	32
HODOČAŠĆE GOSPIĆKO-SENSKE BISKUPIJE U RIM	32
PEPELNICA	36
VJERONAUČNA OLIMPIJADA U SLUNJU	39
OTKAZANA PROSLAVA BLAGOVIJESTI U GOSPIĆU	41
SVETKOVINA NAVJEŠTENJA BDM – BLAGOVIJEST	41
KORIZMENO-USKRSNA PORUKA MONS. ZDENKA KRIŽIĆA - 2020.	44
BISKUP KRIŽIĆ NA CVJETNICU U GOSPIĆKOJ KATEDRALI PREDVODIO SV. MISU BEZ NARODA	47
MISA VEČERE GOSPODnje	50
VELIKI PETAK	53
VELIKA SUBOTA – VAZMENO BDIJENJE	54
USKRS - NEDJELJA USKRSNUĆA GOSPODnjEG	54
POTPISANI UGOVORI O GRAĐENJU SVEĆENIČKOG DOMA U GOSPIĆU	56
SV. IVAN NEPOMUK, SUZAŠTITNIK ŽUPE I SPOMEN NA MUČENIČKU SMRT S. Ž. IVASIĆ	57
20. OBLJETNICA GOSPIĆKO-SENSKE BISKUPIJE	61
PRIJE 20 GODINA OSNOVANA JE GOSPIĆKO-SENSKA BISKUPIJA	64
TIJELOVO U GOSPIĆU	71
PODJELA SAKRAMENTA SV. POTVRDE	73
SRCE ISUSOVO, SINA OCA VJEČNOGA	78
PRVA SVETA PRIČEST U GOSPIĆU	80
BISKUP KRIŽIĆ U GOSPIĆKOJ KATEDRALI ZAREADIO TROJICU NOVIH SVEĆENIKA	83
BLAGOSLOV TEMELJA NOVOG SAMOSTANA S. BOSONOGIH KARMELIČANKI U GOSPIĆU	87
BLAGDAN SV. MARIJE MAGDALENE – DAN GRADA GOSPIĆA	93

BDIJENJE U SVETIŠTU MAJKE BOŽJE NA KRASNU	96
PROSLAVA VELIKE GOSPE NA KRASNU	96
KATEHETSKI DAN VJEROUČITELJA GOSPIĆKO-SENSKE BISKUPIJE	100
PORUKA BISKUPA MONS. ZDENKA KRIŽIĆA ZA KATEHETSKU NEDJELJU 20. RUJNA 2020.	103
KAKO SU MOLILI NAŠI STARI	106
PROSLAVA SVIH SVETIH U GOSPIĆU	115
MARIJA MAJKA CRKVE I MAJKA NAŠA	118
DAN SJEĆANJA NA ŽRTVE VUKOVARA, ŠKABRNJE, GOSPIĆA ...	120
OTAC FRANJO U POVODU 150. OBLJ. PROGLAŠENJA SV. JOSIPA ZAŠTITNIKOM SVEOPĆE CRKVE	121
PREMINUO GOSPIĆKO-SENSKI BISKUP U MIRU MONS. DR. MILE BOGOVIĆ	123

RIJEČ UREDNIŠTVA

Dragi župljani i poštovani čitatelji!

U ruci nam je ponovno novi broj našeg župnog NAVJEŠTENJA 2020. u kojem kronološki bilježimo liturgijsku, crkvenu godinu. Počeli smo s prvom nedjeljom Došašća 1. prosinca 2019. i tijekom još tri ostale nedjelje na Trgu Marte vodarice upalili smo na adventskom vijencu svijeće. Svako jutro u 6,15 sati žurili smo na zornice, vrlo omiljene mise prije kojih smo mogli pristupiti sakramentu pomirenja. Djecu je, kao i svake godine razveselio sv. Nikola s darovima. Božić je došao u svom sjajnom okruženju, čestitke su bile pune dobrih želja. S pjesmom zahvalnicom Tebe Boga hvalimo ispratili smo Staru godinu i dočekali novu 2020. s molitvom Bogorodici Mariji čiju svetkovinu Crkva na taj dan slavi kao i Svjetski dan mira. Svećenici su obavili blagoslov obitelji u njihovim domovima, pa smo s Bogojavljenjem i Krštenjem Gospodinovim završili Božićno vrijeme.

Ove 2020. godine sve je nažalost, drukčije

Bili smo puni planova za dolazeće vrijeme. Na Svijećnicu blagoslovili smo svijeće, na sv. Blaža grlo, na Gospu Lurdsku proslavili Svjetski dan bolesnika i obavili zahvalno hodočašće u Rim koje je od 16. do 21. veljače organizirala naša Gospićko-senjska biskupija prigodom 20. obljetnice osnutka. Hodočasnici su, hvala Bogu, izbjegli smrtonosnu zarazu koronavirusom Covid 19 koja se u siječnju pojavila u Kini, gradu Wuhanu, a sredinom veljače već se proširila svijetom. Situacija u ožujku i u nas postaje zabrinjavajuća, šokantna. Nismo mogli vjerovati da se u Velikom tjednu, na Uskrs i u uskrsno vrijeme zatvaraju crkve. To se nije dogodilo u povijesti. Vapimo Bogu: „Bože moj, Bože moj, zašto si nas ostavio? Daleko si od ridanja moga. Ti u Svetištu prebivaš, Nado Izraelova! U tebe se očevi naši uzdaše, uzdaše se, i ti ih izbavi; k tebi su vikali i spašavali se, u tebe se uzdali, i postidjeli se nisu...“

Slavlja Prvih svetih ispovijedi i pričesti, kao i primanje sakramenta sv. Potvrde odvijala su se bez svečanosti, bez posebnih gostiju i darova. I tu nam Gospodin govori. Čujemo li ga? Naš Godišnjak ima još bogatih stranica za čitanje i razmišljanje.

Tužno je da kršćani umiru i pokapaju se bez svećenika, prijatelja, sv. misa i molitava. I prošteništa su se ispraznila, a naši preci su u njih išli pokajnički moleći i hodajući na koljenima. Boreći se s koronom ušli smo u novu crkvenu godinu, u Advent, Došašće (2021).

Advent znači dolazak. Mi iščekujemo Kristov dolazak - zato je ovo vrijeme čekanja, iščekivanja. Spominjemo se triju dolazaka: prvi Kristov, povijesni dolazak - njegov pojavak na zemlji u ljudskom tijelu. To sjećanje doživljava svoj vrhunac na blagdan Božića. Zato riječi koje izgovaramo svaki put kod mise: »Tvoju smrt, Gospodine, naviještamo, tvoje uskrsnuće slavimo, tvoj slavni dolazak iščekujemo!« - imaju upravo sada posebno značenje.

Kršćanin je, dakle, po svom srcu i duši rođeni iščekivalac, ali ne u strahu, nego u radosti i nadi. On iščekuje spasenje, oslobođenje od grijeha i sviju zala koja ga okružuju, ali spasenje koje se dogodilo još u prvom Isusovom dolasku, po njegovoj smrti i uskrsnuću. U potpunosti i konačno to spasenje i otkupljenje čovjeka dogodit će se »na

kraju dana« - o Kristovom drugom dolasku. Za Kristov se dolazak treba pripremiti, njega trebamo dočekati spremno, budući da će dan njegova dolaska biti iznenađan. Zato Isus u današnjem evanđelju opominje: »Bdijte! Što vama kažem, svima kažem!« To se dakle, odnosi i na nas. Postoji opasnost da se u svakodnevnim brigama i borbi za život zaboravimo, da nas obuzme duhovno mrtvilo, da postanemo površni i nepostojani. Novorođenom Isusu dolaze pokloniti se anđeli, pastiri, kraljevi, mudraci. Vođeni Božjim duhom, pronalaze »Majku i Dijete« i klanjaju se pred njima; prinose mu kraljevske darove. Od jasala do križa sve na čudesan način naviješta novo kraljevstvo, novo dostojanstvo, novi put spasenja.

Božji silazak na zemlju, u čovječstvo, u tijelo; tiha vjera Presvete Djevice Marije, šutljivo pouzdanje svetoga Josipa u Onoga koji čini čudesna djela, poklonstvo pastira i Mudraca s Istoka pred Djetetom Isusom – sve pripovijeda o spasenjskome susretu Boga s čovjekom. Sve se zbiva u tišini, u noći, u skrovitosti, jer Bog je svojim dolaskom htio objaviti snagu služenja, mudrost križa i moć ljubavi koja se daje bez pridržaja, sve do smrti. Jaslice otkrivaju istinu o nama, a Bog položen u jasle objavljuje da je došao k nama, u naše živote, biti hrana spasenja svima koji žude za božanskim životom.

Pokušajmo svi ovaj virus Covid 19 uništiti žrtvama, postom i molitvom da ne „plačemo zbog zatvorenih kafića“, da se brinemo što su nam crkve zatvorene, a kad su otvorene nema više ni onih dozvoljenih 25. Zar nije to žalosno?!

Dragi naši župljani!

Čestit Božić svima vama i ostali čitateljima, napose Vama koji ste bolesni, slomljena srca i izgubljene nade da je otkrijete kao lijek srcu, duši i tijelu u rođenju Isusa Krista.

Neka svima budu radosni Božićni i novogodišnji blagdani, napose našem biskupu Zdenku, svima koji aktivno surađuju u župi, ministrantima, čitačima, pjevačima, liječnicima, bolničkom osoblju, djelatnicima u školstvu, braniteljima, starcima i bolesnicima, Luciji i Milanu koji ovjekovječuju događanja u našoj katedrali fotografijama i uređuju internetsku stranicu, onima koji čiste i uređuju katedralu, koji posjećuju i pomažu siromašne i nemoćne, članicama udruga - Molitvenoj bl. Alojzija Stepinca i Misijskoj i s. Robertini koja piše i vrši lekturu.

Sretan Božić i blagoslovljenu

novu 2021. godinu!

Vaši svećenici:

preč. Mario Vazgeč i

župni vikar vlč. Domagoj Tujmer

BISKUPOVA RIJEČ

Dragi vjernici župe Gospić i Gospićkog dekanata, dragi čitatelji „Navještenja“!

Približava nam se vrijeme božićnih blagdana, a s time u naše ruke dolazi novi broj godišnjaka „Navještenje“.

Vrijeme u kojem se nalazimo puno je neizvjesnosti zbog trenutne pandemije COVID-19, no u životu najbolje naučimo od onoga što nam život donosi. Naučimo prvenstveno kako u životu ne možemo sve predvidjeti, jer su uvijek moguća neugodna iznenađenja koja sve naše precizno zacrtane planove okrenu naopačke. Nema stopostotne sigurnosti da ćemo i ostvariti ono što smo zacrtali. U životu je, stoga, važno prilagoditi se novim uvjetima - kolikogod bili teški i neželjeni. Važno je znati prihvatiti da neke stvari mogu biti drukčije od naših želja i očekivanja. Život nam neće uvijek pružiti ono što želimo i sanjamo. Zbog toga se ne smijemo razočarati i, ne daj Bože, prezirati život. Važno je iz svake situacije izvući ono najbolje.

Koronavirus još uvijek nije nestao, a nažalost, bit će i drugih virusa i zala, ali to nas ne smije obeshrabriti ili onesposobiti za uočiti i vidjeti ono dobro što je oko nas, ono dobro koje i sami možemo učiniti i drugima podariti. Moramo se u tom nastojanju svi ujediniti, a onda će dobro spontano potiskivati zlo.

Najbolje vrijeme za iskazivanje ljubavi i topline prema bližnjemu upravo je ovo predbožićno vrijeme kada jedni druge možemo obradovati iskazujući im pozornost pa makar i kratkim telefonskim pozivom. Važno je da virus koji djeluje loše na tjelesno zdravlje ne zarazi našu dušu da ne postanemo neosjetljivi prema našim bližnjima.

I u novom broju „Navještenja“ moći ćemo pročitati o tolikim lijepim stvarima koje su se dogodile unatoč izvanrednom stanju. Ti događaji prošli su, ali ostaju zapisani kao podsjetnik na lijepe događaje ali kao i poticaj da i dalje činimo dobro u svojoj okolini, u svome domu.

Svima vama dragi vjernici župe Gospić i Gospićkog dekanata i svim čitateljima „Navještenja“ želim čestit Božić i blagoslovljenu novu 2021. godinu.

U Gospiću, na spomendan sv. Nikole biskupa, 2020. godine.

Vaš biskup, mons. Zdenko Križić

BOŽIĆNA PORUKA BISKUPA MONS. ZDENKA KRIŽIĆA

„Došao sam da život imaju, u izobilju da ga imaju.“ (Iv 10,10)

Glavne teme svih medija, gotovo tijekom cijele ove godine, bile su bolest i smrt prouzročene nepoznatim virusom nazvanim Covid 19. Slušali smo i još uvijek slušamo službena izvješća koliko je novih osoba zaraženih u jednom danu te koliko ih je od te zaraze preminulo tog istog dana.

Ove obavijesti Stožera civilne zaštite na početku su nas zbunjivale i brinule. Život je u jednom određenom vremenu bio skoro, posve paraliziran. Bili smo u nekom iščekivanju povoljnijih vijesti o završetku djelovanja tog zla i povratku redovitim životnim aktivnostima. Nadali smo se da će virus ljeti oslabjeti, pa i nestati, ali se to, nažalost, nije dogodilo.

S vremenom su mnogi, napose oni koji nisu na svojoj koži osjetili to zlo, niti je itko od njihovih bližnjih podlegao od te pošasti, počeli slušati obavijesti sve ravnodušniji i nezainteresirani. Sve veća pozornost bila je usmjerena na završetak stegovnih mjera koje je odredio Stožer, ponajprije na slobodu kretanja i aktivnosti, a sve manja prema zaraženim osobama u bolnicama i staračkim domovima ili preminulim od te pošasti. Svi bi nekako htjeli da se čim prije ukinu sva nametnuta ograničenja s uvjerenjem da to zlo neće pogoditi baš njih ili njihove bližnje. Najednom je nešto drugo postalo važnije i od zdravlja i samog života. Mnogi su postali srditi, pa i bijesni, na odgovorne iz Stožera civilne zaštite kao da nas oni više maltretiraju i muče negoli sama pandemija.

Nije zanemariv broj onih koji su u svemu vidjeli nešto izmišljeno, neku teoriju zavjere, nešto što je zapravo, proizvod nekih svjetskih moćnika i korporacija koji imaju za cilj rušenje određenih tradicionalnih vrijednosti, postojećih svjetskih sustava i izgradnju nekoga novog svjetskog poretka prema njihovim željama i interesima.

Neki su opet tu vidjeli svjesni i isplanirani udar na vjerske vrijednosti koje žele zamijeniti nekim drugim, prikladnijim tom novom poretku. Počelo se sve više prigovarati i odgovornima u Crkvi da su nasjeli na manipulacije i izdali vrijednosti evanđelja. Jednom riječju, bilo je uvjerenje kod određenog broja ljudi da se tu ne radi o nečem ozbiljnom, nego samo o igrama moćnika koji imaju neke svoje mračne ciljeve.

Jedni su u svemu vidjeli Božju kaznu za grješni svijet koji se ne želi obratiti. Čuvajmo se napasti da olako neke patnje proglašavao Božjim kaznama, jer naš Bog je Otac koji nas ljubi i kada smo zločesti, a ne tiranin koji uživa kada nas kažnjava. Ako nas netko kažnjava, onda to nije Bog, nego zlo koje sami činimo. A Bog, ako dopušta neku patnju, onda to daje, ponajprije, kao kušnju da nas tako prizove vrijednostima koje smo zanemarili ili da nam pomogne „odreći se bezbožnosti i svjetovnih požuda te razumno, pravedno i pobožno živjeti u sadašnjem svijetu“ (Tit 2,12). Tražimo

stoga, u ovim patnjama Božje poruke i njegov zov da budemo bolji kao ljudi i kao kršćani. Najgore je ako olako uvjerimo sami sebe da ne pripadamo ovom grješnom svijetu i da ne snosimo nikakvu odgovornost za zlo koje je Bog pripustio.

Zbog svega gore navedenog lako se uočava kako nas je, kao narod i Crkvu, ovo zlo pandemije podijelilo i razjedinilo. Patnje redovito ljude zbliže i ujedine, učine ih sućutnijim i solidarnijim. Zar ovo nismo iskusili za vrijeme Domovinskog rata koji nam je donio daleko veće patnje nego li ova pandemija, ali smo iz njega izvukli puno dobrog. S pravom se kaže da teške situacije izvlače iz nas ono najbolje ili ono najgore. Hoćemo li i iz ovog zla znati izvući nešto dobrog? Hoćemo li postati malo bolji i plemenitiji ljudi? Ono što sigurno možemo promijeniti u ovome svijetu je, promijeniti sami sebe. Svaki naš mali korak prema boljemu čini ljepšim i cijeli naš svijet.

Dobro znamo da svi ljudi vole svoj život i spremni su potrošiti zadnju lipu za svoje zdravlje, ali prije nego se suoče s ozbiljnom prijetnjom za svoj život i zdravlje, uvjereni su kako je njihov život samo u njihovim rukama i da on zavisi, ponajprije, od njihovih sposobnosti i njihovih izbora. Često je to površan odnos prema životu gdje je sav naglasak stavljen na imati i posjedovati, a daleko manje na „biti“ i živjeti život.

Čitamo u evanđelju kako Isusu pristupa jedan bogati čovjek i pita ga: „Što moram činiti da imam život?“ (Lk 18.18). Radi se o čovjeku koji je, kako stoji u evanđelju, „bio veoma bogat“, ali ga sve to bogatstvo u nutrini nije ispunilo i učinilo sretnim. Sličan je slučaj i sa Zakejem (Lk 19,1ss). Čovjek može postići puno toga u materijalnom smislu, ali ako je zanemario svoj život, ako je ostao prazne nutrine, praznina će mu život uništiti.

Isus je u ovaj svijet ušao siromašan, rođen u štali, ali je u sebi imao život. Bez obzira na uvjete u kojima se rodio, njegovo rođenje popratila je pjesma neba. Nebo se raduje ljudskom životu i želi da čovjek taj život u sebi nosi sve do prelaska u onaj vječni. Isus, govoreći o sebi kao pastiru, veli: „Ja sam došao da ovce imaju život i da ga imaju u izobilju“ (Iv 10,10). To potvrđuje i slučaj siromašnih pastira. U susretu s djetetom Isusom, ti siromašni i obespravljani pastiri, osjete se sretnim i radošću ispunjenima te se vraćaju svojim obvezama „slaveći i hvaleći Boga za sve što su čuli i vidjeli“ (Lk 2,20). Mudraci s Istoka ostavljaju Isusu svoje skupocjene darove jer su osjetili kako su za uzvrat dobili puno više: dobili su ono što se ne može kupiti nikakvim zlatom ili draguljima, a to je život u izobilju, unutarnja punina.

Iz ovoga ne smijemo razumjeti kako je Isus došao da ljude pozove na siromaštvo i bijedu, na patnju i trpljenje, s naglaskom da će tako biti sretni. Ne. Isus prije svega, poziva na puninu života i puninu životne radosti, a to apsolutno ne zavisi od materijalnih dobara. On samo upozorava na opasnosti opsesije materijalnim dobrima, užicima i ugodama, jer su to istinske prijetnje osobi da je isprazne i osiromaše životom. Zato ponavlja učenicima: „To sam vam govorio da moja radost

bude u vama i da vaša radost bude potpuna.“ (Iv 15,11). Isusove zapovijedi imaju baš taj cilj: da osoba bude nositelj radosna života.

Isus želi da čovjek može slaviti život, a ne neka postignuća koja često ostavljaju dojam uspjeha, a zapravo, osiromašuju život. Pogledajmo i naše vrijeme: je li čovjek, tijekom cijele svoje povijesti, ikada bolje živio nego danas kada su u pitanju materijalna dobra? Sigurno da nije! A je li danas sretniji nego jučer? Ne možemo primijetiti. Toliko kukanja i glasnog nezadovoljstva prije nije bilo. Ljudi su znali biti zadovoljni s malim. Obitelji su prije u bijedi i siromaštvu imale puno djece i uspjelo se živjeti i djecu podizati. Danas su obitelji s brojnom djecom velika iznimka. Uvijek se kao razlog tome navodi materijalna nesigurnost. Jesu li danas obitelji zbog toga sretnije i radosnije? Ne primjećujemo.

Božić slavimo kao blagdan života, a istovremeno bojimo se života i bježimo od njega. U tom smislu Božić je jaka poruka: život se može roditi u štali, u siromaštvu i bijedi te unatoč tomu postati veliki život, život koji se slavi. Bog je to pokazao rođenjem svoga Sina: rođen je u uvjetima bijede, ali se za njegovo rođenje govori da je „radosna vijest i veliko veselje za sav narod“ (Lk 2,10). Gdje se rađa i raste život, tu se potiskuje tjeskoba i žalost. Samo je taj život koji se rodio potrebno podržavati i njegovati da dođe do punine zrelosti, da se iz tog života rodi uistinu čovjek (Iv

16,21). Stoga, na sam Božić, kada slavimo život, naše misli idu prema tolikoj djeci koja vane za životom, ali im „napredne“ i „emancipirane“ osobe našega vremena, nude smrt u ime nakaradne slobode izbora. Štoviše, to se proglašava dostignućem naše civilizacije. Na ovu civilizaciju je skoro prije 2000 godina upozorila Knjiga Otkrivenja sa slikom žene koja rađa i Zmaja koji čeka da joj, „čim rodi, proždere dijete“ (pog.12). Tom zmaju je naša „napredna“ civilizacija dala danas, ne samo dozvolu boravka, nego ga se slavi kao simbol slobode i potpomaže mu se da nesmetano proždere našu djecu, i prije nego se rode te tako širi vidokrug smrti. Nažalost, broj suradnika Zmaja sve više raste i u našem narodu.

Ovome jadu treba dodati i toliku djecu koja su postala žrtve najrazličitijih oblika zlostavljanja od odraslih. Tu su još tolika djeca nasilno zavojačena i odgajana za mržnju i ubijanje u svojoj nevinoj dobi; potom djeca prisiljena, zbog nečijih interesa, na prostituciju i prosjačenje po ulicama i trgovima naših gradova; te djeca koju prodaju i preprodavaju, maltretiraju i ponižavaju. Što je Božić za sve ove? Na koji ga način mogu slaviti? Zbog svega ovoga Božić je teška osuda za sve tlačitelje i ubojice malih života. U svoj ovoj djeci patnje i Dijete je iz Betlehema koje u njima plače i

osuđuje nepravdu. Nažalost, mnogi u svijetu slave Božić, rođenje Sina Božjega, ali u njemu ne slave život jer kad bi bilo tako ne bi promicali kulturu smrti. Zato se samo od sebe nameće pitanje: slavi li se Božić danas više ili se više profanira?

No, ne smijemo se predati pesimizmu. Naša sadašnjost i budućnost su u Božjim rukama. Bez obzira na sve, Božić nas poziva na slavlje i trebamo ga slaviti i vjerovati u njegovu konačnu pobjedu. To je dan kada se „Život očitovao“ (1Iv 1,2), i očitovao se ljudima kao svjetlo koje tama ne može obuzeti (Iv 1,4-5). U tom životu očitovala se ljubav Božja „spasiteljica svih ljudi“ (Tit 2,11).

Bog nas je pozvao da budemo dionici tog Života jer u njemu je jamstvo vječnosti. I zaključio bih s apostolom Ivanom koji veli: „Bog nam je dao život vječni, i taj je život u njegovu Sinu. Tko ima Sina ima život; tko nema Sina Božjega, nema života“ (1Iv 5,11-12).

Neka bude svima vama, braćo i sestre, sretan i blagoslovljen blagdan Isusova rođenja kao i cijela nova 2021. godina, sa željom da Isusov život u vama raste i da ga imate u izobilju (Iv 10,10) te da Isusova radost bude u vama i da vaša radost bude potpuna (Iv 15,11).

Božić 2020.

+ Zdenko Križić, biskup gospićko-senjski

BOŽIĆNO PRIMANJE BISKUPA ZDENKA KRIŽIĆA U GOSPIĆU

Gospićko-senjski biskup mons. Zdenko Križić upriličio je, u četvrtak 19. prosinca 2019. u vijećnici Biskupskog ordinarijata božićno primanje za predstavnike javnog i vjerskog života Gospićko-senjske biskupije. Božićna pjesma „Radujte se narodi“ koju su svi na početku zapjevali, pridonijela je božićnom ugođaju. Nakon toga je generalni vikar biskupije mons. Marinko Miličević, apostrofirajući ovogodišnju Božićnu poruku biskupa Križića, rekao: „ ...možemo primijetiti da u njoj dominira govor o ljudskoj čežnji za Bogom ali i poziv na produbljenje naše vjere u Boga. U kršćanstvu je od najranijih vremena bilo i ostalo u središtu navještaja vjere Isusovo uskrsnuće. Potreba za slavljenjem otajstva Božića pokazala se u 4. stoljeću kada su se pojavile hereze koje su nijekale Kristovo božanstvo i Kristovo čovječstvo. Stoga, Crkva je na Prvom općem saboru u Niceji 325. god. osudila spomenute hereze i svečano proglasila da je Isus Krist pravi Bog, istobitan s Ocem, utjelovio se po Duhu Svetom od Marije Djevice te je i pravi čovjek. Crkva je to vjerovanje potvrdila uvodeći blagdan Kristova rođenja - Božić.

Nakon ovog povijesnog pojašnjenja mons. Miličević čestitao je Božić riječima: „Kao što nam Vi, u ovogodišnjoj poruci stavljate Mariju za uzor vjere i molitve, tako i ja Vama i biskupu Mili, u ime svih svećenika naše biskupije, želim da je u tome nasljedujete te

imate njezinu trajnu zaštitu i mir, za dušu i za tijelo. Od srca Vam želim čestit i blagoslovljen Božić.“

Biskup Križić je potom, pozdravio prisutne, posebno biskupa u miru Milu Bogovića, svoje najbliže suradnike, dekane, članove Senjskog kaptola, ostale svećenike, redovnike i redovnice. Pozdravio je prisutne predstavnike vlasti na županijskoj i lokalnoj razini: župana Ličko-senjske županije i njegove suradnike, sve gradonačelnike i načelnike općina na teritoriju naše biskupije i sve koji obnašaju odgovorne dužnosti u raznim

važnim institucijama i ustanovama na području biskupije.

Istaknuo je, kako ovom prigodom želi s prisutnima podijeliti neke informacije koje se tiču života i djelovanja naše biskupije. „Prvo na planu naše domovinske Crkve spominjem dvije ovogodišnje novosti, vama doduše, poznate: Dobili smo novog apostolskog nuncija u Republici Hrvatskoj, Talijana mons. Giorgia Lingua. U vrlo kratko vrijeme naučio je prilično hrvatski jezik te je na hrvatskom predvodio i prvu misu u zagrebačkoj katedrali. Obećao je dolazak u Gospić, ali još ćemo se dogovoriti kada. Prijašnji nuncij, također Talijan, mons. Giuseppe Pinto bio je kratko u Hrvatskoj zbog bolesti. Prijeti mu potpuna sljepoća, pa je povučen na liječenje.

Druga vijest je važna za Varaždinsku biskupiju u kojoj je prije dvadesetak dana, zaređen novi biskup mons. Bože Radoš koji je bio svećenik Đakovačko-osječke nadbiskupije, na službi u Rimu kao rektor Hrvatskog zavoda sv. Jeronima. Možete i sami primijetiti novi stil pape Franje: ni za jednu od naših biskupija nije imenovao biskupa s njezinog teritorija, nego iz drugih biskupija ili redovničkih zajednica.

Novi krčki biskup je kapucin i nikada prije nije djelovao u Krčkoj biskupiji; ja sam karmelićanin i nikada prije nisam djelovao u Gospićko-senjskoj biskupiji; mons. Rogić bio je svećenik ove biskupije, ali nije imenovan za biskupa ovdje nego u Šibeniku. Hvarskim biskupom imenovan je mons. Palić, svećenik Dubrovačke biskupije. I evo sada, mons. Radoš, svećenik Đakovačko-osječke nadbiskupije imenovan je varaždinskim biskupom. Papa to vjerojatno, čini zbog toga da novi biskup dođe bez ikakvih predrasuda, uvjetovanosti i da po mogućnosti, donese nešto novo.“

Biskup Križić osvrnuo se i na svoj četverogodišnji mandat u ovoj biskupiji: mogu reći da sam kroz ovo vrijeme prilično upoznao biskupiju, prije svega narod naše biskupije koji mi postaje sve draži, jer sve više otkrivam vrijednosti koje ima. Istina, ovo ne znači da sam zadovoljan u svemu i sa življenjem i prakticiranjem vjere, ali uviđam da je narod otvoren duhovnim vrijednostima i da nije, kako bi to Biblija rekla, 'tvrda srca'. Zato tu vidim veliku odgovornost i na nama svećenicima da narodu sve više nudimo te vrijednosti i da zajedno s njima u tim vrijednostima sve više rastemo.“

Biskup je spomenuo i negativne pojave: „Na prvom mjestu krhkost obitelji koja se manifestira u sve većem broju razvoda brakova. Naša biskupija je pretežno ruralna sredina, ali je, i pored toga, postotak razvoda brakova zastrašujući. U našoj biskupiji prošle godine vjenčano je 178 brakova a razvoda je bilo – nemam podatke posve precizne - oko 90. Svaka druga obitelj završi u rastavi. Zašto je to tako? Koliko smo kao društvo i Crkva ovdje zatajili? Kakva nam je budućnost?

Na drugom mjestu su demografski podaci i iseljavanje našeg naroda uopće, a napose s teritorija naše biskupije. Gradovi i općinska središta smanjuju se i stare, a mnoga sela nestaju. Krštenja u 2018. bilo je 543, a umrlih 1201. Kad se ovomu doda iseljavanje, posebno mladih osoba i mladih obitelji, moramo biti zabrinuti. Što se još tu može učiniti? Istina, ima tu i nekih pozitivnih pokazatelja, ali to je još uvijek premalo. Možda trebamo više ukazivati na one pozitivne primjere i promovirati optimizam. Ima previše pesimizma koji obeshrabruje. Imao sam krizmu u Njemačkoj u gradiću Neu Ulmu za krizmanike Hrvate i bilo je 206 krizmanika. Mnogi su svježe došli u Njemačku te još ne znaju jezik. Mi nemamo u biskupiji župe u kojoj bi bilo 100 krizmanika.“

Biskup Križić je suradnju sa svim institucijama na teritoriju naše biskupije ocijenio dobrom. „Ne bavimo se politikom u tom smislu da bi favorizirali ovu ili onu stranku, nego podržavamo sve ono što je dobro za narod bez obzira od koga dolazilo. Otvoreni smo suradnji sa svima kojima je stalo do boljitka naroda na ovim prostorima.

Ako se po koji put čuje kakva kritika iz Ordinarijata koja je usmjerena na neke pojave u društvu, to činimo dobronamjerno, ne želeći povrijediti osobe nego samo ukazati na neke situacije koje ne vode dobru. Zdrava kritika u svemu može biti samo dobra.

Otvoren sam primati kritike na račun Crkve, odnosno kritike našeg rada kao biskupa i svećenika, s vaše strane i sa strane vjernika i otvoren sam dijalogu sa svakim onim tko ima primjedbe ili prijedloge s obzirom na naš rad i naše svećeničko služenje narodu.

Svi mi radimo za isti narod, za istu domovinu: Crkva više na duhovnom području, ali je svjesna da je i materijalno itekako važno. U svemu onome što je važno za čovjeka, za narod, Crkva ne može i ne smije ostati po strani.“

Biskup je spomenuo i Caritas po kojemu biskupija pruža pomoć potrebnima.

„Naša biskupija će u novoj 2020. god. obilježiti 20. obljetnicu uspostave ove biskupije. To će učiniti u veljači hodočašćem u Rim, a u Gospiću na svetkovinu Blagovijesti, 25. ožujka, kad slavimo zaštitnicu naše katedrale. Tada će svečano euharistijsko slavlje predvoditi kardinal Josip Bozanić.

Biskup je izrazio radost da je biskupija ove godine dobila dva nova svećenika i tri nova đakona koji će se iduće godine rediti za svećenike. Naša biskupija ima 86 župa. Neke su skoro pred nestajanjem. Te župe opslužuje 46 svećenika. Gospićko-senjska biskupija ima 36 vlastitih svećenika, od kojih su trojica u mirovini, znači 33 aktivna. Imamo i određeni broj starijih i bolesnih svećenika koji su aktivni ali nikada ne znamo do kada. Imamo još šestoricu posuđenih svećenika iz drugih biskupija ili redovničkih zajednica te još šest stabilnih redovnika koji djeluju u našoj biskupiji. Imamo šestoricu bogoslova koji se spremaju za svećeništvo pa se nadamo i u budućnosti imati novih ređenja.

Biskup je na kraju nabrojio projekte o kojima je još prošle godine bilo riječi:

Kapela u Srbu: Projekt je gotov, ali dozvole još nisu došle.

Samostan klauzurnih sestara karmelićanki: projekt je završen i dozvole su dobivene, a sada s pouzdanjem u Boga.

Svećenički dom: nemamo kamo sa svećenicima koji bolesni i istrošeni dođu u mirovinu. Projekt za Dom je gotov, dobivene su sve dozvole, pa ćemo, s Božjom pomoću, i s tim započeti.

Imamo ne malih problema sa prokišnjavanjem kuće i crkve na Udbini.

Tu su još obnove crkava i župnih stanova po mnogim župama.

Na kraju, želim svima vama i vašim obiteljima sretan i blagoslovljen Božić i svako dobro u novoj 2020. godini,

završio je biskup Križić i pozvao sve da se okrijepe božićnim domjenkom.

s. Robertina Medven

PONOĆKA U GOSPIĆKOJ KATEDRALI

Biskup mons. Zdenko Križić predvodio je na Božić 2020. misu polnoćku u gospićkoj katedrali Navještenja BD Marije. Koncelebrirali su: biskup u miru mons. Mile Bogović, kancelar i tajnik preč. Mišel Grgurić, domaći župnik preč. Mario Vazgeč, asistirao je đakon vlč. Bruno Lovaković, posluživao sjemeništarc Marko Butković i veći broj ministranata.

Biskup je u propovijedi citirao izvješće evanđelista Luke koji Isusovo rođenje opisuje s obiljem detalja, kao da se radi o nekom državnom dužnosniku. Navodi okolnosti, politički i socijalni kontekst onoga vremena, imena osoba i mjesta, s jasnom porukom da Bog dolazi u vremenu i situaciji u kojoj živimo, bez obzira kakvo je to vrijeme. Pozvao je prisutne da Boga tražimo gdje jesmo, gdje živimo i radimo te nastavio: „Obraćanje se događa u nama, u našoj nutрини, a ne negdje drugdje. Na to kasnije upozorava i sam Isus kada govori o nekim lažnim prorocima ili o nekim osobama koje se bave senzacijama i drugima govore gdje trebaju poći da bi susreli Boga, da bi vidjeli Mesiju. Isus veli: »Ako vam tada tko rekne: ‘Gle, evo Krista!’ ili: ‘Eno ga!’ – ne povjerujte!... »Reknu li vam dakle: ‘Evo, u pustinji je!’ , ne izlazite; ‘Evo ga u ložnicama!’ , ne vjerujte.“ (Mt 24,23.26.) U današnjem evanđelju čuli smo vrlo realan opis Isusovog dolaska bez mitologije, bez dotjerivanja i uljepšavanja. Javnost onog vremena o tome ništa ne zna. Ne organizira se nikakav doček ili tiskovna konferencije. Događa se sve u noći i još k tome u jednoj špilji gdje stoka nalazi zaklon od hladnoće.

U fizičkoj blizini samo su pastiri koji borave pod vedrim nebom jer bdiju nad svojim stadima. Ni oni, iako blizu, ništa ne primjećuju niti što posebno slute sve dok im to samo Nebo nije objavilo.“ Naš propovjednik izvješćuje da se slava Božja spušta na to mjesto i u tom momentu ljudske povijesti. Nebo ljudima otkriva dio Božje tajne o djetetu tek rođenom i pita?

„Zašto Bog dolazi ljudima tako tiho i diskretno. Zašto se ograničio na tako mali broj svjedoka tog događaja i zašto je izabrao za svjedoke siromašne pastire koji u društvu nemaju nikakav ugled, nikakva prava, jer su zapravo, najamnici koji jedva preživljavaju? Zašto je Bog za rođenje svoga Sina izabrao ovakav, po ljudsku, posve neprimjeren put?“ I biskup daje odgovor: „Bog se nikada ne nameće ljudima, on se samo daruje. Bog nikoga ne privlači sebi silom, nekim čudesnim djelovanjem, nego ljubavlju. Isus će radije ostati sam nego se silom nekome nametnuti. Zato će i za svoga djelovanja imati mali broj učenika, a i umrijet će kao što je rođen: s malim brojem prijatelja. Znamo da je, u jednom trenutku kada su se i dvanaestorica učenika počeli kolebati, otići ili ostati uz njega, Isus upitao: 'Da možda i vi ne kanite otići?' (Iv 6,67). Ne želi nikoga zadržati silom, strahom ili lažnim obećanjima. On privlači ljude ljubavlju, dobrotom, pozornošću, uvijek respektirajući slobodu koju je čovjeku dao. Bog, kad nam dolazi, redovito to čini diskretno, noću, kada se bolje vidi svijetlo. Ovo se ponajprije podrazumijeva u duhovnom smislu.

I Božić potvrđuje ovu istinu. I starozavjetni proroci tako navješćuju. Čuli smo proroka Izaiju koji sedam i pol stoljeća unaprijed proglašava ovaj događaj riječima:

„Narod koji je u tmini hodio svjetlost vidje veliku; one što mrklu zemlju obitavahu svjetlost jarka obasja.“ (9,1). Ovaj navještaj u kojem se govori o zemlji tmine, o mrklom kraju, može se različito razumjeti, ali treba ga, prije svega, promatrati u odnosu na vrijeme u kojem mi živimo. Zar se i nama danas nekada ne učini da sve više prevladava tama u svijetu u kojem živimo? Dovoljno je otvoriti novine i druga sredstva priopćavanja čiji su sadržaji prepuni vijesti i informacija koje obeshrabuju. Ratovi ne prestaju, novi sukobi u svijetu se stalno otvaraju. Milijuni ljudi napuštaju svoje domove i odlaze u neizvjesnost, a još je veći broj onih koji umiru od gladi. Tu je još bezbroj nepravdi i nasilja do ekonomske i moralne kolonizacije siromašnih. Problem nataliteta i emigracija dovodi do izumiranja nekih naroda. Razvodi brakova i nestabilnosti obitelji stvaraju teško ozračje za odgoj budućih naraštaja. I sama priroda postala je toliko kontaminirana da ozbiljno ugrožava čovjekov život na zemlji. A čovjek je, povrh svega, izumio da samo stiskom jednog dugmeta može uništiti cijelo čovječanstvo. Tame u svijetu danas ima i previše. K tome, mrkli kraj može biti i samo naše srce, naša nutrina. Štoviše, ljudsko srce proizvodi najveću tamu i uvijek je krivo i odgovorno za tamu. Čovječanstvu ne prijete priroda, još manje životinje ili elementarne nepogode koliko god nekada bile dramatične kao što su potresi, požari i poplave.“ Biskup Križić obrazlažući da je čovjek najveća prijetnja samom sebi i svemu oko sebe, osvrnuo se na tamu ljudskog uma i srca koja može uništiti Zemlju iako odlomak Svetog pisma koji govori o tminama istovremeno i ohrabruje. Govori nam kako je Bog sâm odlučio ući u ljudsku tamu, u mrkli kraj i tu donijeti svoje svijetlo. Bog u Isusu ulazi u naš svijet onakav kakav je, sa svim svojim tamama i nudi mu svijetlo.

Prorok Šimun Isusa kod prikazanja u hramu, naziva: „svjetlost na prosvjetljenje naroda, slava puka svoga izraelskoga“. (Lk 2, 32). Bog ne želi da čovjek ostane u tami nego mu nudi svijetlo, i to ono svijetlo koje tama ne može obuzeti. To svijetlo doživjeli su pastiri kad ih je kod Isusovog rođenja obasjao sjaj Gospodnji. Ono ih je potaknulo na poklon novorođenom Djetetu i na otkriće otajstva Božje ljubavi koja se u tom Djetetu očituje kao spasiteljica ljudi. Svijetlo tog Djeteta ima moć promijeniti ljudski život, raspršiti ne samo kozmičku tamu, nego i onu puno opasniju: tamu čovjekove nutrine.

Bog, za objavu tog otajstva izabire najprije one neznatne, neugledne, siromašne, osobe koje su najmanje iskusile ljubav drugih. On se, zapravo, s njima poistovjetio, želi podijeliti njihovu sudbinu i objaviti im da imaju posebno mjesto u Božjem srcu. Sin Božji rađa se kao siromašno dijete, u pukoj bijedi, u uvjetima nedostojnim čovjeka. Čovjeku današnjice ova Božja tajna je sve neshvatljivija i neprihvatljivija. Međutim, mi znamo da Bog izvodi nevjerovatna djela koja često nadilaze ljudska poimanja. Dijete koje se rađa u ovakvim uvjetima predodređeno je mijenjati ljudsku povijest. Povijest se od tada računa na povijest prije rođenja ovog Djeteta i poslije njegovog rođenja, ili na vrijeme prije Krista i vrijeme poslije Krista. Povijest je, po rođenju ovog Djeteta, započela novi smjer, iako narod toga vremena nije ništa primjećivao.

Anđeo pastirima javlja Radosnu vijest riječima: "Ne bojte se! Evo, javljam vam blagovijest, veliku radost za sav narod! Danas vam se u gradu Davidovu rodio Spasitelj – Krist, Gospodin. I evo vam znaka: naći ćete novorođenčce povijeno gdje leži u jaslama." (Lk 2, 10-13). Kakav to znak daje Bog ovim pastirima? Ljudski gledano to bi bio

više znak da će vidjeti dijete koje je beznačajno, da će vidjeti dijete s kojim će se povećati broj siromaha, dijete koje će se jednom njima pridružiti u čuvanja tuđih stada i bdijenju u hladnim noćima. Pastiri ljudskim očima nisu vidjeli ništa posebno, ali promatrajući prosvijetljena srca ovaj znak Djeteta, otkrili su mnoge tajne do kojih svojim razumom nikada ne bi došli.

Propovjednik je na kraju podcrtao poruku svima nama: „ samo molitvom i meditacijom pred ovim otajstvom Isusovog rođenja možemo otkriti silna Božja djela, njegovu prisutnost i njegov pohod svome narodu, a danas ljudima našega vremena. Bog nam dolazi u liku djeteta da ga se nitko ne boji, da mu svatko može pristupiti, da ga svatko može voljeti. Bog nam dolazi u dječjoj nemoći da svatko ostane slobodan prihvatiti ga ili ne prihvatiti, jer se ne želi služiti bilo kakvim oblikom moći i sile.

On privlači ljubavlju i nikako drukčije. Respektira maksimalno slobodu svakoga, zato uvijek kada zove dodaje: 'Ako hoćeš'. Isus je došao objaviti Božju ljubav čovjeku, obdariti čovjeka, a nikako osiromašiti.

Ali ostavlja svakoga slobodnog u njegovom izboru. Zato na Božić posebno odzvanja evanđeoska poruka: 'Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina da ne propadne ni jedan koji u nj vjeruje nego da ima život vječni.' (Iv 3,16). Nitko nije isključen iz te ljubavi. Ona je ponuđena svima. Molimo da tu istinu na Božić osjete svi koji trpe, koji su razočarani, odbačeni, svi koji su izgubili smisao života. Božić svakoga po proroku poziva: 'Ne boj se, jer ja sam te otkupio. Imenom sam te zazvao i ti si moj ... dragocjen si u mojim očima, vrijedan si i ja te ljubim. Ne boj se, jer ja sam s tobom' (Iz 43, 1.4.5). Ovo je, braćo i sestre, poruka i istina Božića. Amen.“

Pjevao je katedralni zbor pod vodstvom i uz orguljsku pratnju Franje Puškarića, a pridružili su se i vjernici koji su ispunili katedralu. Župnik preč. Vazgeč zahvalio je na kraju biskupima i ostalima te pozvao na čestitanje i druženje u župnu dvoranu.

Ovo misno slavlje iz katedrale je u izravnom prijenosu emitirala HRT

BISKUP BOGOVIĆ PREDVODIO BOŽIĆNU MISU U GOSPIĆU: BOŽIĆ BLAGDAN OBITELJI

U gospićkoj katedrali danju misu u 10 sati na Božić 2019. predvodio je gospićko-senjski biskup u miru Mile Bogović u zajedništvu s domaćim župnikom preč. Mariom Vazgečem, uz asistenciju đakona vlč. Brune Lovakovića, ministriranje sjemeništara Marka Butkovića i veći broj ministranata. Pjevao je katedralni zbor uz glazbenu pratnju Nikole Perišića.

Biskup Bogović je u propovijedi govorio o Božiću kao blagdanu obitelji. Isus, postavši čovjekom, želio je postati naš brat i svi mi smo po krštenju postali braća Kristova. Njegov rođendan nas svake godine okuplja. Potom je nastavio: „Današnje Evanđelje donosi božansko Kristovo rodoslovlje koje nam govori da je Isus Riječ Božja, mudrost Božja po kojoj je sve stvoreno od početka, oduvijek.

U Došašću čitali smo njegovo ljudsko rodoslovlje. Ono počinje kada i naše rodoslovlje, od Adama, od prvog čovjeka. Korijeni su nam isti. Krštenjem, On nas prima za svoju braću i baštinike svoje vječne slave. Onaj koji je utjelovljenjem primio naše čovještvo, uskrsnućem je to čovještvo dignuo na razinu života samoga Sina Božjega.

Krštenjem i mi postajemo sudionici Kristove baštine u nebu, u Presvetom Trojstvu. Prema tome, mi slavimo rođendan našega brata Isusa Krista i onda je to doista obiteljsko slavlje.

Isus je uvijek bio dosljedan u svemu, tako i u ljubavi prema čovjeku. Ta njegova dosljednost očitovala se najsnažnije na križu. Nije to dosljednost u vršenju zakona, to nisu neki gotovi recepti kako se vladati, ili neka ideologija koja je unaprijed definirala što kada treba činiti; to je osoba dosljedna u ljubavi i dobroti. Ipak će i takva ljubav nekima ostati neshvatljiva i neprihvatljiva. Najviše će mu biti udaljeni licemjeri, oni koji znaju glumiti, kada je to njima korisno, da su pravi vjernici, pravедnici, bogoljubi, domoljubi, a nisu ništa od svega toga u svojoj nutrini.

Nisu dosljedni onome kako se izvana pokazuju. To su, zapravo, 'sebeljubne', sitne duše koje se brane prošlim jer je prošlo, ili novim jer je novo, a ne jer je dobro. Nije bitno vežeš li se uz ono prije ili poslije, nego uz dobro ili zlo. Biti uz Krista u svako vrijeme, znači biti uz ljubav. Isus nas šalje da idemo po svem svijetu sijati ljubav na svim prostorima i u svim vremenima. To što je On govorio i radio treba naviještati i svjedočiti, jer to je put spasenja: sišao je s nebesa, osuđivan je i mučen, ali je i uskrsnuo. Sve je to bilo radi nas i radi našega spasenja.

Isus i od nas očekuje dosljednost. Po Ivanu Krstitelju poziva nas na obraćenje. 'Ako se ne obratite (promijenite) ne možete naprijed.' Budite kao djeca! Ona se mijenjaju, rastu.

Treba se znati mijenjati kada to dobro (ljubav) prema čovjeku traži, ali ne napuštati dobro. Biti vjeran ljubavi i dobroti, a ne ljudskim nastranostima. Samo takva osoba može opraštati i unositi mir. Nije presudno mijenjaš li se nego, zašto se mijenjaš, koji su motivi i ciljevi te promjene. Prednjačiti se može i u dobru i u zlu. Ne valja robovati starim formama samo zato što su stare, niti novima samo zato što su različite od onih prijašnjih. Pitanje je uvijek ono koje je Bog uputio Adamu: 'dobro ili zlo – što izabireš?' Dosljednost u ljubavi i dobroti znači mijenjati se kad to ljubav i dobrota traže, to je obraćenje.

Vjernički narod vezao je uz Božić mnogo toga što nam pomaže lakše shvatiti otajstvo utjelovljenja. Materijalistički duh veže uz Božić neke svoje računice. Danas se pitamo hoće li ovaj naraštaj biti u stanju prenijeti na iduće naraštaje onaj poklad vjere s kojim su apostoli krenuli u svijet. Hoćemo li prenijeti život po Evanđelju? U našoj božićnoj pjesmi pjevamo: 'Ljubav Božja prevelika primi pravu pût čovjeka...' Rođenjem Isusovim zaživjela je čista i savršena ljubav u ljudskom tijelu i prema nebeskom Ocu i prema svakom čovjeku. Ta ljubav neće nikada zakazati,“ rekao je propovjednik i nastavio:

„Isus, od utjelovljenja do Uskrsa, od Uzašašća u svu vječnost, ostat će dosljedan toj ljubavi, uvijek vjeran, ustrajan, nijednoga čovjeka neće mimoići niti zaboraviti. Apostoli i njihovi nasljednici trebaju to razglasiti po svijetu. To je njihovo pravo, ali i obveza. Što je čovjek po Kristu postigao to se nikada - radi dobra čovjeka - neće zamijeniti ili nadomjestiti nečim boljim za čovjeka, jer to ne postoji niti može postojati. Evanđelje nikada neće postati zastarjelo i natražno. Ono će uvijek za čovjeka svih vremena i prostora biti spasonosno. Utjelovljenjem i rođenjem Kristovim, Riječ je tijelom postala i prebiva među nama puna milosti i istine. Amen.“

Biskup Bogović je na kraju mise svima čestitao Božićne blagdane, također i župnik preč. Vazgeč te sve pozvao na druženje i čestitanje u župnu dvoranu.

BLAGDAN BOGOJAVLJENJA

Na blagdan Bogojavljenja, u ponedjeljak 6. siječnja 2020. središnje misno slavlje u gospićkoj katedrali Navještenja Blažene Djevice Marije predvodio je gospićko-senjski biskup mons. Zdenko Križić, a koncelebrirali su kancelar i tajnik preč. Mišel Grgurić i domaći župnik preč. Mario Vazgeč. Pjevao je katedralni zbor, uz orguljsku pratnju Franje Puškarića.

Biskup se u propovijedi osvrnuo na Matejevo evanđelje (Mt 2, 1-12) prema kojemu se mudraci s istoka pojaviše u Jeruzalemu raspitujući se: »Gdje je taj novorođeni kralj židovski? Vidjesmo gdje izlazi zvijezda njegova pa mu se dođosmo pokloniti.« „Ovaj blagdan u našoj tradiciji“, istaknuo je biskup, „ima više naziva. Jedan od uobičajenih je Sveta tri kralja, iako se ovdje ne radi o nikakvim kraljevima, nego više o mudracima ili znanstvenicima, kako bi se danas reklo, o ljudima koji su se najvjerojatnije, bavili astrologijom.

Ovaj blagdan neki nazivaju i Vodokršće zato što se tog dana blagoslivlja voda. U najstarija vremena na ovaj blagdan slavila su se tri događaja: pohod mudraca s Istoka, Isusovo krštenje i njegovo prvo čudo u Kani Galilejskoj. Naziv Bogojavljenje najprimjereniji je događaju koji slavimo. Sama riječ otkriva otajstvo. Slavi se dan kada je Bog objavio svim narodima da on nije Bog samo jednog naroda, nego svih naroda.

Kako se Bog objavio? Mi, kada čujemo da se Bog objavio, odmah pomislimo na neka ukazanja, na neke izvanredne događaje koje je Bog proizveo i pred kojima je čovjek ustreptao. Tako je nekako bilo u Starom zavjetu. Bog se javljao u grmljavini, potresu, ognju. Nekada je to bilo tako strašno da je narod molio Boga neka im poruke šalje po Mojsiju, a ne direktno, jer se boje da će umrijeti od straha. U ovoj Božjoj objavi nema ništa od svega toga. Bog se objavljuje u siromaštvu, bijedi, malenosti a to je, ljudski gledano, više znak Božje odsutnosti nego blizine. To je poruka da se Boga od sada može prepoznati samo snagom vjere u malim znakovima koji diraju dušu.

Ovdje su tri čovjeka krenuli na dalek i riskantan put pokloniti se novom kralju koji se tek rodio, i to u zemlji koju ne poznaju. Znali su jedino, kao i svi drugi, da ta zemlja ne predstavlja ništa posebno u onom svijetu. Siguran sam da su mnogi, a možda i svi koji su doznali za njihovu odluku, sve to ismijavali i ironizirali. No, oni odlučno kreću na put. Zna se da su ubrzo upali u krizu svojih nadanja. Zvijezda koju su vidjeli ne prati ih korak po korak. Putovali su više kroz tamu nego pod svjetlom zvijezde. Ta Božja zvijezda bila je zapravo, iskra koja je imala za cilj u njima zapaliti želju da otkriju tajnu tog znaka koji im je došao s neba. Bog se uvijek tako ponaša: zapali u osobi oganj ljubavi, želje, nostalgije i on to stalno podgrijava, ali ostavlja čovjeka da sa svim svojim osobinama traži, ispituje, bori se.

To traženje Boga ne ide glatko. Ono je uvijek popraćeno krizama i kušnjama, često odustajanjima i vraćanjem natrag. To je u ljudskom životu prisutno i na mnogim drugim područjima. Svi znamo kako se nekada jako zagrijemo za neku vrijednu stvar i stvorimo odluku da ćemo to ostvariti, a onda nadodu poteškoće koje pobjede osobu i ona odustane. Svi mi imamo tu dovoljno iskustva. Kada je u pitanju vjera i traženje Boga, kušnje su još veće. I ova tri mudraca su to dobro iskusili. Prije nego što su došli do Isusa prošli su puno tame, napasti da odustanu, razočaranja s kojima su se morali suočavati, borbe sa smislom i besmisлом puta koji su započeli, a kojemu ne vide kraja. Ali, na sreću, nisu odustali. I ovo je konkretna poruka: Vjera nije laka stvarnost. Bog koga tražimo često je i 'Bog skriveni', kako veli prorok Izaija, jedan od najvećih proroka u povijesti spasenja (Iz 45,15). I prorok koji ima tako jako iskustvo Boga, s vremena na vrijeme upadne u tamu koja mu sasvim prekrije Boga. Bog ovim kušnjama provjerava čovjekovu vjernost. Hod u vjeri nije hod po nekoj autocesti koja je dobro osvijetljena i gdje postoje sigurni znakovi koji te, ako si imalo sabran, vode pouzdanim putem do krajnjeg cilja. Na putu vjere nema uvijek tih sigurnih znakova, a ni odgovora na sva pitanja koja nadolaze i zbunjuju. Da se ide dalje, da se ne stane pomaže unutarnja želja: ne dati se nikada obeshrabriti. Bog jamči otkriće onima koji ne staju u svojim traženjima i nastojanjima. Kako Isus veli: 'Tko ustraje do kraja, taj će se spasiti.' (Mk 13,13).

Na svom putu Mudraci imaju dva zaustavljanja: jedno je kod kralja Heroda, a drugo kod kralja svih naroda. Zaustavljanje kod kralja Heroda bilo je ne mali rizik. Mudraci su primijetili da je kralj Herod uznemiren, koliko god on to pokušavao ne pokazati. Herod ne može prihvatiti da ovi traže nekog drugog kralja kojemu se žele pokloniti, a on je tu. Zato ih posla u Betlehem: 'Pođite', reče, 'i pomno se raspitajte za dijete. Kad ga nađete, javite mi da i ja pođem te mu se poklonim.' Herod to čini da bi ih prevario. U traženju Boga bit će onih koji žele prevariti, smesti u traženju, obeshrabriti. I s ovim se mora računati. Nije mali broj onih koji su naišli na takve ljude da su ih prevarili, ponudili im nešto drugo i usmjerili ih na krivi put. Bog u tim trenucima daje dodatnu pomoć čovjeku, potiče ga i zove, ali mu ne oduzima slobodu samoizbora.

Mudraci, napuštajući Heroda, ponovno ugledaše zvijezdu kojoj se veoma obradovaše. Slijedili su je i ona ih dovodi do cilja, do špilje u kojoj je rođen taj kralj. Oni ulaze unutra i ne vide ništa izvanredno, nego 'dijete s Marijom, majkom njegovom'. Od svega im je najizvanrednija bila zvijezda koju više ne vide. Međutim, zvijezda sada otkriva drugi najizvanredniji i najveći Božji znak a to su realnost malenosti i nezatnosti. Od sada Boga ne treba tražiti u izvanrednostima nego u malim znakovima svakidašnjice. Ne treba ga tražiti po sjajnim kraljevskim palačama jer ga se može naći u skromnosti vlastitog doma.

Boga treba tražiti ponajprije tamo gdje živimo, u svojoj vlastitoj kući, u svome djetetu, roditelju, mužu, ženi, starcu i starici. Za to je potrebna vjera, potrebne su oči vjerom prosvijetljene.

Kada Mudraci ulaze u špilju gdje se rodilo dijete 'padnu ničice i poklone mu se'. Vjerom su otkrili ono što nisu mogli tjelesnim očima. U vjeri oni adoriraju. Adoracija se odvija u šutnji, bez ijedne riječi. Ovo je prvi i najveći dar koji oni pružaju Isusu. Poslije toga obdaruju ga drugim dragocjenostima. Jesu li oni ove dragocjenosti ponijeli da ih daruju novorođenom kralju ili pak da imaju za troškove putovanja, ne znamo, ali činjenica je da oni nakon poklona, adoracije, izvlače svoje darove i ostavljaju Isusu. Adoracija oslobađa čovjeka od robovanja bilo kakvom idolu: od idola moći, vlasti, novca, od idola mnogih ovisnosti koje čovjeka učine robom. Adoracija rasterećuje čovjeka od mnogih opterećenja koja ga guše, koja mu ubijaju radost i oduzimaju osjećaj sreće. Kada čovjek otkrije Boga, onda sve drugo postaje manje važno ili nevažno za život i njegov smisao. Mudraci su otkrili više od onoga što su očekivali, jer bili su ustrajni i nisu odustajali. Nakon susreta s Isusom, na povratku biraju drugi put, životu daju drugo usmjerenje, mijenjaju život. Susret s Isusom čini baš to: mijenja čovjeka. Ta promjena donosi veliku radost koja se ne može opisati.

Neka i svakoga od nas Božje svjetlo trajno vodi kroz život. Neka dopre i do onih koji su krenuli putom tame da se vrate Svijetlu koje prosvjetljuje svakoga čovjeka, da bi svi živjeli kao djeca svijetla," zaključio je svoju propovijed biskup Križić.

Biskup Križić je pod svetom misom, kako je običaj na svetkovinu Bogojavljenja, blagoslovio vodu koju su vjernici ponijeli sa sobom i njome blagoslovili svoje kuće da ih Božji blagoslov prati tijekom cijele godine. Na kraju svete mise župnik Vazgeč pozvao je sve vjernike u župnu kuću gdje je biskup Križić blagoslovio prostorije župnog stana.

Mišel Grgurić

NEDJELJA BOŽJE RIJEČI

Na 3. nedjelju kroz godinu, 26. siječnja 2020. koju je Papa Franjo proglasio Nedjeljom Božje riječi, svečanu sv. misu u 10 sati predvodio je gospićko-senjski biskup mons. Zdenko Križić, u zajedništvu s kancelarom i tajnikom preč. Mišelom Grgurićem i s domaćim župnikom preč. Mariom Vazgečem, asistirao je đakon vlč. Bruno Lovaković, pjevao je katedralni zbor pod vodstvom i uz pratnju na orguljama Franje Puškarića.

Biskup je u propovijedi najprije priopćio vjernicima da je u svom apostolskom pismu od 30. rujna 2019. papa Franjo proglasio treću nedjelju kroz godinu „Nedjeljom Božje riječi“ i time naglasio važnost Božje riječi u životu svakog kršćanina te nastavio: „Bez Božje riječi ne bismo nikada upoznali kakav je naš Bog i ne bismo mogli upoznati u čemu je volja Božja za čovjeka. Ljudi su i prije, nego li im je Bog objavio svoju riječ, vjerovali ali nisu poznavali Boga u koga su vjerovali, zato su Boga predstavljali na najrazličitije načine u raznim likovima, a u traženju Božje volje išlo se do apsurdna, do besmislenosti. Čak i u Bibliji, u Starom zavjetu, možemo vidjeti kako su ljudi, misleći da ugađaju Bogu, ubijali svoju malu djecu i onda ih zakapali ispod praga kuće uvjereni da će tako Bog njihovu obitelj štititi od zla. Ovo pokazuje da su ljudi nastojali steći Božju naklonost, ali i pored svih žrtava koje su prinostili svome bogu nisu nikada došli do uvjerenja da ih Bog voli. Naprotiv, gledali su ga kao onoga koji prijeti, koji kažnjava, koji se osvećuje. Sve to govori da su slabo poznavali ili uopće nisu poznavali Boga u koga su vjerovali. Zato je Božja riječ neizmjeran Božji dar ljudima, jer su ga upoznali kao dobrotu, ljubav i milosrđe. Ljudi kojima se Bog tijekom povijesti posebno objavljivao i upućivao im svoju riječ zapisivali su je da bi ta riječ ostala kao svjetlo i vodič budućim generacijama.“

Biskup je potom, naglasio „kako nas je Isus utvrdio u spoznaji da je Božja riječ duh i život. To znači da je riječ Božja živa jer je u njoj duh Božji, Duh Sveti. Božja riječ je transpovijesna, vrijedi za svako vrijeme, ima poruku za svaku osobu u njezinoj specifičnoj situaciji. Možemo slušati isti odlomak Božje riječi, ali će svatko od nas doživjeti različitu poruku, zavisno od svoje životne situacije. Zato je važno slušati i čitati Božju riječ jer ona čovjeka prosvjetljuje i formira, usmjeruje i nadahnjuje na njegovom životnom putu. Kada govorimo o obraćenju, to podrazumijeva otvoriti srce Božjoj riječi i čuti što Bog meni poručuje i od mene traži. Nema promjene života dok čovjek u sebi ne čuje taj Božji glas koji daje snagu životnoj promjeni. Istina, čovjek može zamijeniti Božji glas sa svojim vlastitim glasom kada se želi uvjeriti u nešto što mu odgovara, ali će se to brzo pokazati kao iluzija, jer mi dobro znamo kad sebe varamo. Može to nekada biti i „glas zmijske u nama“, kao kod prvih ljudi, glas koji nas želi uvjeriti da ćemo nekim zlom ostvariti kakvo veliko dobro. To može ići jedno vrijeme, ali sve će, prije ili kasnije, dovesti život do praznine i bijede.

Zato je važno meditirati riječi koje smo pročitali ili čuli. Kada o njima razmišljamo u svome srcu, Bog neće dopustiti da budemo prevareni. Sveto pismo nije knjiga za policu u našoj knjižnici, nego da je po mogućnosti čitamo svaki dan. Ne čitamo Bibliju da bismo naučili nešto što nam može biti korisno ako sudjelujemo u kakvom kvizu, nego je čitamo i slušamo kao Božju riječ koja nam donosi poruku za naš život danas i sada. Biblija nije knjiga povijesti, nego knjiga Božje povijesti s ljudima, povijesti spasenja. Biblija je proročka knjiga, ali se ne odnosi toliko na budućnost koliko na sadašnjost onoga koji se hrani Božjom riječju.

Znamo da je uskrsli Isus svojim učenicima najprije tumačio riječ Božju iz Svetoga pisma da bi mogli razumjeti sve događaje njegova stradanja koje im je bilo teško prihvatiti. Tumači im sve zapisano u Pismima o njemu da bi shvatili kako je sve to bilo u Božjem projektu. Bez poznavanja Pisma učenici ne mogu upoznati Isusa. Kada se otvorimo njegovoj riječi on ulazi u naš život i postaje snagom našeg života.“

Propovjednik je potom, uputio slušatelje kako živjeti po Božjoj riječi. „Nakon što je Isus učenicima protumačio Pisma, s njima slavio euharistiju, lomio kruh, dade im ga i oni ga prepoznaše. Vidimo kako je Božja riječ usko vezana s Euharistijom. Zato u Euharistiji slušamo Božju riječ koju moramo primati otvorenog srca da bismo po njoj otkrili i Isusovu otajstvenu prisutnost. U tom smislu evanđelist Marko donosi događaj umnažanja kruha i veli kako se Isus sažali vidjevši silan svijet jer su bili kao ovce bez pastira te ih počeo učiti dugo (6,34). Isus se sažali nad narodom jer vidi da je narod gladan kruha, ali vidi da je još gladniji Božje riječi, Božjeg ohrabrenja i Božje utjehe.

Još u Starom zavjetu nalazimo naglašeno da „čovjek ne živi samo o kruhu nego o svakoj riječi koja izlazi iz Božjih usta“. Te riječi citirao je Isus prigodom svoje kušnje u pustinji (Mt 4,4). Nakon što je narodu navijestio Božju riječ, Isus umnaža kruh za izgladnjelo tijelo. Božja riječ je, bez sumnje, najvažnije sredstvo komunikacije između Boga i njegovog naroda. Mi Boga upoznajemo iz njegovih riječi po kojima se događa i euharistija. Koliko bi nam vrijedilo primati euharistiju, a da ne poznamo Boga koga primamo?! Jedan duhovni autor napisao je: „Kad bi nam kojim slučajem Bog rekao: 'Moram vam oduzeti jedan od svoja dva najveća dara: euharistiju ili riječ?' Mi bismo trebali odgovoriti: 'Gospodine, nemoj nam oduzeti svoju riječ'. I to stoga, što bez Božje riječi ne bismo mogli upoznati Boga. Što bi nam značilo imati sa sobom Isusa, a ne poznavati ga? Po Božjoj riječi upoznali smo Božju ljubav prema nama, Božju dobrotu i milosrđe; upoznali smo volju Božju i sliku čovjeka kakvog Bog želi. Bog nam u svojoj riječi govori što je sve učinio za čovjeka, za svakoga od nas, za naše spasenje; pokazuje nam kako je uvijek bio vjeran svojim obećanjima. Ovo nam daje pouzdanje da se isplati imati povjerenje u Boga, da će Bog biti vjeran i u sadašnjosti kao što je bio u prošlosti. To nam je onda jamstvo za našu budućnost.“

Biskup se osvrnuo na problem vjerovati Bogu, napose kada dođu životne poteškoće, te citirao Isusa koji je u poteškoćama javno svojim učenicima i slušateljima rekao: »Duh je onaj koji oživljuje, tijelo ne koristi ništa. Riječi koje sam vam govorio duh su i život. A ipak, ima ih među vama koji ne vjeruju.« Jer znao je Isus od početka koji su oni što ne vjeruju i tko je onaj koji će ga izdati.“ (Iv 6,63-64). Nešto kasnije dodao je: „Tko mene odbacuje i riječi mojih ne prima, ima svoga suca: riječ koju sam zborio – ona će mu suditi u posljednji dan.“ (Iv 12,48).

Koncilski dokument ističe: „Bog je prisutan u svojoj riječi jer on govori kada se u Crkvi čita Sveto pismo“ (SC 1). Zato svećenik nakon što pročita evanđelje, poljubi ga jer to je poljubac Bogu koji je prisutan u svojoj riječi. Isticali su to mnogi sveti oci. Sveti Ignacije Antiohijski, učenik Ivana apostola, piše: „Moj štit je evanđelje koje je za mene kao i tijelo Isusovo.“ Sveti Jeronim naglašava: „Mi se hranimo Isusovim tijelom u euharistiji, ali isto tako i čitanjem Svetog pisma.“ Sveti Augustin piše: „Recite mi braćo, što vam se čini, vrijedi li više Božja riječ ili tijelo Kristovo? Ako hoćete odgovoriti po istini, morate znati da riječ Božja nije manje vrijedna od tijela Kristova. Kada nam se pruža tijelo Kristovo dobro pazimo da ne ispadne iz naših ruku. Isto tako moramo biti pozorni prema Božjoj riječi kada nam je upućena, da nam nešto ne ispadne iz srca zbog naše rastresenosti.“

Na kraju propovijedi biskup Križić još jednom upozorava na Božje riječi: „U euharistijskom slavlju Bog nam riječima govori što od nas očekuje, otkriva nam svoj plan za naš život, a onda nas hrani snagom svoga tijela da to možemo izvršiti. Ako je nekoga mimoišla Božja riječ jer nije bio pozoran, nego rastresen, mimoići će ga i euharistija bez obzira što ju je primio.

Papino apostolsko pismo u kojem je proglasio 3. nedjelju kroz godinu Nedjeljom Božje riječi ima za cilj da kršćani postanu svjesniji značenja Božje riječi u svom kršćanskom životu, da postanu svjesniji da će bez Božje riječi zaboraviti Boga u koga vjeruju, ali i Božji plan spasenja za svakoga od nas osobno. Amen.“

Prije završnog blagoslova biskup Križić je djeci koja će ove godine primiti Prvu sv. pričest podijelio dječju Bibliju, "Bog govori svojoj djeci" i pozvao roditelje da je zajedno sa svojom djecom čitaju, da im je tumače i poučavaju ih kako trebaju po njoj živjeti.

s. R.M.

DAN POSVEĆENOG ŽIVOTA

U petak 31. siječnja 2020. gospićko-senjski biskup Zdenko Križić pozvao je na proslavu Dana posvećenog života, redovnike i redovnice koji djeluju i žive na području njegove biskupije. Okupili su se franjevci trećoreci koji djeluju u župi i samostanu u Ogulinu, fra Juro Marčinković koji djeluje u župi Križpolje i fra Ante Kukavica koji djeluje u župi i samostanu u Karlobagu. Od redovnica prisustvovala su sestre Presv. Srca Isusova – dvije koje rade i borave u župi Sv. Križa u Ogulinu, pet – iz samostana u Otočcu odakle dvije djeluju u župi Presv. Trojstva u Otočcu i tri sestre iz Biskupskog doma u Gospiću. U vijećnici Biskupskog ordinarijata u Gospiću, u 16,30 sati biskup Križić održao im je predavanje na temu: „Depresija u redovničkom životu“.

Nakon kraće rasprave, pošli su u gospićku katedralu gdje je u 18,00 sati misno slavlje predvodio biskup Križić a koncelebrirali su, uz spomenute redovnike, biskup u miru mons. Mile Bogović, biskupov tajnik i kancelar preč. Mišel Grgurić, župnik gospićki preč. Mario Vazgeč, ekonom biskupije preč. Nikola Turkalj, asistirao je đakon vlč. Bruno Lovaković, uz ministrante posluživao je domaći sjemeništara Marko Butković. Pjevao je katedralni zbor pod vodstvom Franje Puškarića.

Biskup je u propovijedi tumačio evanđeoski tekst dana - Prispodobu o sjemenu koju donosi samo evanđelist Marko te rekao: „Ova Prispodoba čini se, naizgled, jednostavnom, ali ima vrlo konkretne poruke s obzirom na misterij Božjeg kraljevstva. Glavni naglasak stavljen je na sjeme. U drugim prispodobama ovog tipa naglasak je na sijaču ili na tlu na koje se sije, a ovdje je pozornost na sjemenu.

Istaknuta je misteriozna snaga sjemena. Prispodoba ne želi negirati značenje sijača i njegovog rada, niti važnost tla, zemlje na koju se sije. Sve je to vrlo bitno, ali želi se istaknuti kako sjeme ima u sebi svoju tajnu snagu koju ne razumije ni sijač niti tlo na kojem raste. Sijač može ići spavati, jer posijano sjeme raste polako i bez njega. Sjeme je, objektivno gledajući, nešto sitno, malo, neznatno, slabunjavo, ali istovremeno iznimno jako. Vidjeli smo bezbroj puta kako je sjeme trave probilo asfalt, beton, pa nam je to postalo čak normalno da se više i ne pitamo kako je to moguće? Gdje mu je snaga? Zar i to nije čudo?“

Biskup je protumačio da je „sjeme zapravo, slika Božje riječi koja je živa, djelotvorna, oštija od dvosjekla mača i u sebi ima tajnu snagu koje često nismo svjesni. U njoj je Božji duh, Božja snaga. Snagu sjemenu nije dao čovjek nego Bog. Snaga je skrivena u sjemenu. Čovjek zna da se to događa, ali ne zna kako. On vidi tu snagu sjemena, ali ne zna u čemu je i otkud mu je. Ne ostaje drugo nego prihvatiti ovu tajnu, ovo otajstvo. To je tajna kraljevstva Božjeg. To je snaga koja se ne vidi jer čini se da proizlazi iz slabosti u koju se ne možemo pouzdati. To je iskustvo svetoga Pavla koji je otkrio da je najjači onda kada je slab. Ta slabost privlači Boga koji svoju moć očituje u slabosti. Na mnoge tajne ostajemo nijemi, bez riječi. Vjera nam ne pomaže da sve razumijemo. Naprotiv, za vjeru je misterij nužan i potrebno je prihvatiti ga. Kada bismo sve razumjeli i znali kako se događa, onda nam vjera ne bi ni trebala. Iz života bi nam iščezlo divljenje i čuđenje. Bez čuđenja i divljenja ne bismo mogli pasti na koljena i adorirati Božja otajstva.

Sijač je posve isključen kada je u pitanju rast sjemena. Ne kaže se da on treba bilo što činiti ili nešto izbjegavati, dapače, on može biti po strani. Ne bi imalo nikakvog smisla kad bi čovjek navlačio i razvlačio vlati sjemena da bi ono brže raslo i prije dozrelo. On se treba samo povući i diviti se.“

Propovjednik je dalje konkretizirao problem aktivizma u životu vjernika, posebno u posvećenih osoba. „U Božje misterije prodire se kontemplacijom i adoracijom, a ne nekim ljudskim aktivnostima ili ljudskom mudrošću. Ne trebamo sve znati, ali se trebamo diviti Božjem djelu. Kod stvaranja vidimo kako Bog stvoritelj postaje Bog kontemplativac, Bog koji se divi svome djelu. Bog ne treba ljude koji sve znaju, nego ljude koji će se diviti Božjem stvaralačkom i otkupiteljskom djelu.“

Biskup se osvrnuo i na Prispodobu o gorušičinom zrnu, najmanjem od sveg sjemenja koje se tada poznavalo u Izraelu, a može uzrasti do stabla na kojem se mogu ptice gnijezditi te naglasio: „Opet misterij velike snage u neznatnom sjemenu koja se ne vidi, ali postoji. Bog, za ostvarenje svoga velikog plana bira ono što je neznatno, što je slabo, prezira vrijedno. Pavao to govori kada je u pitanju i posebni poziv. Očituje se to tijekom cijele povijesti spasenja u Božjem izboru suradnika.

Marija je to glasno ispovjedila iz osobnog iskustva govoreći da Bog uzvisuje neznatne, pogleda i na nju zbog njezine neznatnosti. Bog ne bira ono što je moćno, veliko, silno. Malo i nezatno gorušičino zrno izraste u stablo koje daje okrilje pticama nebeskim. Nezatno je otvoreno za primanje, ali ne za prisvajanje. Nezatno nije nasilno, nezatnih se nitko ne boji, njima se uvijek može prići.

U prvoj prisposobi Isus govori o pticama koje su prijetnja sjemenu, jer ga mogu pozobati, a ovdje su ptice gosti stabla koje se razvilo iz malog sjemena. Ptice više nisu neprijatelji zato što su kao takve pobijedene ili uništene, nego što su prihvaćene. Karakteristika prisutnosti Božjeg kraljevstva je prihvaćanje, a ne progon ili osveta. Veliki su u Božjim očima oni koji primaju, kojima se smije doći, koji drugima daju prostor, koji su otvorena srca. Ove prisposobe treba danas oživjeti, jer moderni čovjek prolazi usjevima i gleda na njihov rast kao na nešto normalno, kao na jednostavni prirodni proces koji podliježe biološkim zakonima. Čovjek Biblije to gleda drukčije: u svemu tome on vidi čuda koja izazivaju divljenje.

I Isusov navještaj kraljevstva Božjeg odgovara ovoj stvarnosti. Ljudi su očekivali Mesiju junaka, ratnika koji će osloboditi Izraela iz potlačenosti, vratiti prošlu slavu. Nasuprot njihovom očekivanju, Isus se predstavlja posve drukčije. On je čovjek koji isključuje svako nasilje a proklamira opraštanje i ljubav pa i prema neprijateljima. On je čovjek koji se ne srami plakati, koji podnosi poniženja, ima razumijevanja za grješnike i s njima se druži i žene imaju pristup u njegovu zajednicu. Sve ovo bilo je čudno ljudima njegovog vremena i gledali su to kao slabost. Zbog tih slabosti nisu mogli prihvatiti da on ima nebesko poslanje. U patnji pokazao se nemoćnim u odnosu na moćnike ovoga svijeta. Završio je na križu. A opet paradoks slabosti otkrio se tek onda kad je sve privukao k sebi.

Ove prisposdobe govore nam da Božje kraljevstvo raste i razvija se po malim stvarima, po malim gestama dobrote i ljubavi koje svakodnevno činimo ili možemo činiti. Božje kraljevstvo u nama tako raste. Nisu potrebna neka junačka djela o kojima će mediji izvješćivati i kojima će se drugi diviti. Istinska junačka djela su vjernost malim svakodnevnim dužnostima za koje se ne dobivaju nikakva ljudska priznanja i zahvalnosti, mala djela ljubavi koja uglavnom, nitko ne primjećuje i nitko im ne plješće. Upravo je ovo ono što najviše posvećuje. To je ono Bogu najdraže, i na to uzvraća 'Otac vaš nebeski'."

Biskup je na kraju propovijedi učinio rezime:

Sjeme Božje riječi ima neizmjernu snagu, ali da bi uzraslo mora biti prihvaćeno, mora imati prikladno tlo za rast. Pozvani smo, prije svega, za to sjeme pripremiti našu nutrinu. Ako ono ne raste i ne donese plodove, nećemo imati što sijati drugima. Može nam se dogoditi da sjeme sijemo posvuda, a zanemarimo svoju nutrinu koju nismo obradili, pripremili za sjetvu, pa se taj teren može lako pretvoriti u kamen ili trnje. Sv. Pavao strahovao je da ga ne bi odbacili nakon što je drugima propovijedao. Uvijek postoji opasnost da pozivamo na obraćenje druge, a sebe ne mijenjamo. Ako ostane na tome, sjeme koje sijemo neće biti dobro sjeme, žetva će biti vrlo oskudna ili nikakva. Možda će izrasti stabljika, ili stablo na kojem će onda biti samo lišće, ali ne plodovi. Tko je gladan od toga nema nikakve koristi. Isus je takvo stablo prokleo.

Sjeme Božje riječi koje smo pozvani sijati je, ponajprije, sjeme ljubavi i dobrote. Bacajmo to sjeme svima i posvuda. Pa i u trnje, na kamen, kraj puta. To sjeme ljubavi može rastopiti kamen nečijeg srca, može nadvladati trnje nečije zanemarene nutrine, može niknuti i tamo gdje ne bi očekivali. Tu je posrijedi Božje djelovanje.

Bacajmo to sjeme ljubavi i dobrote u našim redovničkim zajednicama pa i onda kada nam se čini da ništa ne koristi, da drugi to samo uguše ili 'pozobaju'. Pored svega toga ne smijemo se umoriti sijati Božju ljubav i dobrotu. To nije, i nikada ne može biti, beskorisno. Potrebna je strpljivost dok sjeme ljubavi i dobrote ne donese plod. Nikada se ne obeshrabriti. To je snaga života i budućeg uskrsnuća. Amen" - završio je propovijed biskup Zdenko.

Nakon sv. mise i fotografiranja u Biskupskom domu upriličena je zajednička večera, druženje i slavlje.

s. Robertina Medven

PRIKAZANJE GOSPODINOVO - SVIJEĆNICA

U nedjelju, 2. veljače 2020. u gospićkoj katedrali svečanim misnim slavljem u 18,00 sati proslavili smo blagdan Prikazanja Gospodinova, Svijećnicu, propis koji je napisao evanđelist Luka da žena 40 dana nakon rođenja muškog djeteta, a 80 dana nakon rođenja ženskog djeteta, pođe u Hram. Isusovo prikazanje u Hramu, preorekao je u Starom zavjetu prorok Malahija: „I doći će iznenada u Hram svoj Gospod kojega vi tražite i anđeo Saveza koga žudite.“ (Mal 3, 1). Dan posvećenog života, iz pastoralnih razloga, slavili smo u prošli petak, a danas smo obilježili i Međunarodni dan života. Sv. misu predvodio je biskup u miru Mile Bogović u zajedništvu sa župnikom Mariom Vazgečem, asistrirao je đakon Bruno Lovaković, posluživao sjemeništara Marko Butković i ministranti. Pjevao je katedralni zbor pod vodstvom i uz glazbenu pratnju Franje Puškarića.

Budući da je na Svijećnicu običaj blagoslivljati svijeće, na početku sv. mise obavljen je blagoslov svijeća i procesija oko katedrale. Svijeće su simbol Krista - «Svjetlo na prosvjetljenje naroda»! (Lk 2,32). Molitva za blagoslov svijeća i procesija daju odgovor na pitanje koji je smisao blagoslova svijeća i procesije, riječima: „Blagoslovi ove svijeće i usliši molitve svoga naroda koji se sastao da ih ponese na slavu tvoga imena: daj nam ići putem vjere i ljubavi dok ne prispijemo k tebi, Svjetlu neugasivom.“

Biskup je u propovijedi istaknuo da „današnji dan možemo nazvati i dan susreta. Tako se u nekim slavenskim jezicima i naziva (sretenije). Isus je u Hramu, duhovnom središtu Izraela, službeno ubrojen u članstvo svog naroda, ali je i kao utjelovljeni Sin čovječji prikazan u Hramu nebeskom Ocu. Marija i Josip znali su kada treba otići u Hram i prikazati dijete nebeskom Ocu. Ali imamo i dvoje staraca, Šimuna i Anu, koji su također krenuli prema Hramu a nisu se prethodno dogovorili da će doći na susret. Jednostavno, osjetili su zov neke nutarnje „navigacije“ koja ih je nepogrješivo vodila prema Hramu, kao da su pred sobom imali neko Svijetlo koje im je pokazivalo kamo trebaju ići; sličnu zvijezdu koja je vodila kraljeve/mudrace u Betlehem.“

Propovjednik je pojasnio da je „dobrim ljudima svojstveno doći na pravo mjesto a da ga nisu unaprijed planirali i naći pravu riječ a nisu je sami tražili. To je duh ljubavi i dobrote koji ih vodi. Čuli smo da je i Šimun bio 'ponukan Duhom', a nije se tek pukim slučajem dogodilo da je 'tom događaju prisustvovala i proročica Ana'. Imali su oni ugrađenu božansku navigaciju Duha Svetoga koji im je osvijetljavao put i usmjeravao ih prema cilju na koji su trebali doći. Taj dar su u ono vrijeme imali rijetki. Isus je rekao da će svima koji povjeruju u njega 'dati ugraditi tu božansku navigaciju Duha Svetoga'.

'Branitelj – Duh Sveti, koga će Otac poslati u moje ime, poučavat će vas o svemu i dozivati vam u pamet sve što vam ja rekoh.' (Iv 14,26). Ima u svijetu i tame i svjetla, ali ne treba se bojati kad je u našim rukama, u našim dušama svjetlo Božje koje obasjava svakoga čovjeka. Poznata je izreka: 'Mislio bi čovjek kad pogleda mrak da je silno moćan, da je strašno jak. Čovječe, svjećicu užeži i mrak odmah bježi.' Zato smo danas, potaknuti istim Duhom, upalili svijeće i pošli pravim putem prema cilju. Instalirano je u ovom svijetu 'svjetlo na prosvjetljenje naroda i na slavu puka svoga izraelskoga', ali i hrvatskoga i gospićkoga i svih onih koji su priključeni na Svjetlo svijeta koje je zasjalo u Isusu Kristu.“

Biskup Mile ispričao je da je jutros u radio emisiji slušao o otkriću detektora laži. Kada se taj instrument priključi na čovjeka koji laže, daje posebne znakove da je riječ o laži i taj je ljudski izum usporedio s drugim sustavom koji je Bog ponudio čovjeku, „to je sila Duha Božjega po kojoj oči Šimuna i Ane vidješe Spasitelja svijeta. Ta mogućnost ponuđena je po Kristu svakom čovjeku. I svima koji primiše Krista darovan je i ugrađen taj ustav. On nam pomaže da otkrijemo Istinu i Ljubav u svijetu – Boga; to otkrivamo po istom Duhu kojim su bili potaknuti Šimun i Ana, tako da u Hram dođu kada dođoše Marija i Josip i uniješe dijete Isusa u Hram. Po tom Duhu spoznajemo Boga u prirodi koja nas okružuje; po Njemu otkrivamo Božju sliku u sebi i u svojoj braći. To svjetlo osvijetlilo je Šimunu i Ani i onu najmračniju tamu, smrt. Zato Šimun radosno kliče: 'Sad otpuštaš slugu svoga u miru, jer vidješe oči moje spasenje svijeta'; to svjetlo, dakako, nije bilo samo dar za njih dvoje koji su se našli tada u Hramu. Ono je 'na prosvjetljenje svih naroda'.“

Biskup je potom, upozorio prisutne riječima: „Braćo i sestre, možda slabo računamo na tu božansku navigaciju pa lutamo u tami, ne snalazimo se u životu, osjećamo da nismo ondje gdje bismo željeli i trebali biti. Bog se ne nameće jačinom glasa i galamom. Znajmo naći trenutke tišine i mjesta gdje je bolja čujnost Božjeg govora. Potražimo kutak mira i sabranosti i uključimo tu Božju navigaciju! Njegovo svjetlo ne nalazi se u blještavilu – sad jačem sad slabijem, u zavaravanju i bljeskanju sad amo sad tamo, nego u mirnom i blagom svjetlu. To je ono Svjetlo koje su slijedili apostoli i sveci i onda se nisu nikada našli u nerješivoj životnoj tami iz koje ne bi mogli izaći. Šimun i Ana nisu se dogovarali kada će u Hram. Bili su osjetljivi na poticaje Božjega Duha i zato su krenuli u pravi moment i stigli u pravi trenutak. Dali su se voditi Božjom navigacijom, svjetlošću Duha Božjega.“

Propovjednik je pozvao: „Zaključimo rečenicom koju je u svim momentima neizvjesnosti molio kardinal Newman: ‚Vodi me blaga svjetlosti!‘“

Na kraju sv. mise Biskup Bogović je, uz Dan života, upozorio roditelje, ako ne prikazuju Ocu nebeskome iskreno svako svoje dijete, moleći da bude pravo dijete Božje i skrbeći oko toga svim svojim bićem, ne ispunjavaju na pravi način svoju roditeljsku dužnost. Štoviše, u odgojnom procesu zanemaruje upravo ono najvažnije, a to je odgoj u vjeri, odgoj za neprolazne vrjednote i za život vječni.

s. Robertina Medven

BLAGDAN SV. BLAŽA U GOSPIĆU – BLAGOSLOV GRILA

Na blagdan sv. Blaža 3. veljače u prepunoj gospićkoj katedrali Navještenja BDM večernju misu predvodio je i propovijedao župnik Mario Vazgeč, a asistirao je đakon Bruno Lovaković.

Sveti Blaž je prema predaji bio liječnik i veliki prijatelj siromaha i bolesnika. Jednom prilikom došla mu je majka noseći u naručju svoga sina kojemu je zapela riblja kost u grlu. Kada je došla sv. Blažu, on je položio ruke na dijete, podigao oči prema nebu, znamenovao svetim križem grlo djetetu, pozvao Svemogućeg Boga i stao ga moliti da izlomi i istisne djetetu kost iz grla i povrati mu zdravlje. Tada je zamolio Boga da to učini svaki put onome tko se u bolesti grla obrati molitvama u njegovo ime. Čim je sv. Blaž završio svoju molitvu, dijete je ozdravilo. O blagdanu sv. Blaža, svake se godine po crkvama dijeli blagoslov grla - grličanje. Svećenik s dvjema svijećama pristupi vjerniku i moli: »Po zagovoru sv. Blaža, biskupa i mučenika, oslobodio te Bog od bolesti grla i svakog drugog zla!«

Nakon mise slijedio je obred „grličanja“, te su župnik Vazgeč i đakon Lovaković blagoslivljali vjernicima grla po zagovoru sv. Blaža. Pjevao je katedralni zbor pod vodstvom Franje Puškarića.

Lucija Starčević

SVJETSKI DAN BOLESNIKA U GOSPIĆKOJ BOLNICI

Na spomendan Gospe Lurdske, 11. veljače 2020., kada se slavi Svjetski dan bolesnika, u Općoj bolnici Gospić, u 13,30 sati, biskup gospićko-senjski u miru mons. Mile Bogović, tajnik i kancelar preč. Mišel Grgurić i župnik preč. Mario Vazgeč slavili su sv. misu za bolesnike, liječnike, medicinsko osoblje i djelatnike. Asistirao je đakon Bruno Lovaković. Biskupa, kao i ostale nazočne, pozdravila je ravnateljica dr. Sandra Čubelić.

Biskup je u propovijedi istaknuo da su na Dan bolesnika u bolnici zajedno svećenici i liječnici. Liječnici zato jer se u Lurdu dogodilo i događa se ono čemu su oni posvetili život: ozdravljenje, pobjeda zdravlja. Svećenici također žele i mole za ozdravljenje, ali još je važnije da oni bolesnima otkrivaju vrijednost i smisao patnje pa i same smrti. Zato smo danas čitali odlomak iz evanđelja o blaženstvu patnika. Vežano je to uz BD Mariju poznatu kao supatnicu, a supatiti je najljepši stav kako biti uz bolesnika i stradalnika općenito.

Papa Ivan Pavao II., utemeljitelj ovoga dana, bio je velik u supatnji jer je, unatoč bolesti, obišao mnoga mjesta u svijetu. Objavio je i okružno pismo pod naslovom Savifici doloris (Spanosno trpljenje).

Isus nas je otkupio svojom mukom, patnjom i smrću na križu. Da je postojao neki bolji put, sigurno bi ga izabrao. Nakon što se javio kao pobjednik, pokazao je svoja odlikovanja: rane. No, na Golgoti možemo dobro vidjeti kako nije svaka patnja spasonosna. Onaj koji je prepoznao vrijednost patnje, desni razbojnik, dobio je obećanje: Još danas ćeš biti sa mnom u raju. Raspeta ljubav je spašavajuća, a raspeta mržnja je pravi pakao. To je onaj lijevi razbojnik koji se Isusu rugao a patio je kao i desni, ali kucao je na paklena vrata jer je trepeći u mržnji proklinjao. Desnom razbojniku otvarala su se rajska vrata jer je shvatio vrijednost patnje nevinoga kraj sebe. Bolest i patnju guramo od sebe, ali je najveća mudrost kada se znamo sresti i nositi s njima. To je onda rast, blagoslov, životni uspjeh.

Isus se pred Bogom i pred ljudima pokazao velik jer se znao nositi s nevoljama ovoga svijeta. Nije išao samo tamo gdje će mu pljeskati, nego je krenuo i u Jeruzalem gdje će ga osuditi. Najveći poraz zloće je spoznaja da su mnogi, čineći zlo pomagali jačanje i rast dobra. U tom smislu su farizeji, Herod i Pilat pomogli da je ljudima, dok su oni mučili Isusa, bljesnula snaga Božje ljubavi u Kristu prema čovjeku. (Da nije bilo Tita, Blaževića i sličnih ne bismo imali Stepinca kakvog danas imamo).

Apostol naroda sv. Pavao govorio je da se najradije hvali križem Kristovim jer je u njemu dano spasenje. Gledajući tim očima, za njega je i smrt bila dobitak, što je izričito rekao. Eto nekoliko odgovora na pitanje, zašto sam za Dan bolesnika izabrao čitanje o blaženstvu patnika i drugih stradalnika.

Nakon sv. mise, prisutni su se uz razgovor i druženje počastili, a potom je biskup Bogović sa svećenicima i ravnateljicom obišao bolesnike na Odjelu kirurgije.

Vič. Bruno Lovaković

MISAO BLAŽENOG ALOJZIJA STEPINCA UZ SJEĆANJE NA NJEGOVU MUČENIČKU SMRT 10.2.1960. U KRAŠIĆU

GORE GLEDAJ PREMA NEBU I NE BOJ SE! - Protuslovlje je vjerovati u Boga i biti pesimist. - Nema važnije zadaće u životu pojedinca negoli vlastita duhovna izgradnja. - Sloboda bez poštivanja Božjeg zakona i njegova vršenja u potpunosti, bila bi pusta fikcija. - Ništa me neće prisiliti da prestanem ljubiti pravdu, ništa me neće prisiliti da prestanem mrziti nepravdu, a u ljubavi prema svome narodu ne dam se ni od koga natkriliti. - Rase i narodi su Božje tvorevine. - Prvo pravilo, ako želimo vidjeti bolje dane u budućnosti, treba iskazivati poštovanje prema Bogu, koje mu pripada, i to u poniznosti: to je jedini put prema miru! - Gore gledaj prema nebu i ne boj se! - Pazite da ostavite sinu za baštinu vjeru! Što mu koriste milijuni ako izgubi vjeru! Naprotiv, ako mu ništa drugo ne ostavite, nego samo vjeru bit će sretan! - Ili smo katolici, ili nismo. Ako jesmo, tada se naša vjera mora očitovati na svim područjima našega života. Ne možemo biti katolici u crkvi, a na ulici živjeti po instinktu osobnog raspoloženja.

bl. Alojzije Stepinac

HODOČAŠĆE GOSPIČKO-SENSJSKE BISKUPIJE U RIM

.Od 16. do 21. veljače 2020. održano je hodočašće vjernika Gospičko-senjske biskupije u Italiju povodom 20. obljetnice uspostave biskupije. Na put su, iz Gospića i drugih župa prema unaprijed dogovorenom rasporedu krenuli u nedjelju 16.veljače 2020. u 22,00 sata. Hodočastilo je 130 osoba među kojima biskup mons. Zdenko Križić, 11 svećenika, đakon vlč. Bruno Lovaković i s. Celestina Beljo. Vozili su se autobusima pravcem Rijeka, Trst, Padova, Bolonja, Firenca, Peruđa. Zaustavili su se 17. veljače oko 9 sati zaustavili u Asizu, rodnom mjestu sv. Franje Asiškog. Posjetili su crkvu i grob sv. Franje; crkvu i grob sv. Klare, crkvu Gospe od anđela (Porcijunkulu). Sv. misu slavili su u kapeli pape Sv. Siksta IV. a predvodio je generalni vikar mons. Marinko Miličević. Oko 15,00 sati nastavili su put prema Rimu. Došli su navečer, smjestili se u hotel, večerali i pošli na počinak.

U četvrtak 20. veljače pohodili su crkvu Sv. Petra u okovima gdje se nalazi slavni Michelangelov kip Mojsije, Flavijev amfiteatar (Koloseum) Konstantinov slavoluk, Rimski forum, Kapitolij, Oltar domovine, Trajanov stup, crkvu Aracoeli gdje se nalazi grob posljednje bosanske kraljice bl. Katarine Kotromanić, Katakombe sv. Kalista.

Svečanom misom koju je predvodio biskup Zdenko, a koncelebrirali svećenici u bazilici Sv. Ivana Lateranskog, uz asistenciju đakona Brune zaključili smo rimski dio svog hodočašća.

U utorak 18. 2. razgledavali su Trg, Baziliku i kupolu Sv. Petra (Vatikan), Anđeosku tvrđavu, Trg Navona, Panteon, crkvu Sv. Ignacija, Španjolski trg i baziliku Sv. Pavla izvan zidina u kojoj su slavili sv. misu koju je predvodio i propovijedao naš biskup Zdenko Križić. On je u propovijedi protumačio odlomak iz Poslanice svetoga Jakova apostola (Jak 1,12-18) o napastima i kušnjama. Kušnje su provjera čovjekove istine. Poznat nam je slučaj apostola Petra koji se kleo i zaklinjao da Isusa nikada neće izdati, spreman je za njega i život dati. Međutim, kad je došla kušnja Petar je Isusa zatajio pred jednom sluškinjom. Nakon ovog iskustva Petar je postao realniji. Nije se više razbacivao izjavama o svojoj hrabrosti, snazi, vjernosti. Petar je iskusio da je čovjek slab i bez Božje pomoći nema šansi pobijediti životne izazove i kušnje. Kušnje su potrebne da možemo živjeti istinu samih sebe, u poniznosti nositi svijet svoje vlastite nemoći i osjećaj da bez Božje pomoći ne možemo ništa. Pobijeđene kušnje postaju izvorom blagoslova i milosti te vjernosti Bogu, umnažaju ljudske snage i čovjek postaje jači.

Napasti su posve drukčije od kušnji. Njih proizvodi sam đavao i one uvijek imaju za cilj nauditi čovjeku, udaljiti ga od Boga, uvaliti ga u zlo. Zato apostol Jakov upozorava: Neka nitko u napasti ne rekne: 'Bog me napastuje. Ta Bog ne može biti napastovan na zlo i ne napastuje nikoga. Nego svakoga napastuje njegova požuda koja ga privlači mami.'

U Evanđelju smo čuli Isusovo upozorenje učenicima da se čuvaju kvasca farizejskog i kvasca Herodova. Farizeji su dvolični ljudi kojima je stalo samo do vanjštine, ljudi bez iskrenosti i istine. I Herod posjeduje ove karakteristike. On je čovjek na vlasti i sve što čini, čini s ciljem: da sačuva svoj položaj i ugled. Ne služi se istinom, nego moću. To su kvasci kojih se učenici moraju čuvati da ne deformiraju svoje srce, svoju nutrinu. Biskup je propovijed završio riječima: „Nalazimo se u gradu koji je obilježen krvlju mnogih kršćanskih mučenika, mnogih koji su proganjani i propatili su mnogo. Ovdje su kršćani kopali podzemne tunele, katakombe, u kojima su u skrovitosti slavili euharistiju i častili svoga Boga. Ovdje su svoj život za Isusa dali apostoli Petar i Pavao. Za sve patnje koje su podnosili snagu im je davao Isus. Taj isti Isus i nama upućuje utjehu: 'Ne bojte se. Ja sam s vama.' ... Neka nas zagovaraju svi mučenici koji su imali duboko iskustvo Isusove blizine i njegove snage. Neka zagovaraju i narod cijele naše biskupije i cijele domovine.“

Dan smo završili večerom i noćenjem.

U srijedu 19. veljače sudjelovali smo na redovitoj Generalnoj audijenciji s papom Franjom u auli pape Pavla VI. Nas 130 hodočasnika, 11 svećenika, đakon. č.s. Celestina i biskup Zdenko Križić imali smo čast poslušati poruku Sv. Oca kao i sudjelovati u završnoj pjesmi s oko 20 tisuća hodočasnika. Biskup Križić se s tajnikom i kancelarom preč. Mišelom Grgurićem osobno susreo sa Sv. Ocem kao i desetak ostalih biskupa koji su došli sa svojim hodočasnici iz Francuske, Njemačke, Italije, Saudijske Arabije, Poljske,

Brazila. Nakon toga razgledali smo baziliku Sv. Marije Velike, fontanu di Trevi, sv. stube, palaču pravde, ostatke carske palače na brežuljku Palatinu, Circo Massimo. Istog dana popodne pohodili smo Zavod sv. Jeronima. O njegovoj povijesti govorio nam je novi ravnatelj mons. Marko Đurin, a potom je sv. misu predvodio naš biskup Zdenko Križić.

Biskup je iz odlomka Poslanice svetoga Jakova apostola (Jak 1, 19-27) uzeo za temu propovijedi jedan od sedam glavnih grijeha, na koji se posebno okomio sv. Jakov, a to je srdžba. Ona čovjeku oduzima slobodu, samokontrolu, potiče ga na najveća zlodjela zbog kojih čovjek upropasti tuđi i svoj život. Posljedica srdžbe su često teške psovke, svađe, jad i bijeda. Biblijski mudrac tvrdi da srdžba čovjeku skraćuje život (Sir 30,24). Lijepu molitvu nalazimo u Psalmu 141 gdje molitelj od Boga traži: „Na usta mi, Jahve, stražu postavi, i stražare na vrata usana mojih“. Poznata je izreka biblijskog mudraca koji veli: „Bolje je poskliznuti se na cesti, nego na jeziku“ (Sir 20,18). Istina, puno je lakše vladati nad drugima nego nad sobom. Isus je proglašen kraljem u trenutku kada je prolazio najjače životne kušnje, za vrijeme suđenja i osude. Ne vidi se kod njega ni trunka mržnje ili želje za osvetom. Sveti Pavao, doduše, govori o jednom obliku srdžbe gdje se ova mana promatra u pozitivnom svijetlu. On piše kršćanima u Efezu: „Srdite se, ali ne grijehite! Sunce nek' ne zađe nad vašom srdžbom i ne dajte mjesta đavlu“ (4,26-27). I Isus se rasrdio vidjevši kako se oskvrnjuje Hram, kad su ovo mjesto molitve ljudi pretvorili u tržnicu.

Evangelje nam predstavlja Isusovo čudo ozdravljenja slijepca. Slijepac je iz tame došao svijetlu jer je ruku pružio Isusu. On ne vidi i ne zna kamo ga Isus vodi, ali ima povjerenje

u njega.“ Biskup je istaknuo: „Za dobro vidjeti nisu dovoljne samo fizičke oči. Potrebno je imati zdrave oči duše i srca.“ Pozvao je prisutne: „Molimo Gospodina da nikada ne oslijepimo srcem i dušom jer tada nećemo dobro vidjeti ni sebe ni druge, nećemo moći zapaziti niti Božju prisutnost, a to je onda sigurno jamstvo da ćemo padati u različite jame života iz kojih će biti teško ili nemoguće isplivati.“

U četvrtak 20. veljače pohodili smo crkvu Sv. Petra u okovima gdje se nalazi slavni Michelangelov kip Mojsije, Flavijev amfiteatar (Koloseum) Konstantinov slavoluk, Rimski forum, Kapitolij, Oltar domovine, Trajanov stup, crkvu Aracoeli gdje se nalazi grob posljednje bosanske kraljice bl. Katarine Kotromanić, Katakombe sv. Kalista. Svečanom misom koju je predvodio biskup Zdenko, a koncelebrirali svećenici u bazilici Sv. Ivana Lateranskog, uz asistenciju đakona Brune zaključili smo rimski dio svog hodočašća. Preč. Josip Šimatović predvodio je pjevanje i popratio ga sviranjem na orguljama. Biskup je u propovijedi tumačio odlomak iz Poslanice svetog Jakova apostola koji osuđuje pristranost u vrjednovanju osoba unutar kršćanske zajednice da se prednost daje bogatijima, imućnijima, moćnijima. Rekao je: „Ne daj Bože da nam kriterij vrjednovanja osobe bude njezino imovinsko stanje ili politički status.“

Biskup se osvrnuo i na odlomak iz evanđelja po Marku (Mk 8, 27-33) te naglasio: „čuli smo dva Isusova pitanja učenicima: 'Što govore ljudi, tko sam ja? I njih upita: 'A vi, što vi kažete, tko sam ja?' Petar prihvati i reče: 'Ti si Pomazanik - Krist!' Isus nakon toga govori učenicima o patnjama s kojima se mora suočiti, a koje će u mnogočemu biti užasne. Na ovaj Isusov navještaj učenici reagiraju zabrinutošću, odbijanjem, ne prihvaćanjem. Evo ponovno Petra, u ime svih, Isusa odvodi na stranu i počne ga odvrćati od tog puta. Isus i nama danas postavlja isto pitanje i želi znati što mi kažemo tko je Isus. Biskup Križić zaključio je propovijed riječima: „ Isus ne očekuje od nas odgovor koji smo naučili iz katekizma, nego odgovor našega srca. Odgovor na ovo pitanje: 'Što vi kažete tko sam ja?', treba dati svaki od nas u tišini i iskrenosti vlastitog srca.“

U petak 21. veljače hodočasnici su na povratku iz Rima pohodili Padovu i svetište Sv. Bogdana Leopolda Mandića. U Padovi je završnu misu predvodio kancelar i tajnik preč. Mišel Grgurić u koncelebraciji s naših 11 svećenika hodočasnika, a asistirao je đakon vlč. Bruno Lovaković. Pjevanje je, uz orguljsku pratnju, predvodio preč. Josip Šimatović.

Preč. Mišel Grgurić protumačio je u propovijedi glavnu poruku iz Evanđelja po Marku (Mk 8, 34 – 9, 1): „Tko izgubi život svoj poradi mene i evanđelja, spasit će ga.“ Gospodin nas uvjerava: ako radi njega izgubimo sve, ništa nismo izgubili; ako izgubimo njega, a sve dobijemo, ništa nismo dobili. 'Što koristi čovjeku ako dobije sav svijet, a izgubi svoj život?' Čovjek bez Boga uvijek je na gubitku... Tražimo Isusa, braćo i sestre, dok se može naći. Nasljedujemo ga na putu ljubavi. Upravo tako ga je nasljedovao naš hrvatski sin sv. Leopold Mandić. Sveti Leopold držao se pravila: 'Kada shvatiš veličinu Božje ljubavi, shvatiš i veličinu svojih pogrješaka.' Ne možeš ostati ravnodušan pred obiljem Božjeg

milosrđa. Ako si svjestan svojih pogriješka, moraš ih mijenjati da bi zadobio vječni život...

Propovjednik je, potom, pozvao prisutne – sestre i braću – „Prihvaćajmo svakodnevno svoj križ, nosimo ga strpljivo i ustrajno. Neće uvijek ići lako. Naš put biti će i trnovit, ali i lijepo popločan. U nevolji priklanjajmo se Bogu, a u radosti živimo zahvalno u njegovoj ljubavi. I svima nam sv. Leopold poručuje ono što je svakodnevno ponavljao ljudima koji su mu dolazili sa životnim problemima: 'Imajte vjeru! Bog je lijek i liječnik!' Učimo se poslužiti s božanskim lijekom spasenja – Božjom ljubavlju i milosrđem.“

Iz Padove krenuli smo doma puni dojmova. Bogu hvala za ovaj doživljaj koji ćemo još dugo nositi u srcu i o njemu razmatrati.

Mišel Grgurić

PEPELNICA

Župljani Gospića su 26. veljače 2020. proslavili Pepelnicu ili Čistu srijedu svetom misom u 18,00 sati koju je u punoj katedrali, posebno mladih i djece, predvodio gospićko-senjski biskup Zdenko Križić, a koncelebrirali su kancelar i tajnik Mišel Grgurić te domaći župnik Mario Vazgeč. Biskup se u propovijedi osvrnuo na početak Korizme te rekao: „Kršćani su još od petog stoljeća označavali početak Korizme simboličnom gestom posipanja glave pepelom koja je bila poznata i u Starom zavjetu kao čin kajanja, pokore i poniznosti pred Bogom. Korizma je, posebno pokorničko vrijeme u kojem se kršćani sjećaju cijene spasenja Isusovom teškom mukom i mučeničkom smrću na križu. Mnoge osobe tijekom povijesti stradale su groznim mučeništvom i u tom smislu Isusova muka i

smrt nisu nešto što se prije ili poslije njega, na sličan način nije dogodilo nikome drugom. Ljudi su nažalost, izmišljali neljudske postupke kojima su druge mučili i ubijali.“

Propovjednik je potom upitao, „što je specifično za Isusovu muku i smrti“? te dodao: „On nije trebao tako završiti; Bog je mogao izabrati neki drukčiji put spasenja ljudi, a izabrao je ovaj da bi se poistovjetio s najvećim stradalnicima ljudske povijesti. Prihvatio je gorku muku i smrt pokazujući svoju ljubav prema čovjeku. Najveći dokaz ljubavi prema nekome nije u umiljatim riječima nego u spremnosti za tu osobu nešto podnijeti, pretrpjeti, žrtvovati se. Da Isus za nas nije trpio, bismo li se ikada uvjerali da nas je zaista toliko volio?“ Biskup je naglasio da je i prije Isusovog utjelovljenja, smrti i uskrsnuća, Bog ljubav prema čovjeku dokazivao na različite načine, ali ga ipak nije uspio uvjeriti u svoju ljubav, „jer čovjek ga se više bojao i doživljavao ga kao prijetnju, nego kao Ljubav,“ te nastavio: „Bog izražava žalost jer ga narod ne voli te mu govori: 'hodati sam ga učio držeći ga za ruke njegove. Privlačio sam ih konopcima ljubavi ... prema njima se saginjah i davah im jesti, ali oni ne spoznaše da sam se za njih brinuo' (Hoš 11, 3-4). Nisu spoznali da je sve to Bog radio iz ljubavi prema njima. Baš zbog tog pomanjkanja svijesti da ih Bog voli, ljudi su mu od početka svoje povijesti prinostili različite žrtve životinja ili plodova zemlje sa željom da mu omile. Te žrtve su nekada išle i do apsurdna: klali su i prinostili Bogu za žrtvu svoju vlastitu djecu, što je izazivalo gnjev Božji. Zato se Bog odlučio sâm žrtvovati i tako ljude uvjeriti da ih voli. Učinio je to po svome Sinu Isusu koji je rekao da njemu život nitko ne oduzima, nego ga on dragovoljno daje. Poslušajmo samoga Isusa: „Zato me ljubi Otac što ja dajem život svoj, da ga opet uzmem. Nitko mi ga ne može oduzeti, nego ga ja sam od sebe dajem.“ (Iv 10,17-18). To se može činiti samo u velikoj ljubavi. Stoga, Korizma nije samo vrijeme u kojemu intenzivnije razmišljamo o Isusovoj mucu i smrti, nego i o njegovoj ljubavi prema nama. On je tu ljubav dokazao žrtvom života za nas.“

Biskup Križić spomenuo je i smisao naših korizmenih žrtava kojima želimo pokazati našu ljubav prema Isusu, prema Bogu. „Zato Korizma treba obilovati djelima ljubavi, tj. djelima kojima svjedočimo da Boga volimo. Sam Isus veli: 'što god učinite jednome od ove moje najmanjih braće, meni učinite'. Stoga su naša djela ljubavi prema siromašnima, bolesnima, osamljenima i svima koji su u potrebi, djela koja činimo Bogu jer ih činimo potrebnim ljudima iz ljubavi prema Bogu. Ne samo učiniti neko dobro djelo, nego ga učiniti iz ljubavi prema Bogu. To je ono što je Bogu najdraže. I onda kada postimo, ne činimo to zato da si nešto uštedimo za poslije, nego da ono čega smo se odrekli, dademo kao dar nekome tko je u potrebi. Ta naša žrtva pretvara se u ljubav prema bližnjemu, odnosno u ljubav prema Bogu.

Jednako tako i kada molimo, naša molitva ne smije biti samo prošnja da nam Bog dade ovo ili ono, nego da nam Bog dade spoznati što i mi možemo drugima dati. Bog zna što je nama najpotrebnije, ali je važno da i mi znamo što je drugima potrebno, napose onima koji trpe. Nema nikoga tko nema što dati drugima. Možda ne možemo dati materijalna dobra, ali možemo dati lijepu riječ, osmijeh, ohrabrenje, utjehu, nešto svoga vremena, itd. Sve su ovo vrijednosti kojima je rok trajanja vječnost. To su vrijednosti koje postaju snaga našeg uskrsnuća i vječnog života. Isus je cijeli sadržaj Posljednjeg suda sveo na djela ljubavi prema drugima. Sjećamo se njegovih riječi: 'Bijah gladan, bijah žedan, bijah bez odjeće, bijah bolestan, bijah u tamnici', itd. Nagrađeni su oni koji su iskazali milosrđe i dobrotu. Prema tome, gradivo za naš ispit na Posljednjem sudu dobro nam je poznato. Ostaje samo pitanje koliko ćemo ga prakticirajući naučiti.

Pepeljanje je simboličan čin koji nam govori o prolaznosti života. Sve starije osobe potvrdit će kako život brzo prolazi. Mlađi doduše, o tome ne razmišljaju, iako svi znamo da ne umiru samo stariji. Nikada ne znamo kada će doći red na bilo koga od nas. Hvala Bogu za to. Ali život je po sebi nježan i krhak te lako uvene. Biblijski pisac ga uspoređuje sa cvijetom kad veli: 'Dani su čovjekovi kao sijeno, cvate ko cvijetak na njivi, jedva ga dotakne vjetar i već ga nema, ne pamti ga više ni mjesto njegovo' (Ps 103,15-16). Još je češća usporedba čovjeka i njegovog života s prahom u koji se pretvara ljudsko tijelo. Čovjek ne smije nikada izgubiti iz svijesti da će se vratiti zemlji od koje je uzet, da je prah i da će se u prah pretvoriti. Ali ne smije zaboraviti niti to da u tom prahu, u tom tijelu postoji duh Božji koji je život i on se u prah ne pretvara. Sveti pisac veli: 'Tijelo se 'pretvara u prah i vraća zemlji kao što je iz nje i došlo, a duh se vraća Bogu koji ga je dao' (Prop 12,7). Čovjek je nositelj Božjeg duha bez kojeg nema život. Ali ako izgubi taj Božji duh, čovjek može vegetirati, ali ne živjeti. Bez tog duha nema uskrsnuća na život jer tijelu nema što dati život. Čovjek je pozvan čuvati i u sebi njegovati taj Božji duh koji mu je Bog darovao da bi imao život u sebi i taj Duh oživjet će naša smrtna tijela. Zato Pavao piše: 'Što tko sije to će i žeti. Tko sije u svoje tijelo, iz tijela će žeti propadljivost, a tko sije u duh, iz duha će žeti život vječni' (Gal 6,8).“

Propovjednik je završio riječima: „Korizma nam je poziv da se više posvetimo svom duhovnom životu, Božjem duhu u nama i dopustimo mu da nas usmjeruje putom koji vodi u život. Amen.“

Nakon propovijedi, biskup Križić je kratkim obredom blagoslovio pepeo te su u znak pokore i obraćenja, on, župnik Vazgeč i kancelar Grgurić vjernicima s pepelom činili znak križa iznad čela uz riječi: „Sjeti se, čovječe, da si prah i da ćeš se u prah pretvoriti“. Tijekom mise pjevao je katedralni zbor pod ravnanjem i uz orguljsku pratnju Franje Puškarića.

VJERONAUČNA OLIMPIJADA U SLUNJU

Nakon vjeronaučne olimpijade održane na školskoj razini 29. siječnja ove godine, u ponedjeljak 2. ožujka održana je vjeronaučna olimpijada za osnovne i srednje škole Gospićko-senjske biskupije na biskupijskoj razini. Tema olimpijade bila je „Sveti Vinko Paulski – apostol milosrdne ljubavi. Vinkovska karizma u Hrvatskoj“. Na biskupijskom natjecanju sudjelovalo je 7 ekipa iz srednjih škola i 22 ekipe iz osnovnih škola.

Ove godine domaćin natjecanja bila je Osnovna škola Slunj na čelu s ravnateljem prof. Tomom Cvitkovićem. U školskoj športskoj dvorani okupili su se mentori, ostali vjeroučitelji kao nadglednici, vjeroučenici natjecatelji, djelatnici ove škole na čelu s ravnateljem Cvitkovićem i gosti na uvodni program. Program je vodila učiteljica razredne nastave Jurija Šebalj Mesić koja je tijekom svog osnovnog i srednjeg školovanja sudjelovala u natjecanju iz vjeronauka. Nakon molitve na tekst sv. Vinka, uz prezentaciju, učenici škole domaćina pod ravnanjem profesora glazbe Ivana Matanića otpjevali su himnu Lijepa naša domovino, pjesmu „Hvaljen budi“ – Isusu. Folklorna skupina učenika većih i manjih uzrasta pod vodstvom učiteljice Dragane Matić otpjevali su pjesmu „A oj Slunje“ i izveli domaće kolo „Kukunješće“.

Nakon toga su, prisutne pozdravili i zaželjeli im dobrodošlicu, a natjecateljima uspjeh: predstojnik Katehetskog ureda preč. Nikola Turkalj, ravnatelj škole prof. Tome Cvitković, slunjski župnik i dekan mons. Mile Pecić te mons. Mile Bogović, gospićko-senjski biskup u miru, rodom Slunjanin, pozdravljen je gromkim pljeskom. Rekao je, između ostalog, da se Isusove riječi iz evanđeoskog odlomka o Posljednjem sudu, mogu iščitati iz života sv. Vinka Paulskog, života koji je obilježila dobrota. Sv. Vinko je tu dobrotu organizirao i osnovao mušku i žensku redovničku zajednicu. Zahvaljujući sv. Vinku Paulskom, u Hrvatskoj već 150 godina djeluju sestre milosrdnice i dobro je da je ova tema našla svoje mjesto u građi za vjeronaučnu olimpijadu. Biskup je otvorio početak natjecanja. Ekipe, mentori i nadglednici raspoređeni su u određene učionice. Natjecanje osnovnih škola pratio je i nadgledao predstojnik Katehetskog ureda preč. Nikola Turkalj, a predvodila ga je vjeroučiteljica Ivona Rendulić. Natjecanje srednjih škola pratila je tajnica Katehetskog ureda s. Robertina Medven koja je pripremila i sve materijale za natjecanje. Samo natjecanje vodio je predsjednik povjerenstva i član Državnog povjerenstva za natjecanje vjeroučitelj Franje Puškarić.

Sve ekipe počele su u isto vrijeme rješavati pismeni test. Nakon ovog prvog dijela natjecatelji su objedovali te su pod vodstvom domaćih vjeroučiteljica Andreje Jurčević i Ivane Kovačević, kao i učitelja Daniela Božičević, Nikole Tomaševića i Ivana Požega prošetali Slunjem: posjetili su Slunjčicu i na Moćanovom mostu im je župnik mons. Mile Pecić govorio o ljepotama ovog kraja i njegovoj povijesti. Pogledali su kuću osvajača prve olimpijske medalje Milana Neralića, župnu crkvu koja je u Domovinskom ratu stradala, ali je obnovljena i otpjevali jednu pjesmu.

Za to vrijeme su vjeroučitelji, uz pomoć učitelja i profesora škole, ispravljali testove i objavili prve rezultate natjecanja, a potom su objedovali. Daljnje natjecanje osnovne škole nastavile su u športskoj dvorani, a srednje u jednoj većoj učionici. U drugom kruga rješavali su tombolu, a u trećem prvih pet ekipa rješavali su kviz Milijunak. Konačni pobjednik u kategoriji osnovnih škola bila je Osnovna škola Slunj s mentoricom Andrejom Jurčević, a od srednjih škola prvo mjesto osvojila je Gimnazija i strukovna škola Bernardina Frankopana Ogulin s mentoricom Anom Stipetić. Nakon proglašenja rezultata, prvim pet ekipama i njihovim mentorima predstojnik i tajnica Katehetskog ureda i predsjednik Povjerenstva uručili su nagrade i priznanja. Svi mentori dobili su Spomenicu Gospićko-senjske biskupije koja ove godine slavi 20. obljetnicu osnutka.

Sestre milosrdnice s kućom maticom u Zagrebu, dobrotom vrhovne glavarice Družbe s. Miroslove Bradica, poslale su prigodne poklone koji su također obradovali natjecatelje, kao i knjige: „Sveti Vinko Paulski – apostol milosrdne ljubavi, Vinkovska karizma u Hrvatskoj“ iz koje su pripremali ovo natjecanje. Ravnatelj Osnovne škole Slunj svaku ekipu nagradio je „Monografijom Osnovne škole Slunj“. Pobjedničke ekipe ići će na državno natjecanje koje će se od 1. do 3. travnja 2020. održati u Gospiću.

Zahvaljujemo Osnovnoj školi Slunj na čelu s ravnateljem Tomom Cvitkovićem, djelatnicima, kuharicama, domaru i učenicima koji su nam pružili gostoprimstvo, Katehetskom uredu Gospićko-senjske biskupije – predstojniku preč. Nikoli Turkalju i tajnici s. Robertini Medven te svim natjecateljima, njihovim mentorima i ostalim vjeroučiteljima.

Sestrama milosrdnicama čestitamo njihov veliki jubilej!

Franje Puškarić

OTKAZANA PROSLAVA BLAGOVIJESTI U GOSPIĆU

Dragi vjernici,

Gospićka katedrala svake godine slavi svoga zaštitnika Navještenje Gospodinovo ili Blagovijest. Blagovijest smo planirali proslaviti u srijedu 25. ožujka 2020. svečanom svetom misom koju je trebao predvoditi kardinal Josip Bozanić, zagrebački nadbiskup i metropolit. Tom prigodom planirali smo proslaviti i 20. obljetnicu uspostave Gospićko-senjske biskupije koju je 25. svibnja 2000. uspostavio sveti papa Ivan Pavao II.

Ovime Vas obavještujemo da se slavlje Blagovijesti otkazuje zbog novonastale situacije s koronavirusom i zabrane javnog okupljanja koje je izdao Nacionalni stožer za civilnu zaštitu.

Preporučujemo Vas u svojim molitvama zaštititi nebeske Majke Marije.

Biskupski ordinarijat Gospić

SVETKOVINA NAVJEŠTENJA BDM - BLAGOVIJEST

Na svetkovinu Navještenja BDM, zaštitnice gospićke katedrale i župe, svetu misu bez naroda predvodio je i propovijedao gospićko-senjski biskup mons. Zdenko Križić. Misno slavlje vjernici su mogli pratiti putem izravnog prijenosa na facebook stranici Gospićko-senjske biskupije. Na početku svete mise biskup Križić rekao je kako prije mjesec dana nije mogao niti zamisliti da ćemo Blagovijest proslaviti na ovaj način. „Danas je u našoj katedrali trebalo biti puno ljudi i nekoliko biskupa, a euharistiju je trebao predvoditi zagrebački nadbiskup i metropolit kardinal Josip Bozanić. Danas smo trebali proslaviti i 20 godina od uspostave naše Biskupije. No, Bog je dopustio da bude drukčije. Ovo zlo koje je snašlo ne samo naš narod i našu Domovinu nego i cijeli svijet, vidimo koliko uvjetuje naš život u svemu. Ali to zlo nije razlog da ne možemo slaviti Boga, naprotiv, ono nas poziva da se Bogu još posebnije obraćamo, da ga još više molimo, da častimo Isusovu i našu Majku koja je zdravlje bolesnih, moleći ih da skrate dane ovoga zla koje sve više prijete.“

Biskup Križić je u svojoj propovijedi istaknuo: „Može izgledati čudno i zbunjujuće kako su svi veliki Božji darovi ljudima popraćeni s ne malim trpljenjem, pa tako i ovaj najveći od svih: utjelovljenje Sina Božjeg. Bog naviješta Djevici Mariji taj veliki događaj pozivajući je na radost, jer je ovaj događaj najradosnija vijest koju je čovječanstvo ikada prije primilo. Marija je zbunjena i u velikom strahu pred ovom objavom pa je anđeo mora hrabriti: 'Ne boj se Marijo '. Sam navještaj rođenja djeteta, koje je iščekivanje svih naroda, odvija se u klimi vedrine, radosti i velikih obećanja. Anđeo veli za dijete: 'On će biti velik i zvat će se Sin Previšnjega. Gospodin Bog dat će mu prijestolje Davida, oca njegova. On će vladati kućom Jakovljevom do vijeka. I kraljevstvo njegovo neće imati svršetka. ' (Lk 1,32-33).

Nema ni spomena o teškom stradanju koje očekuje to dijete i zbog čega će i Mariji 'mač probosti dušu' (Lk 2,35). Anđeo Mariji ne kaže ništa u svezi s problemom koji ovim trenutkom započinje, a to je: kako objasniti zaručniku Josipu trudnoću? Tako nešto nije se nikada u povijesti spasenja dogodilo. Kako bi Josip uopće mogao povjerovati da se začće dogodilo onako kako će mu Marija ispričati? Koliko je dugo Marija o tome šutjela i kada mu je otkrila tajnu? Kakva je bila njegova reakcija? Ne znamo odgovore na ova pitanja. No, ovdje je u pitanju i sâm Marijin život. Osoba koja se iznevjerila zaručniku bila je po zakonu kažnjavana smrću. I ta prijetnja visjela je nad Marijinom glavom. Javnost će to brzo doznati.

Pouzdanost znamo da joj Josip nije povjerovao, jer ju je, kako se veli, 'naumio potajno otpustiti'. (Mt 1,19). Kako bi uopće, mogao povjerovati kada se radi o misteriju za ljudski um! Josip je bio „pravedan“, bogobožan, ali ga taj misterij nadilazi. Što će biti dalje, Marija ne zna. Ima pouzdanje u Boga, ali to pouzdanje ne isključuje prisutnost

patnje koja nije bila mala. Pati sigurno i Josip jer osjeća se izigranim, prevarenim i poniženim. I pored svega toga Josip ne želi Marijinu smrt, ne želi je -javno osramotiti-“, nego će je potajno otpustiti. Muž je u tom vremenu mogao ženu otpustiti -iz bilo kojeg razloga- (Mt 19,3). Međutim, zakon ženama nije davao takva prava. Prema tome, Josip može Mariju, po zakonu otpustiti a da za to nikome ne odgovara dok, s druge strane, Marija može biti pošteđena smrtne osude jer je on ne želi prijaviti.

Što je sve tada prolazilo srcem i mislima Marije i Josipa, samo Bog zna. Ali je više nego jasno da su jako trpjeli obadvoje. Marija u međuvremenu odlazi rođakinji Elizabeti provjeriti znak koji joj je anđeo dao. Otkriva da je sve istina što joj je rekao, ali to ne rješava problem u odnosu na Josipa. I tek kasnije javlja se Bog Josipu govoreći: „Josipe, sine Davidov, nemoj se bojati kući dovesti ženu svoju Mariju, jer je ono, što je ona začela, od Duha Svetoga.“

Napokon mogu odahnuti, problem je riješen: „Josip učini kako mu je zapovjedio anđeo Gospodnji: dovede kući ženu svoju.“ (Mt 1,24). Patnje su napokon prošle, mogu odahnuti, ali ne za dugo. Uskoro dolaze novi problemi: zbog djeteta moraju bježati u tuđu zemlju gdje nikoga ne poznaju i prihvatiti život u siromaštvu i nesigurnosti.

No, tu nije kraj patnjama. Nadolazit će nove i nove. Tako sve do Kalvarije i groba. Tek će Isusovo uskrsnuće učiniti kraj svim patnjama. U životu nakon uskrsnuća „više neće biti ni tuge, ni jauka, ni boli“ (Otk 21,4).

Zašto u životu mora biti tako? Ne znamo odgovor na to pitanje. Ali znamo sigurno da patnja mora imati veliku ulogu i značenje za čovjekov sveskoliki, a napose duhovni život. Da nije tako zar bi je Bog davao svome Sinu i osobama koje su mu najvjernije? Patnja je objava važnih životnih misterija do kojih ne bismo nikada došli bez iskustva patnje. Čovjek bez patnje ostaje osiromašen božanskim otajstvima. I Marija je mnoge stvarnosti života razumjela baš kroz patnju. Nosila ju je s ljubavlju i strpljivošću. O njoj je razmišljala u svom srcu i tako otkrivala njezine tajne i tajne svog vlastitog poziva i poslanja. Drugog puta u ovom životu nema.

Marija je na početku rekla: „Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po riječi tvojoj“ (Lk 1,38). Rekla je to svjesno, iz vjere. Nije znala na što sve pristaje, ali imala je neizmerno pouzdanje u Boga. Živjela je iz vjere i pouzdanja.

Ovo nije samo Marijino iskustvo nego i iskustvo mnogih svetih duša koje su imale jaki osjećaj Božje prisutnosti i blizine te su kroz to iskustvo i samu patnju doživljavale kao blagoslov, jer su u njoj otkrivala Božje objave i velike poruke za svoj vlastiti život.

I u našem životu nisu toliko problem patnje koliko pomanjkanje vjere i pouzdanja u Boga. „Sve je moguće onomu koji vjeruje“ (Mk 9,23), rekao je Isus jednom malovjerniku pri istjerivanju zloduha. Toliko će puta svojim učenicima spočitati baš tu malovjernost koja je izazivala najrazličitije strahove i sumnje. Pouzdanje u Boga ne

oslobađa potpuno straha i patnje, ali uvijek daje osobi sigurnost u patnji te mogućnost da se patnja pretvori u blagoslov.

Marija nam poručuje da vjerujemo Bogu, da imamo pouzdanje u njega bez obzira kakve okolnosti bile, jer vjera proizvodi čuda i ništa joj nije nemoguće. Neka u ovoj teškoj situaciji u kojoj se nalazimo ne oslabi vjera u našem narodu, ne oslabi pouzdanje u Boga, jer on ima rješenje za sve, pa i za ovo zlo koje nas danas opterećuje. Neka nam majka Marija, posrednica milosti, pomogne da i u ovim okolnostima poraste naše pouzdanje u Boga, i neka ona kao „zdravlje bolesnih“ zagovara sve bolesne i zaustavi širenje ove epidemije“. Amen.

Na kraju svete mise biskup Križić izmolio je molitvu koju je preporučio papa Franjo uz današnju molitvu Očenaša koju su vjernici diljem svijeta molili u podne.

s. Robertina Medven

KORIZMENO-USKRSNA PORUKA MONS. ZDENKA KRIŽIĆA - 2020.

Korizmeno vrijeme priprava je na svetkovinu Uskrsa i od njega zavisi sâm doživljaj Uskrsa, iskustvo otajstva Isusova uskrsnuća. K tome, svatko od nas treba postaviti samom sebi pitanje: koji je sadržaj naše pripreme za Uskrs? U čemu je ta priprema? Na kraju korizme trebamo se također pitati: što se dogodilo, odnosno, što se promijenilo u našem životu tijekom ove korizmene pripreme? Uvijek postoji opasnost da ne znamo odgovoriti na ovo pitanje, jer nam korizma prođe bez ikakvih nastojanja i odluka, bez rada na sebi i svom duhovnom životu, a onda i bez plodova. U nama ostane praznina, a ne milosno vrijeme, stoga nam je i sama svetkovina, u duhovnom smislu, prazna bez dragocjenog uskrsnog iskustva.

Korizmeno vrijeme traje 40 dana. To je simbolična brojka koja asocira na četrdesetogodišnje putovanje izraelskog naroda kroz pustinju prema Obećanoj zemlji, ali i na četrdeset dana Isusovog boravka u pustinji gdje se pripremao za svoje poslanje. Korizma je dakle, u tom smislu, povezana s pustinjom, a pustinja je u teološkoj i duhovnoj terminologiji simbol teških kušnji koje je proživljavao, kako izraelski narod na svom putu u Obećanu zemlju tako i Isus u pripremi za svoje javno djelovanje. Pustinja je istovremeno i posebno milosno vrijeme Božje blizine i njegove zaštite koju narod nije nigdje iskusio kao u pustinji. U njoj je došao do pune svijesti da je Božji narod. A i za samoga Isusa se veli da su mu u pustinji, nakon svladane kušnje, došli anđeli i služili mu.

I u našem vjerničkom životu idu nekako paralelno po važnosti i potrebi kušnje i iskustva Boga. Bez životnih kušnji ne bismo mogli upoznati ni sami sebe, a niti Boga. Kušnje nam

pročišćavaju vjeru u Boga te razotkrivaju koliko držimo do Boga, koliko mu vjerujemo, kakav je zaista, naš odnos s Bogom.

Živimo često u čvrstom uvjerenju da smo pravi vjernici, do Boga držimo i vjerni smo mu, a onda dođe neka kušnja koja nam otkrije drukčiju istinu naše vjere. Postanemo svjesniji kako smo još uvijek slabi i nestabilni te lako zatajimo i zaniječemo svoju vjeru, ne ponašajući se nimalo u skladu s Evanđeljem. To nas ne smije obeshrabriti, ali je od iznimne važnosti da živimo u istini i realnosti. Ako ne upoznamo svoje slabosti, nećemo se protiv njih nikada niti boriti, a to je najopasnije. S druge strane, bez iskustva Boga, teže životne kušnje, odnosno patnje, potopile bi nas, ne bismo ih mogli podnijeti te bismo lako završili u beznađu i očaju. Da nema Boga, odnosno, vjere u Boga, kome bi se čovjek mogao obratiti u teškim životnim patnjama? Ostao bi tragično sam.

Biblijski patnik svjedoči: „Duša moja bijaše blizu smrti i život moj na pragu podzemlja. Okruživahu me sa svih strana i nije bilo nikoga da mi pomogne; pogledom sam pomoć ljudi tražio, ali uzalud. Tad se sjetih milosrđa tvojeg, o Gospode... Zazvah Gospodina: 'Ne ostavi me u dan nevoljni,...' I bî molba moja uslišana, izbavio si me od propasti.“ (Sir 51,6-11).

Mnogo je onih sa sličnim iskustvima! U bezizlaznim situacijama ljudi patnje imali su Boga koji ih nije iznevjerio. Vjera im je dala snagu da su nadvladali i ono što je izgledalo nemoguće. Bog neće nikome dati kušnju koja nadilazi njegove snage. A pored toga, Bog, znajući slabost čovjeka, tj. da se u patnji lako slomi, u tim mu trenucima biva najbliži. Apostol Pavao je iz iskustva govorio i dao jamstvo svima: “Ta vjeran je Bog: neće pustiti da budete kušani preko svojih sila, nego će s kušnjom dati i ishod da možete izdržati.“ (1 Kor 10,13).

Važno je itekako, u životnim kušnjama ostati čvrsto oslonjeni na Boga! Kušnje življene s pouzdanjem u Boga obogaćuju život, donose obilje blagoslova. Apostol Jakov piše: „Blago čovjeku koji trpi kušnju: prokušani, primit će vijenac života koji je Gospodin obećao onima što ga ljube.“ (1,12). One su u životu ne samo neizbježne, nego vrlo često do srži bolne. Stoga je važno da ostanemo privrženi Bogu za koga znamo da nas u patnji neće nikada ostaviti same te da je s njim moguće naći izlaz iz svake situacije.

Mudrac Sirah u Bibliji savjetuje svoga sina govoreći: „Sine moj, ako želiš služiti Gospodinu, pripravi dušu svoju na kušnju. Učvrsti svoje srce i budi jak, i ne nagli kada napast dođe. Prioni uz Boga i ne odmeći se“ (Sir 2,1-3). To je savjet za sva vremena. Prionuti uz Boga u životnim poteškoćama jedini je put koji nam jamči da ćemo poteškoće svladati, neće nas slomiti nego će se čak u blagoslov pretvoriti.

Pored životnih kušnji koje nam dolaze od Boga i imaju uvijek cilj naše dobro, uz životne napasti koje dolaze od Zloga i imaju uvijek cilj naše zlo, na kušnju moramo stavljati i

sami sebe da bismo spoznali koliko smo sposobni vladati sobom, darivati se drugima, odricati se, praštati, ljubiti, ...

Ove vrijednosti ne idu same od sebe jer ovo nije teorija. Istina, mi se teoretski lako uvjerimo da smo velikodušni, darežljivi, uslužni, uvijek spremni pomoći,... ali se to ne može znati dok se ne provjerimo u praksi. Bez prakse možemo živjeti samo neku platonsku ljubav, neku „daljinsku“ dobrotu kada ćemo možda, i zaplakati nad tuđim patnjama, a da za te osobe patnje ne učinimo baš ništa. Nisu te suze dokaz naše sućuti, ljubavi i dobrote. Takva ljubav i dobrota mogu nas itekako prevariti da si umislimo kako smo nešto što nismo i da imamo neke vrijednosti koje nemamo. Koliki završe u iluziji samih sebe! Zato nas apostol Pavao poziva: „Sami sebe ispitajte jeste li u vjeri! Sami sebe istražite! Ili ne poznajete sebe“ (2 Kor 13,4-5).

Svi duhovni učitelji slažu se da bez jačeg poznavanja samih sebe nema ozbiljnijeg duhovnog napretka. Zato i papa Franjo upućuje poziv svima na početku korizmenog vremena: „Zagledajmo se u svoju nutrinu, u svoje srce“. Zaista je važno vidjeti sebe iznutra! Zato je korizma vrijeme naše provjere koliko smo sposobni, iz ljubavi prema Bogu, drugima se darivati, s drugima dijeliti, drugima činiti usluge, za druge se žrtvovati, drugima opraštati. Tu se nalaze istinski dokazi naše ljubavi kako prema Bogu tako i prema bližnjemu. Isus te dvije ljubavi nije nikada razdvojio. Rekao je vrlo jasno: „Zaista, kažem vam, meni ste učinili koliko ste učinili jednom od ove moje najmanje braće.“ (Mt 25,40).

Sve gore navedene vrijednosti imaju vječnost kao rok trajanja. To su zapravo, vrijednosti koje postaju snaga našeg uskrsnuća i vječnog života. Isus je cijeli sadržaj Posljednjeg suda sveo na djela ljubavi prema drugima. Sjećamo se njegovih riječi: Bijah gladan ..., bijah žedan ..., bijah bez odjeće ..., bijah bolestan ..., bijah u tamnici, „itd. (Mt 25,31-46). Nagrađeni su vječnim životom oni koji su drugima iskazali milosrđe i dobrotu.

Braćo i sestre, gradivo za naš zadnji ispit, onaj na Posljednjem sudu, dobro nam je poznato. Ostaje samo pitanje, koliko ćemo ga prakticirajući naučiti i taj životni ispit položiti? Slavimo Isusovo uskrsnuće koje je jamstvo da naš život ima smisao, nije samo nešto prolazno što završava u praznini, bez obzira na njegov sadržaj. Ovaj naš zemaljski život i onaj budući vječni povezani su i drugi zavisi od prvoga. Zato je važno postaviti si na vrijeme pitanje koje je Isusu postavio učitelj zakona: „Učitelju, što moram činiti da imam život vječni?“ (Lk 10,25).

Iz Isusovog odgovora se jasno zaključuje da je za postignuće života vječnoga nužno potrebno „imati život“ dok smo još hodočasnici na zemlji. Čovjek može imati sve materijalno u izobilju, ali to ne znači da ima život, da je sretan. Opet čovjek ne može dati život samome sebi jer nema izvor života u sebi. To samo od Boga može primiti. Isus

je došao podariti nam baš taj život da bismo ga imali u izobilju još na ovoj zemlji (Iv 10,10). On je sebe definirao kao „uskrsnuće i život“ (Iv 11,25) i bez njega nema pravog života (Iv 6,53). Tko njega nosi u srcu još ovdje na zemlji nosi predokus uskrsnuća i budućeg života. Uskrsnuće i vječnost tako postaju sve više iskustvo, a ne samo istina u koju se vjeruje.

Neka i ovaj nadolazeći Uskrs svima vama, braćo i sestre, ojača to iskustvo uskrsnuća i vječnog života, kako biste i ovaj zemaljski život mogli živjeti u radosti, miru i čvrstom uvjerenju da nas uskrsli Isus prati na našem životnom putu te nikada nismo sami.

Svim svećenicima, redovnicima i redovnicama, katehetama i katehisticama, djelatnicima Karitasa, župnim suradnicima, ovogodišnjim prvopričesnicima i krizmanicima te svim vjernicima naše biskupije želim, nakon sveto proživljene korizme, sretan i u svemu blagoslovljen Uskrs.

Uskrs 2020.

Zdenko Križić, biskup gospićko-senjski

BISKUP KRIŽIĆ NA CVJETNICU U GOSPIĆKOJ KATEDRALI PREDVODIO SVETU MISU BEZ NARODA

Na Nedjelju Muke Gospodnje, Cvjetnicu, 5. travnja u 10 sati, gospićko-senjski biskup mons. Zdenko Križić predvodio je misno slavlje u gospićkoj katedrali Navještenja BD Marije koju su vjernici mogli pratiti putem izravnog prijenosa na Facebook stranici Gospićko-senjske biskupije.

Biskup je u propovijedi naglasio kako je uvijek žalosno i potresno slušati izvješće o Isusovoj mucu i o svim poniženjima koje je podnio, napose zbog činjenice da su mu to činili ljudi te nastavio: „ Mučili su i ubili nevinog čovjeka, bez ikakve grižnje savjesti. Isus je jedan od tolikih nevinih ubijenih u povijesti samo zato što je bio drukčiji, razmišljao je drukčije, imao je i drukčiji odnos prema Bogu. Čovjek na zvjerski, surov način oduzima život drugom čovjeku! Dokle ide tama ljudske savjesti! Isusovo ubojstvo njegovim mučiteljima bilo je kao neka zabava, što se jasno iščitava iz evanđeoskih izvješća Isusove muke. Pored toga, vidimo da Isusa osuđuju na smrt unaprijed, prije nego su pronašli ikakav valjan argument za takvu osudu. Tek poslije pokušavaju naći nešto što bi moglo opravdati smrtnu presudu. Argumente izmišljaju, a svjedoke plaćaju.“

Propovjednik se prisjetio mnogih ovakvih svjedoka u vrijeme komunističkog režima, napose poslije Drugog svjetskog rata kada su unaprijed donesene presude za mnoge

ljude bez obzira što nisu imali nikakve krivice te rekao: " Stoga nam nije teško sve ovo razumjeti" i nastavio je:

„Spomenuo bih bl. kardinala Stepinca, i ovdje u Gospiću sestru Žarku Ivšić. Stepinčevi svjedoci, među kojima je bilo i dosta Srba, nisu prihvaćeni. Mnogi su bili svjesni da svjedočiti za ove nevino optužene znači riskirati život, budućnost, ali su željeli reći istinu. Međutim, prihvaćeni su kao svjedoci samo oni koji su spremno govorili što im je naređeno. Zna se da je pacijent iz bolnice bio spreman, tijekom suđenja sestri Žarki, svjedočiti njoj u prilog, ali je nakon prijatnji i dobre plaće postao svjedok optužbe, kao i mnogi drugi kod kojih se ponavljala Isusova povijest.

I u slučaju Isusa, židovski autoriteti su presudu donijeli prije njegovog uhićenja, tako je sudski proces bio samo farsa. Sudištu ovdje nije glavno pitanje presuda, jer ona je već donešena, nego pronaći valjane argumente za tu presudu. Smrtnu kaznu, a to je bio njihov cilj, nisu mogli donijeti židovski autoriteti, nego rimsko sudište, stoga su im u tu svrhu bila nužna lažna svjedočanstva. No, židovsko Veliko vijeće ima poteškoća pronaći takve svjedoke. Našli su neke na to spremne, vjerojatno i plaćene, ali su upali u zamku jer su im se svjedočenja razilazila.

Lažno svjedočanstvo bilo je najstrože zabranjeno Božjim zakonom i nalazi se u Deset Božjih zapovijedi napisanih prstom Božjim ali su, usprkos tome, mnogi pravednici bili žrtve ovoga grijeha, kako nalazimo u mnogim biblijskim vapajima, posebno u psalmima. Najjače svjedočanstvo protiv Isusa bila je njegova izjava židovskim vlastima nakon izгона trgovaca iz hrama: »Razvalite ovaj hram i ja ću ga u tri dana podići.« Rekoše mu

nato Židovi: »Četrdeset i šest godina gradio se ovaj hram, a ti da ćeš ga u tri dana podići?« No on je govorio o hramu svoga tijela.“ (Iv 2,19-21). Znamo, dakle, da su Isusove riječi imale sasvim drugo značenje. I svjedoci navode kako je Isus rekao da taj hram „neće biti sagrađen ljudskim rukama“ (Mk 14,58). Isus naviješta taj novi hram u kojem će biti najsavršenije klanjanje Bogu, a ne trgovina s Bogom. Isusa najviše zanima ljudsko srce, ljudska nutrina, taj hram. Evanđelisti navješćuju buduća progonstva kršćana u kojima će sve biti bazirano na lažnim svjedočanstvima kao i u slučaju Isusa.“

Biskup je potom, spomenuo da se ovo događalo i kod osude prvog Isusovog mučenika svetog Stjepana. „Dolaze svjedoci koji terete Stjepana govoreći: „Mi smo ga čuli gdje govori da će Isus, onaj Nazarećanin, razoriti ovo mjesto i promijeniti bogoslužje koje nam je predao Mojsije“ (Dj 6,14). Biskup pita: „Kako su suci mogli ozbiljno uzeti ovo svjedočanstvo kad oni sami ni ne vjeruju u Isusovo uskrsnuće? Isus je ubijen, oni to dobro znaju; da je uskrsnuo, oni to ne vjeruju; pa kako će onda Isus razoriti taj hram? Zaista, djeluje smiješno kako se sudište uopće osvrće na apsurdnost ovakvih argumenata i svjedočanstava!“

Biskup Zdenko, potom, slijedi u propovijedi Velikog svećenika koji nakon ovoga ustaje te kaže Isusu: „Ništa ne odgovaraš na ovo što svjedoče protiv tebe?“ (Mk 14,60). Isus na ovo ništa ne odgovara nego ostaje u šutnji. Jer što ima odgovarati na evidentnu lažnost ovakvih svjedočanstava koja su lakrdija. Na smiješne i lude optužbe normalno je davati smiješne i bezvezne odgovore, ali se Isus ne želi spustiti na tu razinu. Zato šuti i ništa ne odgovara. Ali kada ga Veliki svećenik upita: 'Jesi li ti Mesija, sin Preslavnoga?' Isus bez zadržke odgovara: 'Jesam! I vi ćete vidjeti Sina Čovječjega gdje sjedi s desna Svemogućega i gdje dolazi na oblacima nebeskim' (14,62). Isus javno ispovijeda svoj božanski identitet posve svjestan da time daje u ruke Velikom vijeću argument za svoju osudu. Ali to ne želi zatajiti bez obzira na cijenu koju za to treba platiti. Na ovaj Isusov odgovor Veliki svećenik dere svoje haljine jer je tobože, sablažnjen, i izjavljuje kako im više ne trebaju nikakvi svjedoci, jer je ovo sasvim dovoljno za najtežu osudu. Svi potvrđuju da zaslužuje smrt.“

Propovjednik nastavlja pratiti Isusa na putu najružnijih ponižavanja te spominje evanđeliste, posebno Mateja, koji stavljaju naglasak da nisu bili udarci ili pljuske ono najgore što su činili Isusu, nego ta krajnja ponižavanja: pljuvanje u lice, ismijavanje, čuške koje su mu davali s pitanjem, pogodi tko te je udario i slično. Isus je ponižavan do krajnjih granica.

Biskup dodaje: „Najžalosnije je da su sve ovo Isusu nanosili ljudi koji se deklariraju vjernicima. Nisu to nevjernici, pogani, ljudi druge vjere, nego su to baš oni koji se drže pravovjernima, koji su uvjereni da znaju što je volja Božja, koji su, štoviše, učitelji u vjeri.“ Biskup Križić naglasio je, potom: „ovo je upozorenje svima nama, vjernicima ovog vremena. Moramo imati hrabrosti postavljati si pitanje: prepozna je li nas Bog po

našem ponašanju, kao prave vjernike ili možda, ne primjećujemo da smo daleko od onoga kakve nas Bog želi, da naš život nije u skladu s Božjim zapovijedima. Ima li kod nas danas puno lažnosti, kleveta i ogovaranja s kojima druge osuđujemo i ubijamo njihovo dostojanstvo? Istina, mi danas nikoga ne razapinjemo niti kamenujemo, ali se ne ubija samo na taj način. Ne moramo na druge bacati kamenje da bi ih ubijali, možemo bacati i blato. I to ide protiv Božje zapovijedi: 'Ne ubij'. Ne smijemo zaboraviti da ćemo jednom pred Bogom odgovarati i za to. Postat ćemo tada svjesni, ali prekasno, da smo sami prljavi od blata koje smo bacali na druge.“

Biskup Križić završio je propovijed riječima: „Isusa su blatili, ponižavali, ali je on ostao dostojanstven. Nije uzvraćao ni na koji način. On je uskrsnuo u sjaju i blještavilu, a njegovi suci i mučitelji ostali su živjeti u svojoj tami i kaljuži poniženja koju su priredili samima sebi. U životu je puno bolje biti žrtva nego mučitelj. Mnogi to ne shvate za života, ali će jednom shvatiti. Daj Bože da ne bude kasno. Zahvalimo Isusu za sve patnje i poniženja koja je za nas podnio. Neka ne dopusti da mu ih i danas priređujemo. Amen.

s. Robertina Medven

MISA VEČERE GOSPODNE

Gospićko-senjski biskup Zdenko Križić u zajedništvu s biskupom u miru Milom Bogovićem, kancelarom i tajnikom Mišelom Grgurićem, domaćim župnikom Mariom Vazgečem i đakonom Brunom Lovakovićem, predvodio je na Veliki četvrtak, 9. travnja, Misu Večere Gospodnje u gospićkoj katedrali Navještenja BD Marije koju su vjernici mogli pratiti putem izravnog prijenosa na Facebook stranici Gospićko-senjske biskupije.

Biskup je propovijed počeo riječima: „Slavimo Veliki četvrtak, dan velikih događanja u Isusovu životu, dan pun svijetla ali i tame, dan pun radosti, ali i velikih patnji. Isus u dvorani Posljednje večere govori učenicima: „Svom sam dušom čeznuo ovu pashu blagovati s vama prije svoje muke.“ (Lk 22,15). Isus želi učenicima prije rastanka ostaviti pod prilikama kruha i vina, samoga sebe, mogli bismo reći svoje srce, da bi tako trajno ostao vidljivo prisutan među njima.“

Propovjednik naglašava, da ustanovljenjem euharistije dan prije svoje muke, Isus svima nama daje konkretnu poruku: „svatko će u životu iskusiti svoju patnju, svoj križ i da bi mogao izdržati bit će mu potrebna izvanredna snaga. Ta snaga nalazi se u euharistiji. Isus u patnji želi biti blizu svakom svom učeniku. Možda, nikada do kraja nećemo moći razumjeti veličinu ovog Isusovog dara. Zato je Veliki četvrtak za nas dan svijetla, ali i dan tame i ljudske nezahvalnosti. Jedan od učenika Isusa izdaje, napušta, prelazi na stranu neprijatelja. Ovdje se ne radi samo o Judi, nego o mnogima koji su primili krštenje, a

završili kao Isusovi neprijatelji. Tu moramo gledati i mnoge naše izdaje i mnoga naša ponašanja kada nismo mogli biti prepoznati kao Isusovi učenici. Isus je s učenicima proslavio Pashu, ustanovio euharistiju i svećeništvo, dao im novu zapovijed da ljube jedni druge kao što je on ljubio. To je još više od one starozavjetne zapovijedi u kojoj je naglasak da ljubimo druge kao što ljubimo sami sebe. Ovdje je naglasak ljubiti kao Isus. Ta ljubav ide do dara vlastitog života.“

Biskup, uz izdaju, napominje, da na završetku prve euharistije, kako izvješćuje evanđelist Luka: '... nasta među njima prepirka tko bi od njih bio najveći'. (22,24). Isus daruje samoga sebe do uzdignuća na križ, poziva učenike na ljubav i darivanje, ali njihova razmišljanja i njihove želje su drugdje. Oni se bore za prednosti, za privilegije, za bolje položaje, za neke svoje osobne interese. Još nisu razumjeli ni ljubav, ni žrtvu, ni služenje. Isus tada čini jednu veliku gestu poniznosti. Uzima u posudu vode i ručnik i ide od jednog do drugog učenika perući im noge. Učenici su uglavnom, hodali bosu pa možemo zamisliti kakve su im bile noge. Isusa to ne smeta. On to čini s ljubavlju i daje još jedan veliki primjer poniznosti i služenja. Da bi učenicima oprao noge, morao je kleknuti i gledati ih odozdo, ne odozgo, s visoka. Poniznost je uvijek ona koja spušta osobu dolje. Poniznost je utjelovljenje, spuštanje dolje. Takva je i autentična duhovnost. Ponizna osoba nikada se ne nadimlje, ne uznosi, ne dominira nad drugima, nego služi. Tu je poruku Isus htio dati i ostaviti svojim učenicima. Zato im, nakon pranja nogu, upućuje pitanje s jasnom porukom: „Razumijete li što sam vam učinio? Vi mene zovete Učiteljem i Gospodinom. Pravo velite jer to jesam. Dakle, ako ja, Gospodin i Učitelj, oprah vama noge, i vi ih morate prati jedan drugomu. Dao sam vam primjer da i vi činite kako ja učinih vama“ (Iv 13,13-15).

Biskup Križić tumači dalje: „ Ovo je svaki od njih mogao dobro razumjeti. Istina, to što Isus traži nije naravi previše privlačno, ali ako će osoba to prakticirati, milost Božja će narav radikalno promijeniti. Kada osoba služenjem iskusi Božju milost, služenje postaje nutarnji imperativ punog srca.

Kad je Isus s vodom i ručnikom došao do Petra, Petar se opire i ne želi ni pod koju cijenu da Isus njemu pere noge. Nije to Petrova loša gesta, nego iskren stav kako ne priliči da učitelj učeniku pere noge. Obratno, bilo bi posve normalno, poglavito u onom vremenu. Međutim, Isus ne odustaje. On Petru veli: 'Što ja činim ne možeš razumjeti sada, ali ćeš razumjeti poslije.' Ni drugi učenici to nisu razumjeli jer na Isusovo pitanje: 'Razumijete li što sam vam učinio?', nitko nije potvrdno odgovorio.“

Biskup naglašava da se i mi trebamo pitati do koje smo mjere to razumjeli? Imamo li dovoljno godina vjerničkog iskustva da bismo to trebali razumjeti ili možda, još uvijek mislimo da je služenje poniženje, odnosno znak da smo u dostojanstvu prenisko ispod drugih?“

Propovjednik pita, nisu li naša razmišljanja daleko od Božjih, te nastavlja: „ Da bi se ovo razumjelo nije toliko u pitanju razum, nego srce i duša. Ako se oslonimo samo na razum, samo na neku ljudsku logiku, služenje, žrtvu i ljubav nećemo razumjeti nikada. Razumijevanje ovdje dolazi, ponajprije, iz vjere. Bez jače vjere to nikada nećemo dobro shvatiti. U tom smislu razumljiva je Petrova reakcija jer on tada još nije imao jaku vjeru i zato mu Isus veli da to sada ne može razumjeti. Ali Isus zna da će on to kasnije razumjeti. Ostaje nam pitanje: Ima li Isus i u nas povjerenje da ćemo jednom razumjeti i do nas je - kada?“

I biskup je zaključio: „Euharistija je snaga koja nam pomaže u razumijevanju ovakvog Isusovog zahtjeva. U euharistiji primamo Isusa i njegove osjećaje prema Bogu i čovjeku. Dopustimo da nas ti osjećaji obuzmu, da oni postanu naši. Tada ćemo se i mi pretvarati u ono što smo primili. Svi će nas moći prepoznati kao Isusove učenike. Amen.“

Misu Večere Gospodnje u gospićkoj katedrali Navještenja BD Marije vjernici su mogli pratiti putem izravnog prijenosa na Facebook stranici Gospićko-senjske biskupije.

s. Robertina Medven

VELIKI PETAK

Službu muke Gospodnje na Veliki petak u gospićkoj katedrali predvodio je gospićko-senjski biskup Zdenko Križić u zajedništvu s biskupom u miru Milom Bogovićem, kancelarom i tajnikom Mišelom Grguriće, župnikom Mariom Vazgečem i đakonom Brunom Lovakovićem.

Biskup je u propovijedi naglasio da su na ovaj dan, Veliki petak, ljudi osudili na smrt Sina Božjega i to na najokrutniju vrstu smrti koju su izmislili: smrt na križu te nastavio opis događaja kako su ih zabilježili evanđelisti: „ Križ je bio sastavljen od dva elementa: jedne uspravne grede, redovito ukopane u zemlju čim su osuđenika odlučili raspeti i jedne vodoravne grede, nešto kraće od vertikalne, koju je osuđenik morao nositi na mjesto svog stratišta. Tako je i Isus nosio tu vodoravnu gredu koja nije bila nimalo laka. Pri razapinjanju, najprije su osuđenika vezali ili čavlina pribili na horizontalnu gredu. Zatim su ga podizali na onu vertikalnu na kojoj je bilo udubljeno mjesto za horizontalnu gredu. Osuđenik je polako umirao u bolima gušeći se pri punoj svijesti....

Propovjednik je na kraju, sve koji su ga slušali i pratili putem Facebooka i YouTubea, još jednom upozorio da je Križ objava Isusovog božanstva. I mi pred križem prepoznajemo Božju ljubav prema nama i zato mu iskazujemo poklonstvo: Klanjamo ti se Kriste i blagoslivljamo te, jer si svojim svetim križem svijet otkupio. Amen.“

VELIKA SUBOTA – VAZMENO BDIJENJE

Vazmenim bdijenjem koje je u gospičkoj katedrali, 11. travnja s početkom u 20 sati predvodio gospičko-senjski biskup Zdenko Križić, svršilo je Vazmeno trodnevlje i započela proslava Uskrsa. Koncelebrirali su biskup u miru Mile Bogović, kancelar i tajnik Mišel Grgurić, župnik Mario Vazgeč te asistirao đakon Bruno Lovaković.

Na kraju ovih slavlja, na kojima su od vjernika sudjelovale samo tri redovnice, biskup je svima, koji su ovo pratili preko društvenih mreža, zaželio sretne i blagoslovljene uskrsne blagdane i pozvao da upriliče uskrsne proslave u svojim obiteljima.

USKRS - NEDJELJA USKRSNUĆA GOSPODNJEG

Gospičko-senjski biskup Zdenko Križić, predvodio je na svetkovinu Uskrsa, 12. travnja, u gospičkoj katedrali, svečano euharistijsko slavlje koje su s njime koncelebrirali biskup u miru Mile Bogović, kancelar i tajnik Mišel Grgurić, župnik Mario Vazgeč, uz asistenciju đakona Brune Lovakovića.

Biskup je u propovijedima tijekom Velikog tjedna pratio Isusa od slavlja u Jeruzalemu, uhićenja, mučenja, suđenja na strašnu smrt do razapinjanja na križu i polaganja u grob. Današnju propovijed počeo je s konstatacijom kako je Isusovim učenicima trebalo dulje vremensko razdoblje da povjeruju u istinu Isusovog uskrsnuća. Nakon njegove strašne smrti njihova očekivanja u tom smislu ravna su nuli. Međutim, uznemirila ih je vijest Marije Magdalene o praznom grobu. Naime, ona je prvog dana u tjednu rano ujutro, još za mraka došla na grob i opazila da je kamen s groba dignut. Uplašenoj Magdaleni bila je prva pomisao kako je to učinjeno s namjerom da se Isusovo tijelo sakrije i tako onemogućiti bilo kakav oblik kulta koji bi mogli njegovati Isusovi simpatizeri. „Magdalena otrči k Šimunu Petru i drugom učeniku, kojega je Isus ljubio, pa im reče: 'Uzeše Gospodina iz groba i ne znamo gdje ga staviše.'" (Iv 20, 1-2). Posumnjala je sigurno na vojnike, stražare koji su čuvali grob.

Budući da ih tu nije našla, protumačila je da ih tu nema, jer uklonili su Isusovo tijelo te više nemaju potrebe tu stražariti. Magdaleni tada nije ni na kraj pameti pomisao da je Isus uskrsnuo. Ona žurno javlja učenicima ono što je vidjela. Petar i Ivan trče na grob vidjeti o čemu je riječ. Isti Ivan opisuje detaljno sve što je ostalo u grobu od onoga što je s Isusom pokopano. On i Petar ostaju bez riječi pred ovom tajnom. Istina, Ivan za sebe veli da je ušao u grob, vidio i povjerovao. Ali Ivan ovdje govori o svojoj vjeri u vrijeme pisanja svojeg evanđelja, a ne o vjeri kada je ušao u prazan Isusov grob. To se jasno vidi iz činjenice da Ivan u sljedećoj rečenici samoga sebe demantira govoreći: 'Jer oni još ne upoznaše Pisma da Isus treba da ustane od mrtvih.' (Iv 20,9). To znači da još tada nije

povjerovao. Prazan grob učenicima nije bio nikakav dokaz o Isusovu uskrsnuću. To će biti tek njihov živi susret sa živim Isusom. Ta vjera nije zaživjela niti kod prvog susreta s Uskrsnim. Trebalo je još puno susreta s Isusom dok njihova hroma vjera nije postala uistinu čvrsta vjera. Na početku su još prepuni sumnji. Više vjeruju da se tu radi o nekom priviđenju koje oni imaju, a koje je posljedica njihovih jakih dojmova u suživotu s Isusom.

U jednom od ukazanja uskrslog Isusa učenicima, koje donosi sveti Luka, Isus vidi da su učenici još puni sumnje je li pred njima on stvarni ili neka utvara, nekakav duh. "Reče im Isus: 'Zašto se prepadoste? Zašto vam sumnje obuzimaju srce? Pogledajte ruke moje i noge! Ta ja sam! Opipajte me i vidite jer duh tijela ni kostiju nema kao što vidite da ja imam.' Rekavši to, pokaza im ruke i noge." Lk 24, 38-40). Evanđelist je vrlo iskren, kada nakon toga zaključuje da učenici "od radosti još nisu vjerovali, nego su se čudom čudili,..." (Lk 24,41). Učenicima se stvarnost činila prelijepom da bi mogli vjerovati da je to istina, a ne samo neki lijepi san."

Propovjednik iz svega zaključuje da Isusovi učenici nisu bili neki lakovjerni fanatici koji bi povjerovali u nešto samo zato što bi željeli da bude tako. Vjera u Isusovo uskrsnuće nije im bila nimalo laka. Još su se dugo borili sa sumnjama kojih se nije bilo lako osloboditi te dodaje: „Učenicima nisu bila dovoljna jedan ili dva susreta s uskrsnim Isusom da bi povjerovali u tu veliku istinu. Evanđelist Matej napominje da je čak i kod Isusovog uzašašća bilo učenika koji su sumnjali (28,17). Nije se puno promijenilo u tom smislu ni kod njegovih učenika našega vremena. Ima i danas podosta onih koji se nazivaju vjericima, koji vjeruju da Bog postoji, ali ne vjeruju u uskrsnuće mrtvih i u drugi život. Sveti Pavao je s tim u svezi rekao: 'Ako Krist nije uskrsnuo bez ikakve je vrijednosti vaša vjera ... Ako se samo u ovom životu uzdamo u Krista, najbjedniji smo od svih ljudi.' (1Kor 15,17.19).

Nakon što su učenici napokon povjerovali da je Isus uskrsnuo, da je živ, ta istina je radikalno promijenila njihov život. Našli su novi smisao svom životu. Za ovu istinu bili su spremni sve podnijeti i na kraju dati svoje vlastite živote u mučeništvu. Nisu se bojali dati život jer su bili svjesni da im ga nitko više ne može oduzeti."

Biskup je istaknuo: „Za vjeru nije dovoljno samo slušati nagovore o Bogu, pratiti i gledati vjerska događanja, nego je nužno susresti se sa živim Isusom. Bilo je mnogo onih koji su Isusa i slušali i gledali za njegovog javnog djelovanja, ali ga nisu prihvatili. Mnogi su vidjeli njegova velika djela, čudesa, ali im to nije bilo dovoljno da povjeruju. Štoviše, zbog toga su ga i pogubili. Nema prave vjere dok se ne promijeni naše srce. Tek tada će srce osjetiti potrebu da se susretne s Isusom, tek će se tada u njemu roditi želja da ga traži. Vidimo kako Magdalena, puna ljubavi prema Isusu, traži njegovo mrtvo tijelo. Nije ona poslije Isusove smrti očekivala ništa posebno. Zadovoljila se samo s tim da posjećuje njegov grob. U jednom trenutku Isus je iznenađuje: ne nalazi ga u grobu. Ona

ga mora tražiti drugdje. No, najvažnije je tražiti ga. Magdalena baš to čini. Tako joj Isus dolazi u susret s pitanjem: „Ženo koga tražiš?“ Tu je susrela Uskrsloga. On joj dolazi u susret zato što ga je tražila. Dok se u srcu ne osjeti ta želja da se osoba susretne s Bogom, vjera će ostati samo smrznuti cvat koji nikada neće donijeti ploda. Za susret s Bogom potrebno je izići iz sebe, iz svoga egoizma, napustiti stanje grijeha. Znamo kako je kod uskrsnuća Lazara Isus povikao: „Lazare iziđi vani!“ Tu je početak uskrsnuća: kada osoba posluša Božji glas, iziđe iz sebe, otvori se drugima, životu, svijetlu. Kada iziđemo iz svojih maski, svojih pretvaranja, svojih laži i otvorimo se istini. Istina će nas onda osloboditi. Oslobođenje od zla, od grijeha, uvijek je jedan oblik uskrsnuća još za života. Kada osoba dopusti da je ispuni ljubav i dobrota, ona u sebi živi osjećaj vječnosti.

Za Isusa se u prvom čitanju veli da je 'prošao zemljom čineći dobro'. Ljubav i dobrota ne umiru, oni su vječni. Bog je definiran kao ljubav i dobrota te tamo gdje ima ljubavi i dobrote, ima i Boga. Zato Bog sebe prepoznaje u osobama s tim vrijednostima. A tamo gdje je Bog, smrt nema nikakve ovlasti.

Biskup Križić završio je propovijed s pozivom: „Svetkovina Uskrsa nas poziva da maknemo kamen grijeha i zla s našeg srca, da rasteretimo srce od kamena egoizma i sebičnosti, da ga oslobodimo od licemjerja i neistine, tada će, kako veli prorok, sinuti poput zore naša svijetlost (Iz 58,8) i tama će naša kao podne postati (Iz 58,10).

Molimo Gospodina da svijetlo njegova uskrsnuća rastjera tamu pošasti koja nas danas pritišće ovom epidemijom, da nas oslobodi nesigurnosti i straha, da nam vrati radostan i miran život preobražen uskrsnom milošću. Amen.“

Prije završnog svečanog blagoslova, biskup Zdenko Križić čestitao je još jednom uskrsne blagdane i sve pozvao na molitvu.

s. Robertina Medven

POTPISANI UGOVORI O GRAĐENJU SAMOSTANA KLAUZURNIH KARMELIČANKI I SVEĆENIČKOG DOMA U GOSPIĆU

Iako su vremena teška, s vjerom u Božju providnost, gospićko-senjski biskup mons. Zdenko Križić potpisao je, u srijedu, 8. travnja 2020. godine u Biskupskom ordinarijatu u Gospiću dva važna građevinska projekta u Gospićko-senjskoj biskupiji.

Kad smo na područje biskupije odlučili dovesti zajednicu klauzurnih časnih sestara karmeličanki i sagraditi im samostan, tražeći povoljno gradilište, javila se prije dvije godine obitelj Vukić iz Gospića i u tu svrhu darovala svoje zemljište od 8.157 m² vrlo prikladno za taj projekt. Sestre karmeličanke žive po vrlo zahtjevnom redovničkom

Pravilu. Iz samostana ne izlaze. Cijeli njihov život posvećen je Bogu molitvom i žrtvom za Crkvu i narod, napose za one među kojim žive. Vjerujemo da će prisutnost ove zajednice sestara karmelićanki biti poseban Božji dar za narod naše biskupije.

Učinjen je projekt za samostan, a na kraju prošle godine dobivene su sve potrebne dozvole, pa smo poslali ponude za gradnju različitim građevinskim tvrtkama. Projekt je izradio projektantski ured „MI Projektiramo Vama“ iz Zagreba.

Povjerenstvo Biskupije za gradnju samostana kao najpovoljnije građevinsko poduzeće izabralo je AB GRADNJU D.O.O. ZA GRAĐENJE I INŽENJERING KARLOVAC. U Biskupskom ordinarijatu u Gospiću potpisan je danas Ugovor o gradnji s ovim poduzećem, odnosno, s direktoricom Marijom Janžetić na iznos od 14.548.683,25 kuna s PDV-om. Radovi će početi 11. svibnja o.g., a završiti će 1. prosinca 2021.

Drugi građevinski projekt vrlo potreban ovoj biskupiji je Dom za smještaj starijih svećenika. U tu svrhu kupljena je stara zgrada vezana uz okućnicu Biskupskog doma u Gospiću kojoj treba temeljna rekonstrukcija. Rekonstrukciju ove zgrade u Dom za stare i nemoćne svećenike, Budačka 10, Gospić, izvodit će GRAĐEVINSKI OBRT ŠPELIĆ, SLUNJ. S vlasnikom Nikolom Špelićem danas je također potpisan ugovor na iznos: 5.220.568,00 kn s PDV-om. Radovi će početi 14. travnja o.g., a završiti 14. srpnja 2021.

Biskupija sama nema dovoljno sredstava za realizaciju ovih projekata, stoga će svaki dar i pomoć uvijek dobro doći.

s. Robertina Medven

SV. IVAN NEPOMUK, MUČENIK, SUZAŠTITNIK ŽUPE I GRADA GOSPIĆA I SPOMEN NA MUČENIČKU SMRT SLUŽBENICE BOŽJE S. ŽARKE IVASIĆ

Župa Gospić svake godine 16. svibnja obilježava godišnjicu mučeničke smrti redovnice časne sestre Žarke Ivasić, strijeljane 16. svibnja 1946. na gospićkom groblju uz kapelu Sv. Marije Magdalene. Rođena je 18. studenog 1908. godine u Krašiću, gdje živi sve do godine 1931., kad odlazi u samostan Družbe sestara milosrdnica svetog Vinka Paulskog u Zagrebu. Put njezina služenja Bogu i čovjeku usmjeruje je najviše na služenje bolesnicima. Djelovala je u više bolnica – Gračacu, Banjoj Luci, Petrinji, a od 1939. do 1943. godine u Otočcu. Tijekom Drugoga svjetskog rata bolnica u Otočcu našla se na vjetrometini vojnih sila. Njezini posljednji dani u gospićkom zatvoru, odlazak na stratište i smrt, ostavili su u mnogima sliku hrabre i predane kršćanke – redovnice, koja smrt podnosi čvrstom vjerom u Gospodina.

Župa Gospić je u subotu, 16. svibnja 2020. slavila svog suzaštitnika sv. Ivana Nepomuka u njegovoj crkvi sa sv. misom u 8,00 sati koju je predvodio generalni vikar mons.

Marinko Miličević. Ovo je i dan stradanja s. Žarke Ivasić, milosrdnice, strijeljane u Gospiću i pokopane na groblju Sv. Marije Magdalene. Oko njezinog groba okupile su se, ove godine u manjem broju zbog koronavirusa, sestre redovnice te domaći vjernici. Molitve odrješenja i sv. krunicu predvodio je u 17,00 sati tajnik i kancelar biskupije preč. Mišel Grgurić, uz đakona vlč. Brunu Lovakovića, bogoslova Kristijana Pajdakovića i sjemeništara Marka Butkovića. U gospićkoj katedrali u 18,00 sati gospićko-senjski biskup mons. Zdenko Križić predvodio je sv. misu, a koncelebrirali su biskup u miru mons. Mile Bogović, kancelar preč. Mišel Grgurić, župnik preč. Mario Vazgeč, ekonom preč. Nikola Turkalj, ravnatelj Caritasa preč. Luka Blažević, asistirao je đakon vlč. Bruno Lovaković i posluživali su, uz ministrante, sjemeništara Marko Butković i bogoslov Kristijan Pajdaković. Pjevao je katedralni zbor, uz orguljsku pratnju Franje Puškarića.

Biskup mons. Zdenko Križić izrekao je sljedeću propovijed:

„Prije samog uzašašća na nebo Isus je svojim učenicima dao zapovijed da idu po svem svijetu naviještati evanđelje, Radosnu vijest o kraljevstvu Božjem. Nakon što su primili dar Duha Svetoga, oni izvršavaju to poslanje koje nije nimalo jednostavno. Svjesni su da će na tom putu imati tisuće poteškoća, jer im je i sâm Isus rekao da će u svijetu imati patnju (Iv 16,33) i čeka ih progonstvo i mučeništvo: „Doći će čas kada će svaki koji vas ubije misliti da Bogu služi“ (Iv 16,2). No uvijek je slijedilo ono Isusovo: „ne bojte se: ja sam pobijedio svijet“ (Iv 16,33); „neka se ne uznemiruje i ne plaši vaše srce ... knez ovoga svijeta protiv mene ne može ništa“ (Iv 14,27.30).

Doći k narodima koji su imali svoje bogove i reći im da ti njihovi bogovi nisu pravi, značilo je izazvati bijes protiv sebe i upasti u smrtne prijetnje. Trebalo je učenicima puno mudrosti i pozornosti da bi došli do nekakvog uspjeha, da bi se ljudima otvorilo srce za Radosnu vijest. Mnogi od Isusovih učenika nisu imali nikakvu izobrazbu, nisu znali ni čitati ni pisati. Njihov rječnik i govornička vještina bili su na vrlo skromnoj razini. Sve što su oni imali bila je čvrsta vjera u Isusa i duboko iskustvo njegove blizine te unutarnja snaga Duha koja ih je nosila i nadahnjivala.

Apostol Pavao, promatrajući one koje je Isus izabrao, veli: “Ta gledajte, braćo, sebe, pozvane: nema mnogo mudrih po tijelu, nema mnogo snažnih, nema mnogo plemenitih. Nego lûde svijeta izabra Bog da posrami mudre, i slabe svijeta izabra Bog da posrami jake;“ (1Kor 1,26-27). Više je nego vidljivo da Isus nije tražio neke mudrace, znanstvenike, govornike nego, prije svega, ljude srca, ljubavi, prostodušnosti: ljude koji će svoje pouzdanje staviti u Gospodina, a ne u neke svoje sposobnosti. Isus treba ponajprije ljude koji će biti nositelji Božjeg Duha, a za sve drugo će se on sâm pobrinuti. Njima Isus daje jamstvo da neće nikada ostati sami bez obzira na sve patnje s kojima će se trebati suočiti. On im veli: “Kad vas predadu, ne budite zabrinuti kako ili što ćete govoriti. Dat će vam se u onaj čas što ćete govoriti. Ta ne govorite to vi, nego Duh Oca vašega govori u vama!« (Mt 10,19-20).

U Djelima apostolskim se jasno pokazuje koliko su ove Isusove riječi bile istinite. Duh Sveti vodi cijelo djelovanje prve Crkve. U ovom kratkom odlomku ponavlja se dva puta kako učenici prave svoje planove, a onda im Duh Sveti to spriječi i uputi ih na nešto drugo. Možda će tko iz toga zaključiti i reći: „Lako je bilo prvim učenicima kada im je Duh Sveti sve šaptao na uho! Danas su druga vremena.“ Duh Sveti nije prestao djelovati ni danas, ali je naš problem koliko ga slušamo, tražimo li od njega savjet, koliko mu se molitvom obraćamo.

U odlomku koji smo čuli nije napisano zašto Duh Sveti učenicima zabranjuje propovijedati riječ u Aziji i zašto im ne dopusti da idu u Bitiniju kamo su naumili. Učenici ta pitanja ne postavljaju nego slušaju u sebi nadahnuće i glas Duha. Oni znaju da Bog ima svoje razloge koje oni ne moraju znati. Bog nam uvijek ne objašnjava zbog čega nam nije dao ostvariti ovo ili ono. Zbog toga se često ljutimo na Boga i prigovaramo. Nismo ni svjesni da je Bog na taj način spriječio neka moguća zla koja mi nismo mogli predvidjeti. Vidimo da Isus priprema svoje priproste učenike na ono što ih očekuje, a to je da će ih svijet zamrziti zbog njega. Tada, vjerojatno, nisu mogli sve dobro razumjeti. Zato im napominje da će ih Duh Sveti u svoje vrijeme prisjetiti ovih Isusovih riječi koje će onda dobro razumjeti (Iv 14,26). A malo iza toga im veli: „Rekoh vam ovo, da se, kada dođe vrijeme, sjetite da sam vam to rekao“ (Iv 16,4).

Isusov učenik mora biti spreman prihvatiti i mnoga neugodna iznenađenja, pa i do granica mučeništva. Nitko spontano ne ide prema mučeništvu. Pa i sam Isus se prije svoje muke krvlju znojio i vapio: „Oče, ako je moguće neka me mimoide ovaj kalež“. To je čisto prirodni ljudski vapaj pred strahotama patnje. Mučeništvo učenik ne može podnijeti svojim snagama. Tko se osloni na svoje snage, taj će sigurno izdati i zatajiti. To je moguće samo Božjim snagama, snagama Božjeg Duha.

I naša sestra Žarka, čije se mučeničke smrti spominjemo, sigurno nije zamišljala da će njezin život završiti mučeništvom. Nitko svjesno ne ide prema tome. Ali nitko ne može unaprijed znati s kakvim će se sve silama zla u životu suočiti. I sestra koja je u bolnici njegovala najbjeđnije, jer bolničarki u tom vremenu nije bilo puno. To se vidi i iz činjenice da su komunisti, poslije rata, namjeravali sve redovnice rastjerati i samostane pozatvarati, ali su htjeli bolničarke zadržati u bolnicama, dakako, u civilu. A sâm Beograd dopustio je sestrama milosrdnicama da rade i u redovničkim uniformama samo da ih ne izgube.

Sestra Žarka radila je vrlo zahtjevan, ali i vrlo human posao s bolesnicima i ranjenicima, i u tom radu je u jednom trenutku dovela u pitanje i svoje zdravlje, pa je i sama završila kao pacijent, ali se brzo vratila služiti drugim pacijentima. Tako je trošila svoj život, ali u radosti jer čini Bogu i ljudima ugodno djelo. No dolaze ljudi koji Boga iz dna duše mrze, a ni do bližnjih im nije stalo. Silno su im smetali oni koji su mirisali Bogom. U ovom našem, relativnom malom narodu, ubijeno je oko 700 svećenika, redovnika i redovnica, a još više prošlo ih je kroz duže ili kraće torture različitih kaznionica. Ni u jednoj komunističkoj zemlji nije stradalo više biskupa, svećenika, redovnika i redovnica proporcionalno stanovništvu.

I sestra Žarka bila je sve svjesnija Isusovih riječi o progonstvu i mržnji svijeta, napose ovih iz Ivanovog evanđelja: „Doći će čas kada će svaki koji vas ubije misliti da Bogu služi“ (16,2). Oni koji su ubijali nisu, dakako, tako razmišljali, jer do Boga nisu držali i mislili su da će njihova ideologija biti vječna. I oni koji su osudili i strijeljali sestru Žarku, kao i mnoge druge na tolikim stratištima u našoj domovini, napose u našem Gospiću, mislili su da na zločinima mogu graditi budućnost, da će na teroru i strahu čvrsto držati vlast u rukama i biti gospodari života i smrti.

Te snage su, nažalost, i danas žilave. I danas su itekako glasni oni koji relativiziraju zločine te ideologije. Čak se ne ustručavaju javno reći da je tih zločina trebalo biti puno više, da su zločinci aljkavo obavili svoj posao. „Dižu se na zadnje noge kada čuju da Crkva moli za te žrtve.“ Kakve moraju izgledati duše ovih osoba? Kako mora izgledati nutrina u kojoj prevladava mržnja? Zato u svojim molitvama ne smijemo ni njih zaboraviti.

Ne smijemo zazivati osvetu na nikoga, niti biti ičiji suci, jer sud pripada Bogu, a svakome se njegovo vlastito zlo osvećuje. U Knjizi Izlaska Bog veli svima: „Ne ubij nedužna i pravedna jer ja zlikovcu ne praštam“ (23,6). Ne prašta u smislu da bi zlikovac mogao proći neokrznut zbog svoga zla. U cijeloj Bibliji koja je Božja riječ čovjeku, nalazimo jako naglašenu istinu da će svaki čovjek koji čini zlo postati, prije ili kasnije, i žrtva svoga zla. Svatko će ispaštati tamo gdje je zgriješio.

U biblijskoj Knjizi Mudrosti čitamo Božju poruku koja glasi: „Svatko se kažnjava onim čime i sagriješi“ (11,16). A Isus će to ovako reći: „Svi koji se mača hvataju od mača i ginu“ (Mt 26,52). To je jasna Božja poruka čovjeku da mu se ne isplati činiti zlo jer će ga sâm morati ispaštati. Zlo nikoga nije usrećilo iako nekada može izgledati da se netko zlom dobro okoristio. Bolje je biti žrtva nego zločinac. Žrtva ostaje trajno živa u sjećanju ljudi, a zločinci umiru i nestaju, njihova imena se skrivaju, njih se ne spominje jer oni su pokopani.“

Biskup je propovijed završio riječima: „Zahvalni smo Bogu za žrtvu sestre Žarke. Njezina žrtva je istinski prinos Bogu jer je sjedinjena sa žrtvom njegova Sina. U očima Gospodnjim bila je dragocjena njezina krv, kako veli psalmist za mučenike (72,14), a na drugom mjestu dodaje: „Dragocjena je u očima Gospodnjim smrt pobožnika njegovih“ (116,15). Bogu nije samo dragocjen život pravedne osobe, nego i njezina smrt, jer po toj smrti ona ulazi u novi život u kojem nema ni patnje ni zločinaca. Mi se sa zahvalnošću Bogu spominjemo mučeničke smrti sestre Žarke jer smo po njoj dobili velike milosti kojih možda, na zemlji nećemo nikada postati svjesni. Neka ona zagovara kod Gospodina sve mučenike našeg vremena i neka moli za svoj Gospić koji je bio njezina zadnja postaja na zemlji, odakle se preselila u Očev dom vječne radosti i mira. Amen.

s. Robertina Medven

20. OBLJETNICA GOSPIČKO-SENSJSKE BISKUPIJE

Bulom pape Ivana Pavla II. u četvrtak 25. svibnja 2000. osnovana je nova Gospićko-senjska biskupija. Vijest je 25. svibnja u 12 sati objavljena u Vatikanu i u Gospiću. Istog dana je Sveti Otac imenovao mons. dr. Milu Bogovića prvim biskupom Gospićko-senjske biskupije sa sjedištem u Gospiću. Nova biskupija nastala je podjelom teritorija Riječko-senjske nadbiskupije od koje su nastale dvije: Riječka nadbiskupija i Gospićko-senjska biskupija, svakoj je dodijeljeno pet dekanata.

Biskup gospićko-senjski Zdenko Križić predvodio je u gospićkoj katedrali zahvalnu sv. misu i čestitao ovaj dan svim vjernicima te istaknuo značenje biskupije ne samo za Crkvu nego i uopće za život Like i cijelog područja koje ona obuhvaća. Narod ove biskupije u povijesti je često stradao za svoju vjeru. Danas ne moramo biti mučenici za vjeru, ali i dalje postoje sile koje žele vjeru uništiti i narod udaljiti od Boga. Molimo da vjera bude trajno živa kako u biskupima i svećenicima, tako i u narodu. Na ovoj sv. misi koncelebrirali su biskup u miru mons. Mile Bogović, tajnik i kancelar preč. Mišel Grgurić i domaći župnik preč. Mario Vazgeč, asistirao je đakon vlč. Bruno Lovaković, posluživali su bogoslov Karlo Špoljarić i sjemeništarc Marko Butković te ministranti. Pjevao je katedralni zbor pod vodstvom i uz orguljsku pratnju Franje Puškarića.

Biskup je u sljedećoj propovijedi tumačio biblijska čitanja i evanđelje sedme vazmene nedjelje. Počeo je s osvrtom na raspoloženje apostola nakon Uzašaća: „U četvrtak proslavili smo svetkovinu Uzašašća Gospodinova. Sveti pisci navode kako se učenici nakon tog događaja vraćaju, s brda zvanoga Maslinsko, tjeskobni, žalosni, u nekom grču, kao s nekim strahom i neizvjesnošću s obzirom na budućnost. Evanđelist Matej veli da su i u tim trenucima neki učenici sumnjali. Ne kaže se sadržaj njihovih sumnji, nego se samo veli: „neki posumnjaše“. Da li se radi o sumnji da je taj koji uzlazi onaj isti Isus s kojim su oni živjeli tri godine? Teško je reći. Meni se pak, čini da su njihove sumnje više usmjerene na njihova očekivanja. Mnogi od njih osjećaju kako ih Isus napušta, odlazi, a da nije ispunio njihova nadanja.

Što su učenici očekivali od Isusa? To jasno možemo iščitati iz evanđeoskih tekstova u kojima se prikazuju neka njihova ponašanja. Tu se, prije svega, radi o njihovu očekivanje postignuća neke sjajne karijere, ugleda, vlasti, bogatstva. Sjećamo se Petrova pitanja koje je uputio Isusu i u ime ostalih: „Evo mi smo ostavili sve i pošli za tobom. Što ćemo za to dobiti?“ Petar kao da sluti kako Isus ne mari puno za njihove želje, i sve manje im daje nadu da će on ispuniti njihova očekivanja. Evanđelisti su njihove borbe zabilježili u smislu, tko je među njima najveći, tko će biti glavni? I sam Isus je te prepirke mogao čuti, a onda im je nakon toga držao nagovore što je to veliko u Božjim očima.

Ovakve prepirke učenika trajale su do Isusove muke i smrti, i poslije Posljednje večere pa će Isus, pokazujući im Božji kriterij veličine, uzeti ručnik i vodu i oprati im noge.

Poznat je i slučaj kada majka dvojice uglednih članova Isusove zajednice, Ivana i Jakova, traži od Isusa da u njegovu kraljevstvu jedan od njezinih sinova bude Isusu s desna a drugi s lijeva. To je izazvalo žestoku reakciju svih drugih učenika.

Evo i kod samog uzašašća učenici postavljaju Isusu pitanje: „Hoćeš li sada obnoviti kraljevstvo u Izraelu?“ Tu su njihova očekivanja. U tom kraljevstvu, oni se nadaju biti ministri, biti veliki, ugledni, moćni. Ova borba za sebe i svoje interese onemogućila je učenicima da upoznaju Isusa. Tri godine su uz njega, ali istovremeno daleko od njega. I sâm će im Isus žalosno reći: „Toliko sam s vama i još me niste upoznali“. Egoizam i sebeljublje ne daju mogućnost čovjeku da upozna Boga koji je ljubav. Ljubav se može upoznati samo ljubavlju jer ima sposobnost vidjeti i nevidljivo. Bog redovito razočara egoiste, ili drugim riječima, egoisti se uvijek razočaraju u Isusa jer im se čini da Isus ne ispunjava sve njihove želje. Isus zna da egoizam onemogućuje čovjeku sreću i zato ne ispunjava egoistične želje jer im to ne bi koristilo. U čovjeku raste osjećaj sreće kada iskusi da je nekim svojim djelovanjem usrećio nekog drugog. Nikada neće postati sretan onaj tko ne čini ništa ili čini premalo da usrećuje druge. Biblija u tom smislu tvrdi „blaženije je davati, nego primati“. Zato Isus reče svima: „Tko hoće biti moj učenik neka se odrekne samoga sebe“.

„Odreći se sebe“ znači: ne gledati samo na sebe i svoje interese, nego vidjeti i druge i njihove potrebe. Egoista gleda samo što bi Isus za njega trebao učiniti, ali ne gleda toliko što bi on trebao učiniti za Isusa, odnosno za druge. Isus od svojih učenika želi učiniti ljude ljubavi, ljude koji će, prije svega, gledati što mogu učiniti za druge, u čemu drugima pomoći da budu sretniji. Ovo ne znači da ne treba misliti i na sebe, ili zanemariti sebe nego, ne gledati samo sebe, ne tražiti da se sve okreće oko mene. Tako osoba ostaje zatvorena, postaje stajaća voda koja nije zdrava za piće. Promjena života događa se kada imamo hrabrosti, poput Pavla kod obraćenja, pitati Isusa: „Gospodine, što trebam činiti?“ I onda staviti u praksu Isusove želje.

Stoga Isus, prije uzašašća, ne šalje odmah svoje učenike naviještati Radosnu vijest, nego im govori neka čekaju dar Duha Svetoga koji će obnoviti njihovu nutrinu, koji će u njima stvoriti novo srce - slobodno od egoizma. Da bi primili taj dar Duha učenici se moraju pripremati molitvom. Vidimo tu odmah ulogu Marije, majke učenika. Ona, koja je puna Duha, okuplja zajednicu Isusovih učenika na molitvu. Molitva je dovodni kabel Duha. Ne znamo na koji su način učenici molili tijekom tih deset dana čekajući ovaj dar neba. To nije tako ni važno. Isus je sve nas naučio moliti i mi dobro znamo što je molitva i koji su njezini učinci. Svi duhovni autori definiraju molitvu kao susret s Bogom. Ne mora taj susret uvijek biti uočen našim osjetilima, ali mora biti želja našega srca. To znači, kada idemo moliti onda se zbilja želimo susresti s Bogom.

Zato je u tim trenucima važno pojasniti si istinu da smo u Božjoj prisutnosti, da nas Bog gleda i čuje, da nas voli i želi nam pomoći. U ovome glavnu ulogu ima vjera, a ne toliko osjetila. Nakon ovog čina stavljamo pred Boga sebe sa svim što jesmo i što u sebi nosimo, sigurni da nas Bog prihvaća, voli i razumije. Nije tada najvažnije nabrajati Bogu sve što trebamo, jer on to zna bolje od nas. Puno je važnije saslušati ono što nama Bog tada govori. Možemo imati nekada dojam kao da nismo čuli nikakav Božji glas, nikakav njegov znak ili njegovu poruku. Bog govori na različite načine. Nekada taj Božji govor uoči i shvati samo srce, i nikakva druga osjetila. Ali srce koje je primilo Božju poruku postaje naš vodič kroz tamu u kojoj smo se našli. Jer iskrenu molitvu Bog nikada ne može ignorirati. To nam Isus jamči.

Može biti da nam Bog neće dati sve ono što smo ga molili, ali će nam dati nešto drugo što on vidi da nam je korisnije. Nekada nas Bog neće osloboditi neke patnje, nego će dopustiti da kroz nju mučno prođemo, zato što Bog vidi da neke važne stvari nećemo nikada dobro naučiti, izuzev kroz patnju. U tom smislu, patnje, koliko god bile teške, ne slome nas, nego nam postaju blagoslov. Zato se, s pravom veli: tko nije ništa propatio, ništa ne zna. Susreti Boga u molitvi mijenjaju osobu. To je velika istina. I sâm je Isus doživio preobraženje na gori u vrijeme dok je molio. Evanđelist Luka to svjesno ističe, šaljući poruku svima nama: preobrazba u molitvi nije rezervirana samo za Isusa, nego i za svakog njegovog učenika.

Isusa je u Getsemanskom vrtu, kao čovjeka, spopao takav strah pred patnjom da su i učenici to mogli opaziti, pa su i zapisati „spopade ga užas i tjeskoba“. Ali evanđelist potom bilježi: „Kad se nađe u smrtnoj borbi, još je žarče molio“ (Lk 22,43). I nakon toga, kao da je strah posve nestao. On ustaje i ne čeka patnju, nego joj ide u susret.

Isusovi prvi učenici iskusili su dobro snagu molitve. Ona čini čuda. Nakon molitve i silaska Duha postali su drugi ljudi. Od uplašanih i strašljivih bića postali su hrabri i odvažni duhovni ratnici, spremni dati živote za Isusa i njegovu Radosnu vijest. O snazi molitve mogli bismo govoriti još puno. Uvjeren sam da i svi vi ovdje nazočni imate nešto tog iskustva. Molitva čovjeku nikada ne dozvoljava da se u poteškoćama preda. Bog mu u molitvi uvijek pokazuje neki izlaz. Neka nam Isusov Duh pomogne da u našim životnim strahovima nikada ne osjetimo samoću i ostavljenost nego da iskusimo istinitost Isusovih riječi: „Ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta“, završio je propovijed biskup Zdenko.

Na kraju sv. mise, župnik preč. Vazgeč čestitao je biskupu Križiću 4. obljetnicu biskupstva zaželivši mu snagu i zdravlje da nas vodi kao hrabar i dobar pastir. Slijedila je svečana zahvalnica Tebe Boga hvalimo, nakon koje je biskup Križić zahvalio i prvom biskupu sada u miru Mili Bogoviću te završio slavlje svečanim blagoslovom.

s. Robertina Medven

PRIJE 20 GODINA OSNOVANA JE GOSPIĆKO-SENSKA BISKUPIJA

...iz knjige u tisku: Ljudi i događaji na mom životnom putu

Na upit iz Nuncijature, imam li kakav datum uz koji bi bilo dobro vezati uspostavu biskupije, rekao sam da je 25. srpnja sv. Jakov, zaštitnik nekadanje Krbavske biskupije i da bi tada mogla biti proslava. Prema vatikanskoj praksi, bula osnivanja datira dva mjeseca prije dana uspostave. Papinsko svečano pismo pročitani smo 25. svibnja 2000. Pozvao sam u svoj ured članove Prezbiterskog vijeća, gospićkog gradonačelnika i još nekoliko osoba. Nakon što smo u 12 sati čuli vijest, pročitao sam svima bulu osnivanja biskupije i bulu imenovanja prvog biskupa.

1. Sudionici proglašenja nove biskupije i prvog biskupa.

Pred nazočnima rekao sam sljedeće:

Ovo je povijesni trenutak za ovaj kraj i za cijelu Crkvu u Hrvata. Vi ste tomu svjedoci. Bio je ovaj kraj u srednjem vijeku vrlo bogat i naseljen, a predstavljao je veće kulturno žarišta. Na južnu Liku protezala se stara Ninska biskupija, a na ostalom području bila su

čak 4 biskupska sjedišta: najstariji Senj, a onda Krbava, Modruš i Otočac. Bilo je na tom području oko 20 samostana.

Od danas postoji ovdje Gospićko-senjska biskupija sa sjedištem u Gospiću. Je li baš ovo to vrijeme obrata u negativnom povijesnom procesu ili je trebalo čekati neko povoljnije vrijeme? U dogovoru s nadbiskupom Tamarutom odredio sam da danas u 12,15 zvone sva zvona naših crkava. Ali s 18 župnih crkava neće se oglasiti zvona jer ona ondje još ne postoje. Neće se čuti zvona ni s tornja župne crkve u mom rodnom Slunju, iako je Slunj jedno od pet najvažnijih središta nove biskupije, jer ni ondje zvona još nema. U ruševinama je još 10 župnih crkava. U skladu s tim i novoimenovani biskup podstanar je u župnom stanu u Gospiću. To nije samo slika crkvenih prilika, nego u prvom redu slika kako narod ovdje živi. Na ovim prostorima narod je pokazao da voli svoju Crkvu, i Crkva mu ovim činom pokazuje da mu u teškim prilikama želi biti što bliže. Zato dolazi ovamo sa svojom najjačom institucijom – biskupijom.

Crkva si je ovdje osnivanjem biskupije postavila velik i težak zadatak. To će najviše osjetiti oni koji će ovdje djelovati. Pozdravljam ovdje dekane i članove svećeničkog vijeća. U razgovoru s njima nisam osjetio strah ili želju "da se izmaknu". Nisam to osjetio ni kod drugih svećenika. Bit će ne malih poteškoća, ali sve dok nas nose plemeniti i visoki ideali, lako ćemo se nositi s teškoćama. Molimo Boga da nam ideali ne oslabe, jer – kako reče Senjanin Kranjčević: "Mrijeti ti ćeš kada počneš sam u ideale svoje sumnjati!"

Nakon proglašenja ustanovne bule osnovan je odbor za svečanu proslavu uspostave na blagdan sv. Jakova 25. srpnja. Tada je procesija išla ulicama grada Gospića prema bini koja je bila u Kolakovcu, pod ravnanjem župnika Stipe Zebe.

2. Oltar je bio u Kolakovcu

Budući da je nadbiskup Tamarut u međuvremenu umro, bilo je normalno da biskupski štap primim od zagrebačkoga nadbiskupa i predsjednika HBK Josipa Bozanića. On je to prihvatio. Za tu prigodu iz Sakralne baštine u Senju ravnateljica Milena Rogić donijela je štap krbavskih biskupa. Tada je taj štap prvi put nakon Krbavske bitke prešao preko Velebita. U Kolakovcu na proglašenju bilo je vrlo svečano. Vjernika je bilo više tisuća. Ne tako mnogo! Prenosila je televizija. U svojoj propovijedi rekao sam, među ostalim, sljedeće:

Na današnji dan, na 25. srpnja 1689. pisao je pop Marko Mesić senjskom kaptolu: «Mislim u utorak pojeti u Liku...Ovo je Crikva živa kamo ja idem i potribuje okolo onih duš truditi se!» Ono što je Marka privlačilo u ove krajeve nisu bile sređene prilike te miran i spokojan život, nego upravo nesređene prilike i naporan rad oko njihova sređivanja.

3. U povorci je bila uočljiva lička narodna nošnja

Tako smo s Markom došli do ovog “moga utorka”, do 25. srpnja 2000. godine kada ja službeno preuzimam ovdje zadaću gradnje Crkve žive, da se brinem okolo ovih duš.

Crkva u Hrvata na čelu sa svojim biskupima odlučila je da i danas «potribe poiti u Liku» sa svojom najjačom institucijom – s biskupijom. Mnogo toga ovdje još nije uređeno i sređeno: tu je osiromašeni i malobrojni narod, slabi gospodarstveni uvjeti, porušeni obiteljski i crkveni objekti, poremećeni odnosi između Srba (pravoslavaca) i Hrvata (katolika), nerazriješeno pitanje izbjeglih Hrvata iz Bosne. Očekujemo s pravom da će i državna vlast shvatiti da i ona treba «poiti u Liku» s još jačim institucijama od ovih današnjih, i nikako dopustiti da ovo područje postane rubno u nekim novim upravnim podjelama. Treba naći načina proći u ovo područje «od posebne državne skrbi», iako su nepovoljne okolnosti za profitabilne organizacije.

Smjestio sam se najprije u župnom stanu, a već ujesen preselili smo se u preuređenu zgradu u ulici Ante Starčevića 19. Zgradu koju nam je darovao Grad Gospić dobili smo 2003., a obnovili smo je i prilagodili za potrebe Ordinarijata tek nakon tri godine. Na dan Blagovijesti 2006. blagoslovio ju je apostolski nuncij u Hrvatskoj mons. Francisco Javier Lozano.

4. Potpis darovnice zgrade Dječjeg vrtića koji će Biskupija preurediti u svoj ordinarijat

Zamolio sam vrhovnu glavaricu Družbe Sestara Presv. Srca Isusova, Robertinu Medven, da sestre te Družbe preuzmu kućanstvo u biskupskom domu. Ona je to obećala i izvršila pa su prve sestre Brigita Lukac i Slavka Kulaš došle u zgradu u Starčevićevoj. Poslije su u zgradu novog Ordinarijata (Senjskih žrtava 36) došle druge sestre koje su uvijek savjesno i predano obavljale svoje poslove, predvođene s. Amalijom Budimir. Kasnije je kuhinju vodila s. Viliberta Čepelja, potom s. Celestina Beljo koja to i sada vrši. U domaćinstvu izmjenjivale su se sestre: Bartolomeja Raguž, Pavlinka Barić, Magdalena Šmuc, Svjetlana Badrov, Gema Mrkonja. Nakon što je s. Robertini istekao mandat vrhovne glavarice, zamolio sam novoizabranu glavaricu da s. Robertinu, koja je godinama vršila službu tajnice na Visokoj bogoslovskoj školi, kasnije Teologiji u Rijeci, dodijeli Ordinarijatu u Gospiću, što je ona i učinila pa je s Robertina preuzela odgovornu ulogu tajnice Katehetskog ureda, a prema potrebama preuzimala je rado i druge obveze.

Svećenstvo nove biskupije

Tomislav Rogić rijetki je svećenik s područja Gospićko-senjske biskupije (Senj) koji se vratio u nju, dakako, uz suglasnost nadbiskupa Tamaruta. Sve je lakše izgledalo kada nam se on pridružio. Rastao je uz nadasve razboritog oca i pobožnu majku, a bila je tu i

intelektualna i pastoralna sprema. Kad mu se pridružio i Richard Pavlič, jezgro je to zdrave ekipe. Jednako tako pokazali su spremnost Antun Luketić i Mile Šajfar. Luketić se zanimao za povijest pa sam se ponadao da će nastaviti na tom području gdje sam se ja morao zaustaviti. Poslije će im se pridružiti i Mile Šajfar (Lađevac), smiren i staložen svećenik. Samo ta četvorica došli su s riječkog dijela u svoju rodnu biskupiju.

5. Svećenici na slavlju

Većina svećenika podrijetlom iz ove biskupije ostali su u Riječkoj nadbiskupiji, iako sam nastojao povezati ih s novom biskupijom. Zabrinulo me da se, izuzev Rogića nijedan od profesora na Teologiji u Rijeci, rodnom područja nove biskupije, nije inkardinirao u nju.

Dakako, službu profesora bilo bi teže obavljati iz nove biskupije, ali nije pomoglo ni obećanje da profesori mogu ostati u Rijeci. Najgore je što su gotovo svi s višom akademskom naobrazbom ostali u Riječkoj nadbiskupiji. Zato sam bio posebno Bogu zahvalan da se vratio Tomislav Rogić. On je u početku vukao glavninu tereta u Biskupiji. Svaku njegovu inicijativu podržavao sam jer su sve bile dobre. Bio je koristan i onda kada se nismo slagali jer me prisiljavao da proširim svoje poglede na ljude i događaje. Njemu je bilo nešto lakše kada se sa studija iz Rima vratila Agneza Andrašek, laikinja, koju smo poslali na studij prava. Ona je ujesen 2003. preuzela od Rogića službu kancelara.

Početak 2004. godine Rogić je izrazio želju da ode iz Ordinarijata. Nakon dugog razmišljanja prihvatio sam i poslao ga preko ljeta u Ogulin, a ogulinskog župnika Tomislava Šporčića premjestio u Otočac i imenovao ga generalnim vikarom. Ta operacija bila je teška, ali uspješna. Šporčić će biti motor pastoralnih aktivnosti, iako je zbog svoje zahtjevnosti prema drugima imao dosta muke u ostvarivanju programa. Iz Otočca sam u Ordinarijat za ekonomu i voditelja Katehetskog ureda premjestio Nikolu Turkalja. Mislio sam ga malo rasteretiti, a na koncu je u Ordinarijatu dobio mnogo

zaduženja i, uz to, upravljao s četiri župe kraj Gospića. Tko mu je kriv kad voli raditi! Sreća da je u ured došla kao tajnica s. Robertina Medven pa su se brojni i složeni zadaci uspješno rješavali.

Obnova Senjskog kaptola i nove inicijative

Razumio sam Senjane da im je teško bilo kad je 1969. biskupsko sjedište premješteno iz Senja u Rijeku. Sada, kada se Rijeka pokazala neprikladno središte za veći dio nadbiskupije, preskače se Senj i Velebit i središte odlazi u Liku. Kao neka utjeha trebalo je poslužiti obnavljanje Senjskog stolnog kaptola sa sjedištem u Senju. To se zbilo 2003. godine. Iako to nije ono što su Senjani željeli, ipak osjetili su da mislimo i na njih.

6. Glazbeni dio povjeren je udruženim župnim zborovima na čelu s Ivanom Prpićem Špiikom

Veliku pomoć pružila nam je franjevačka provincija Presvetog Otkupitelja iz Splita koja je u Gračacu sagradila samostan i uz Gračac preuzeli su cijelu južnu Liku. Tu valja spomenuti nezaboravnog fra Ivana Savića koji je i prije Domovinskoga rata djelovao na tom području. Nakon što je područje okupirano s narodom se probio preko Velebita, okupljao narod i hrabrio ga u progonstvu, vratio se s njime natrag, podigao porušene crkve i sagradio samostan. Dakako, nije to učinio sam. Pratila ga je biskupija, provincija i država, ali najviše je povukao on. Srastao je s tim krajem i narodom, poput svoga prethodnika vlč. Petra Peće Butkovića. Provincijal je smatrao da se previše istrošio i da mu treba dati lakše mjesto pa ga je u kolovozu 2003. premjestio u Prugovo. No ondje je ubrzo umro; kao da mu se korijenje osušilo kad je istrgnut iz ličke zemlje.

No, hvala Bogu, ostali su u Gračacu fratri pa i danas pastoriziraju južnu Liku.

7. Prvo pastoralno vijeće

Za sjeverni dio biskupije trebala je nova snaga. To je Plaščanska dolina i Saborsko. Po Božjem nadahnuću naišao sam u Tomislavgradu provincijala hercegovačke franjevačke provincije, fra Slavka Soldu koji je dobro uočio potrebu i moju želju te poslao uskoro dva franjevca u Plaški. Bilo je govora da bi se ondje gradio samostan, ali – nažalost – do toga nije došlo. Soldovi nasljednici gledali su drugim očima i na našu biskupiju, na onaj prevažan hrvatski kraj. Dobri fra Slavko poslao je uskoro i fra Draženka Tomića koji mi je pet godina bio tajnik, jedno vrijeme i kancelar i mnogo toga drugoga. Hvala mu što je nakon službe gvardijana u Zagrebu (Dubrava) izrazio želju vratiti se u našu biskupiju i to mu se ostvarilo. Unatoč svim tim poslovima i premještajima, fra Draženko uspio je doktorirati i postati sveučilišni profesor. Čestitam i zahvaljujem. Žao mi je što se hercegovački franjevci nisu opredijelili da Plaščanska dolina postane trajni prostor njihovog djelovanja.

Želio sam u biskupiju dovesti jednu zatvorenu žensku redovničku zajednicu: karmelićanke ili klarise. Ovdje, u zemljopisnom središtu Hrvatske, trebalo je ojačati vjerničku vertikalu da ljudi imaju svjedočanstvo onih koji u njihovoj sredini već sada žive za vječnost, odričući se svjetovnih radosti koje često ljude odvedu od Boga. Mislio sam, u početku, da bi najbolje mjesto za takav red bila lokacija zvana Travica, u Senju, jer je taj prostor ograđen zidovima, a usto i najljepši komad zemlje na kojemu se može sijati i saditi, odmarati i graditi. U tom smislu dao sam prijedlog karmelićankama dok su još bile u Jurišićima kraj Pule. Njima se to nije svidjelo pa su otišle na drugo mjesto.

Prostor Travice iznajmili smo poslije na 50 godina gradu Senju za dom umirovljenika, uz uvjet da ga treba vratiti Biskupiji ako ne bude korišten u tu namjenu. Za uzvrat, Biskupija bi 10% kapaciteta koristila za svoje umirovljenike, svećenike i druge. Grad je pod gradonačelnikom Darkom Nekićem započeo gradnju i stao. Njegov nasljednik otkupio je od Biskupije cijeli prostor. Biskupija nije imala bolje rješenje jer je cijela Travica postala neuporabljiva.

U razgovoru s klarisama iz Splita i Zagreba doznao sam da njima više priliči samostan u biskupskom mjestu pa smo tražili takvo mjesto u Gospiću i okolici. Ive i Marija Vukić bili su spremni darovati teren za gradnju. Nakon dugih dogovora i pregovora izjalovilo se sve s opravdanjem kako, navodno, nemaju dovoljno sestara.

Upustio sam se u nepromišljenu avanturu kada sam pregovarao s nekim „nadriteplarima“ sa sjedištem u Karlovcu da im pod određenim uvjetima damo zgradu „Ožegovićanum“ u Senju. Ondje su naime, u srednjem vijeku stanovali pravi templari. Budući da je zgrada bila nacionalizirana, trebalo je najprije, izboriti povrat. Oni su našli odvjetnika koji nije učinio ništa, ali je nama dostavio „mastan“ račun da ga

platimo. Na koncu je država zgradu upisala kao državnu imovinu, bez ikakvog dogovora i naknade. Pokušali smo i pokušavamo za nadoknadu tražiti zemljište na Udbini.

Sjemenišna zgrada u Senju nam je ipak vraćena. Nakon što smo popravili krov, ponudili smo katoličkoj udruzi Schönstatt da ondje osnuje obrtničku školu, što je prihvaćeno, ali u ovoj krizi osuše se i najplemenitiji projekti. Bilo je tako i s ovim.

Preuzeto iz knjige u tisku: *Ljudi i događaji na mom životnom putu.*

Biskup u miru mons. dr. Mile Bogović

TIJELOVO U GOSPIĆU

Na svetkovinu Presvetog Tijela i Krvi Kristove, 11. lipnja 2020. svečanu sv. misu u 10 sati u gospićkoj katedrali i tijelovsku procesiju ulicama grada predvodio je gospićko-senjski biskup u miru mons. Mile Bogović u koncelebraciji s kancelarom i tajnikom biskupije preč. Mišelom Grgurićem i domaćim župnikom preč. Mariom Vazgečem. Asistirao je đakon vlč. Bruno Lovaković, posluživali su sjemeništarci i ministranti. Na misi i u procesiji Pjevanje je na misi i u procesiji predvodio katedralni zbor pod ravnanjem Franje Puškarića.

Biskup je propovijed počeo s povijesnim pregledom nastanka čašćenja Tijela i Krvi Kristove te istaknuo unutarnje i vanjsko čašćenje. Rekao je: „Istina je da smo otkupljeni po tijelu Kristovu. Zato je u Božjoj promisli bilo potrebno da Riječ tijelom postade kako bi u Kristovom ljudskom tijelu primio svaku čast i slavu. Najveći čin našeg otkupljenja bio je na Posljednjoj večeri kad je Isus uzeo u ruke kruh blagoslovio ga i rekao: „Uzmite i jedite, ovo je moje tijelo.“ I uze čašu, zahvali i dade im govoreći: »Pijte iz nje svi! Ovo je krv moja, krv Saveza koja se za mnoge proljeva na otpuštenje grijeha.“ (Mt 26, 26-28). Ovaj događaj slavimo na Veliki četvrtak. Došao je njegov čas. Od samoga početka on je svjestan svojega časa. Njegov čas je njegov odlazak iz svijeta Ocu. No, odlazak iz svijeta vezan je uz nasilje, nepravdu i sramotnu smrt. U trpljenju sjaji otajstvo križa i razumiju ga samo oni koji trpe.

Danas slavimo svetkovinu Presvetog Tijela i Krvi Kristove na vanjski način, ispovijedamo vjeru u Kristovu nazočnost u prilikama kruha i vina. Imati kruha znak je blagoslova, a u Euharistiji besplatnog sebedarja. Zato je euharistija mjerodavna za kršćanski život. Stoga euharistija, nama koji smo još uvijek na ovom svijetu, omogućuje i stvarni dodir s Kristom u stvarnosti novoga svijeta. Ona nas povezuje s Bogom, ali i jedne s drugima, jer jedno smo tijelo. Zato nema euharistije koja bi nas osposobila da gledamo Boga, a zaboravljamo ljude oko sebe.

Tijekom povijesti Crkve u prva tri stoljeća kršćani se nisu javno okupljali. Kasnije grade crkve, samostane, došlo je vrijeme svetaca kao što su sv. Antun, sv. Franjo, sv. Toma Akvinski. Širi se običaj da se nakon pretvorbe podiže hostija i kalež, da se hostija časti i izvan mise, širi se pobožnost klanjanja Tijelu Kristovu. Tijelo Kristovo donosi se ljudima...

Na mnogim mjestima danas to činimo slikovito u procesiji s Presvetim u pokaznici. Tijelo Kristovo se u procesiji nosi na čašćenje po selima i gradskim ulicama i tako su nastale tijelovske procesije. One ne mogu stići do svakoga kutka, ali možemo mi. Ne mogu stići do svakoga mjesta gdje su potrebni i potrebe, ne mogu rasvijetliti sva mjesta tame... ali mi možemo biti žive pokaznice, nositelji Kristove prisutnosti u svijetu.

Po njemu, s njime i u njemu... Čovjek se zapravo, spašava davanjem svaku čast i slavu Bogu. To je savršeno bilo u tijelu Isusa Krista. Zato Pavao zove kršćane da i oni proslavljaju Boga u svome tijelu. Po primanju „Tijela Kristovog“ mi smijemo Boga nazivati Ocem, dižemo se na razinu Očenaša.

Krist je htio ostati trajno prisutan među nama po sakramentu Euharistije: 'Uzmite i jedite, ovo je tijelo moje...' to se latinski naziva: Corpus Christi, što je u našem prijevodu: Tijelo Kristovo. Mi to ispovijedamo uvijek kada se pričešćujemo.“

Biskup je propovijed završio molitvom: „Gospodine Isuse Kriste, u sakramentu euharistije ostavio si nam divini dar svoje ljubavi. Usliši nam smjerne molitve i pomози da sav naš život bude uzdarje tebi koji živiš i kraljuješ u vijeke vjekova. Amen.“

Nakon sv. mise oblaci nisu pokazivali mogućnost kiše, pa je iz katedrale krenula procesija ulicama grada koju je predvodio biskup u miru Mile Bogović i koncelebranti. Baldahin su nosili vatrogasci. Nakon raznih mjera čuvanja od zaraze koronavirusom, procesija je okupila dio prvopričesnika, krizmanika, više vjernika, puhački gradski orkestar, čuvare reda, čitače i pjevače. Prva postaja bila je ispod gustih borova, pa se prve kapi kiše nisu ni osjetile, ali kiša je napredovala. Svi smo odahnuli vrativši se u katedralu. Otpjevali smo „Tebe Boga hvalimo“ i nakon svečanog blagoslova s Presvetim završili euharistijskom pjesmom: „Ne ostavi nas nigdar“.

PODJELA SAKRAMENTA SV. POTVRDE

U župi Navještenja Blažene Djevice Marije u Gospiću, u subotu 13. lipnja 2020. biskup gospićko-senjski mons. Zdenko Križić podijelio je sakrament sv. potvrde krizmanicima u dvije skupine tijekom svetih misa u 9,00 i u 11,00 sati u katedrali koja je i župna crkva. Koncelebrirali su kancelar i tajnik preč. Mišel Grgurić i domaći župnik preč. Mario Vazgeč. Krizmanika svih zajedno bilo je 62. Ušli su u katedralu u procesiji sa svojim kumovima. Pjevao je katedralni zbor pod vodstvom i uz pratnju na orguljama Franje Puškarića.

Biskupa i prisutne na početku sv. mise pozdravio je župnik, a potom Ana Prša krizmanica u prvoj skupini i Petar Golik krizmanik u drugoj skupini, uz buket cvijeća koje su predali Antea Jelača u prvoj skupini i Katarina Pavelić u drugoj skupini. Biskupa su pozdravili sljedećim pozdravom:

„Preuzvišeni oče biskupe!

Pozdravljam Vas u ime krizmanika, roditelja, kumova te u ime cijele župne zajednice. Danas je pred Vama 29 krizmanika i u drugoj skupini 33 koji s radošću iščekujemo trenutak u kome ćete nam podijeliti sakrament kršćanske zrelosti. Molite danas zajedno s nama, našim roditeljima, kumovima i cijelom župnom zajednicom za nas krizmanike, da na svom životnom putu nastojimo surađivati s Duhom Svetim i njegovim darovima kako bismo, prije svega, u svom životu tražili Boga i njegovu volju; oslušivali njegove poticaje i savjete; otkrivali put koji je Bog pripremio za nas; bili radosni Kristovi svjedoci; rasli u ljubavi prema Bogu i ljudima.

Molite za naše roditelje i kumove da nas odgajaju u zdravom duhovnom ozračju u kojem bismo mogli rasti u vjeri i biti istinski svjedoci evanđeoskih vrijednosti. Neka nas Duh Sveti uvede u novi zanos vjere i služenja zajednici, kao onda kad su učenici Kristovi doživjeli snagu Duha Svetoga. Za taj dar molite s nama, a isti Duh neka i Vas prati u Vašem svakodnevnom služenju Bogu i ljudima.

U znak dobrodošlice i zahvalnosti primite ovaj buket cvijeća koji Vam predajemo u ime svih krizmanika, kumova, roditelja i cijele župske zajednice.“

Biskup je zahvalio te naglasio važnost sakramenta potvrde za cijelu župsku zajednicu. „Kao što je Isus govorio svojim učenicima da bez snage Duha Božjega Životvorca ne mogu ići u život, tako i ja vama, dragi krizmanici, prenosim Isusove riječi da ćete tek snagom Duha Životvorca koji se daje u izobilju, moći imati puninu Njegovog života. Stoga, nemojte nakon krizme zatvoriti vrata Duhu Svetomu, svetoj misi, sakramentima, jer ćete životariti, ostati prazni i možda, upropastiti svoj život.

Dragi vjernici, molimo za naše krizmanike, kao što je Isus molio na Posljednjoj večeri za apostole: 'Oče sveti, sačuvaj ih u svom imenu - da budu jedno kao i mi ... da ih očuvaš od Zloga“ da nijedan od njih ne propadne.

Prvo čitanje na sv. misi u 9 sati čitala je Ana Kolić (mama), a na misi u 11 sati čitala je Božica Pavelić (mama)

Psalam je pjevala krizmanica Ana Vrban na obje mise

Biskup se u propovijedi najprije osvrnuo na današnji blagdan sv. Antuna kojega naš narod štuje na poseban način. „ Sveti Antun Padovanski je, bez sumnje, najpopularniji svetac Katoličke Crkve. Zove se Padovanski iako je Portugalac, rođen u Lisabonu 1195. ali je u Padovi proživio duhovno najsadržajnije godine svoga kratkog života, u njoj je umro i pokopan, pa je onda i dobio naziv po tom talijanskom gradu. U Portugalu ga zovu: sveti Antun Lisabonski. Sveti Antun živio je kratko, svega 36 godina, ali bio je poznat još za života, a poslije smrti postao je čudesno velik u očima vjernika cijele Crkve. Antun je kao dijete odgojen u kršćanskom duhu, tako da je tijekom života,

moleći se i primajući sakramente, ponirao sve dublje u iskustvo Božje ljubavi te doživio ono, što je davno ustvrdio starozavjetni molitelj kada je rekao: 'Bože, ljubav je tvoja bolja od života' (Ps 63). Zahvaćen tom Božjom ljubavlju već s 15 godina cijeli svoj život posvećuje Bogu i želi nositi Boga svima koji ga traže, a napose ljudima patnje. Ljudi su u njemu brzo prepoznali Božjeg čovjeka, a Božja riječ budući da je proizlazila iz njegovog autentičnog života, dopirala je do dna srdaca i duša njegovih slušatelja. Autentičan kršćanski život najjači je navještaj. U takvom životu ljudi prepoznaju Boga, ali prepoznaju i čovjeka koji im može pokazati Boga.

I Antun je lako primijetio da narod traži Boga, vapi za Bogom, ali nije bilo dovoljno navjestitelja evanđelja, nije bilo dovoljno Isusovih pravih svjedoka koji će ljudima pokazati Boga za kojim žedaju. Ljudi se ne udaljuju od Boga zato što im Bog ne treba, nego zato što ga ne znaju otkriti, zato što nema dovoljno ljudi kršćana koji će drugima biti prepoznatljiv znak Božje prisutnosti. Tu su glavni problemi vjere i danas i u svim vremenima. Sveti Antun je svojim životom ljudima otkrivao Boga tako da su, gledajući njega, mogli vidjeti i gotovo opipati Božju prisutnost.

Jedan novinar, koji je za sebe rekao da je ateista, javno je priznao da mu je, dok je razgovarao s majkom Terezom iz Kalkute, dolazila nostalgija Boga, želja za Bogom. Odakle ta želja? Pa sam Bog ju je proizvodio po osobi čije je srce puno Boga. Baš tako djelovao je i sveti Ante. Narod mu dolazi i sluša ga jer u njemu prepoznaje Isusa. A kada Isus živi u srcu neke osobe, on po njoj čini čudesna djela i drugima.

Sveti Antun nije bio neki nadčovjek, čovjek s neke druge planete, čovjek kojemu je Bog dao nešto što ne daje nama običnim smrtnicima. Bog mu je dao ono što i nama: dao mu je svoju ljubav. Antun je tu ljubav primio, u njoj rastao, po njoj živio i prenosio je drugima. I samo tu je razlika između njega i mnogih drugih kršćana koji žive površnu ljubav, žive ljubav koja ne zna služiti, ljubav koja se ne zna žrtvovati za druge. Takva ljubav nije Isusova.

Braćo i sestre! Za svetost ni nama ne trebaju nikakve izvanrednosti, nego samo raditi svoj svakodnevni posao s ljubavlju. To posvećuje. Može to biti posao u kuhinji, u vrtu, u tvornici ili kancelariji... Nije važno gdje radimo i što radimo, nego kako radimo. Radimo li savjesno, pošteno i s ljubavlju? Kada osoba to čini, ona sigurno raste u svetosti. To ne može ostati neprimjetno. Dogodi nam se često da činimo dobra i vrijedna djela, ali nažalost, ne uvijek s dovoljno ljubavi, nego s puno nervoze, gundanja, prigovaranja i prepiranja, pa nam djelo izgubi na vrijednosti i ne pridonosi našem posvećenju. Pa ako nešto trebamo i moramo učiniti, nastojimo to s ljubavlju i vedrinom, onda to pretvaramo u krjepost, u blagoslov. U protivnom, iako uložimo iste snage u neku žrtvu, ali nema velike duhovne koristi, jer nije bilo dovoljno ljubavi.

Danas u našoj katedrali slavimo sakrament svete krizme, dar Duha Svetoga kojeg ovi naši mladi primaju da bude svijetlo i snaga u njihovim srcima. Nije lako mladim ljudima naći pravi put u život jer izazova i ponuda ima napretek. Nisu sve ponude jamstvo pravoga puta. Toliki mladi su na svom životnom putu prevareni i zastranili. Kako je žalosno gledati mnoge mlade razorenih života koji još zapravo, nisu niti počeli živjeti. Zato treba moliti za ove duše da ih duh tame ne zavede! I veoma je važno da ove mlade duše imaju prave u zore koji će ih zaštititi od zavodljivosti zla i potaknuti prema dobru! Loši primjeri imaju silnu moć zavodljivosti i lako im je nasjesti. Roditelji, molite svaki dan za svoju djecu. Ako oni ostanu na pravom putu bit će bolje njima, vama, našem narodu i Crkvi.

Dragi krizmanici! Zaključujem riječima, jednog duhovnog autora, za koje bih volio da se urežu u vaša srca da biste po njima živjeli i djelovali. Upućene su direktno svakome od nas: On veli:

- ~ Ljudi su često nerazumni, nelogični, egoistični: bez obzira na to, voli ih.
- ~ Ako činiš dobro, mnogi će govoriti da činiš to iz nekih svojih interesa: bez obzira na ta govorenja, ti nastavi činiti dobro.
- ~ U ostvarivanju svojih ideala, nailazit ćeš na mnoge zapreke: bez obzira na to, nastavi ostvarivati svoje ideale.
- ~ Dobro koje danas činiš možda će već sutra biti zaboravljeno: bez obzira na to, ti čini dobro.
- ~ Zbog poštenja i iskrenosti možda ćeš doživjeti i prilično udaraca: bez obzira na to, budi i ostani pošten i iskren.
- ~ Ono što danas gradiš možda će netko drugi sutra rušiti: bez obzira na to, ti danas gradi.
- ~ Osobe kojima si pomagao možda ti neće biti zahvalne: bez obzira na to, pomaži svima kojima možeš.
- ~ Daj ljudima ono najbolje od sebe, pa i pod cijenu da te zbog toga ismiju: bez obzira na to, ti uvijek daj ono najbolje od sebe.“

Biskup je završio riječima:

„I ja vam želim, i za to Boga molim, da u ovome uspijete bez obzira na sve poteškoće s kojima ćete se morati suočavati. Ne obeshrabrite se jer vam ovo jamči sreću. Tako neka bude. Amen.“

Slijedila je Obnova krsnih obećanja i potom podjele sakramenta potvrde.

Na kraju sv. mise, župnik Mario Vazgeč zahvalio je svima koji su sudjelovali u ovom slavlju, napose onima koji su pripremali i organizirali: biskupu Zdenku Križiću, kancelaru Mišelu Grguriću, đakonu Brunu Lovakoviću, roditeljima, posebno vjeroučiteljici Mireli,

razrednicima, ravnatelju prof. Ivici Radoševiću, zborovođi Franji Puškariću, cijelom zboru, ministrantima i uputio srdačnu čestitku našim krizmanicima.

POPIS KRIZMANIKA:

1. Laura Kurevija	33. Kristijan Serdar
2. Ana Čačić	34. Ivan Ćutić
3. Borna Brigadir	35. Roko Mraović
4. Franka Bačurin	36. Martin Šikić
5. Petra Potnar	37. Nevena Erega
6. Luka Zorić	38. Ivana Radošević
7. Ivan Vrban	39. Maja Štimac
8. Ana Vrban	40. Petar Golik
9. Dina Šuper	41. Laura Frković
10. Tena Šop	42. Luka Krpan
11. Lukas Šimatović	43. Marija Vrkljan
12. Tomislav Ružić	44. Lana Starčević
13. Luka Rukavina	45. Vjeko Jelić
14. Josip Rosić	46. Marko Pavelić
15. Ana Prša	47. Antonio Jurišić
16. Iva Pavičić	48. Matea Sertić
17. Marta Lukić	49. Paulina Duić
18. Antonio Božić	50. Petra Petrović
19. Matija Uzelac (ž)	51. Martina Rupčić
20. Anamarija Dukovac	52. Antonio Bačić
21. Nika Rukavina	53. Nika Radošević
22. Karlo Župan	54. Božidar Alić
23. Stjepan Škulj	55. Erika Prpić
24. Mak Kolić	56. Stela Prpić
25. Antea Jelača	57. Dominik Butković
26. Pavla Lenić	58. Karla Milković
27. Mia Binički	59. Antonijo Rupčić
28. Lorna Petanović	60. Ivan Župan
29. Petar Milković	61. Roko Orešković
30. Ana Antonović	62. Ivan Bašić
31. Katarina Pavelić	63. Klara Došen
32. Danijel Gergi	

vjeroučiteljica: Mirela Miočević

SRCE ISUSOVO, SINA OCA VJEČNOGA

Često nas netko iznenadi, bilo u pozitivnom, bilo u negativnom smislu. Upoznamo li izrazito dobru osobu kažemo, sretni roditelji koji imaju ovakvo dijete, isto tako kad netko čini zlo, kažemo nesretni roditelji i pitamo se tko mu je otac, tko majka? U životu svakog čovjeka presudni su roditelji – osobni odnos djece i roditelja. Često po djeci otkrivamo kakvi su im roditelji.

Pitanje Boga kao stvoritelja svega svijeta ne zaokuplja samo nas vjernike, nego uopće ljude od postanka svijeta – ima li Boga ili nema; je li apsolutan, zašto dopušta da dobri ljudi i nevina djeca pate i stradaju i slična pitanja mogli bismo nizati u nedogled. Znamo, također gdje naći odgovore. Da Bog postoji svatko može dokučiti, ali kakav je On, odgovor možemo naći u Svetom pismu iz odnosa Boga Oca i Sina njegovoga.

U Starom zavjetu Bog se Mojsiju objavio u gorućem grmu:

"Ja sam koji jesam", reče Bog Mojsiju. Onda nastavi: "Ovako kaži Izraelcima: 'Ja jesam' posla me k vama." I dalje: "Kaži Izraelcima ovako: 'Jahve, Bog vaših otaca, Bog Abrahamov, Bog Izakov i Bog Jakovljevi, poslao me k vama.' To mi je ime do vijeka, tako će me zvati od koljena do koljena." (Izl 3, 14-15). Bog nije bio zadovoljan starozavjetnom objavom o njemu samomu. Zato šalje na zemlju svog Sina. Tajnu Presvetog Trojstva ne možemo dokučiti svojim ljudskim umovanjem. U nju nas uvodi Sin Božji, Gospodin naš Isus Krist koji kaže da su On i Otac jedno, šalje ga Otac, a Duh Očev uvodi ga u svu istinu.

Mi vjernici gradimo, dakle, svoj vjernički identitet također na odnosu i to s našim nebeski Ocem i s njegovim jedinorođenim Sinom. Isus kaže:

„Vjerujte u Boga i u mene vjerujte!... nitko ne dolazi Ocu osim po meni... Riječi koje vam govorim, od sebe ne govorim: Otac koji prebiva u meni čini djela svoja... Vjerujte mi: ja sam u Ocu i Otac u meni. (usp. Iv 14, 1 - 11).

Istinsku bit Očevu otkriva nam Isus, otkrivajući sebe, kako piše sv. Ivan evanđelist: „Ljubljeni, ljubimo jedni druge jer ljubav je od Boga; i svaki koji ljubi, od Boga je rođen i poznaje Boga. Tko ne ljubi, ne upozna Boga jer Bog je ljubav. U ovom se očitova ljubav Božja u nama: Bog Sina svoga jedinorođenoga posla u svijet da živimo po njemu (1 Iv 4, 7-9).

Isus je došao na ovaj svijet da nam približi Oca, da nas upozna s njime, da nam dokaže koliko nas Otac ljubi da bismo i mi ljubili Njega. Poučava nas da ćemo se otvoriti Božjoj ljubavi, ako se otvorimo Duhu Svetome, te kaže:

"Ako me tko ljubi, čuvat će moju riječ pa će i Otac moj ljubiti njega i k njemu ćemo doći i kod njega se nastaniti. Tko mene ne ljubi, riječi mojih ne čuva. A riječ koju slušate nije moja, nego Oca koji me posla. To sam vam govorio dok sam boravio s vama. Branitelj - Duh Sveti, koga će Otac poslati u moje ime, poučavat će vas o svemu i dozivati vam u pamet sve što vam ja rekoh. (Iv 14, 23-26).

Poštovani čitatelji, iz spomenutih evanđeoskih tekstova mogli smo uočiti što nam o Bogu Ocu otkriva Isus, odnosno, tko je Isus Sin Oca vječnoga za nas.

Dakle, Bog nam se u Isusu Kristu vidljivo objavio kao Srce. To Božje srce je ljudsko srce, srce koje nas ljubi i onda kad nismo dostojni zvati se njegovom djecom. Posvijestimo si obvezu da smo mi pozvani na ljubav, na uzdarje: u svim svojim mislima, osjećajima, djelima, riječima biti na zadatku ljubavi. Zaustavimo pogled na Raspetoj Ljubavi - Isusu na križu, pokušajmo mu zaviti rane, a u ranu Srca položiti sebe da nas obasjaju zrake Njegove neizmjerne ljubavi. On je pripremio novu odjeću raširio ruke u zagrljaj. Recimo s pjesnikom:

***Našao sam ga i On je našao mene
Moj Bog koji me voli
Našli smo se tražeći jedan drugog
I našao sam ga u sebi
Jer živi u meni i za me
I ja se u njemu radujem
Od iskona bili smo skupa
I do konca bit će mi pratilac***

Moj Bog. (J.Pupačić)

Boga Oca Vječnoga, njegovu ljubav Duha Svetoga i jedinorođenog Sina rado zazivajmo:
SRCE ISUSOVO, SINA OCA VJEČNOGA, SMILUJ NAM SE.

s. Robertina Medven

PRVA SVETA PRIČEST

Na blagdan Bezgrješnog Srca Marijina, 20. lipnja 2020. u župi Navještenja BDM u Gospiću održano je slavlje prve svete ispovijedi i pričesti. Kandidati za prvu pričest su u petak 19. 6. poslijepodne pristupili prvi put sakramentu pomirenja, odnosno sv. ispovijedi. U subotu 20. lipnja 2020. pod svečanim euharistijskim slavljima u 9 i 11 sati, koje je u katedrali, predvodio župnik preč. Mario Vazgeč primili su prvu sv. pričest, njih 70 prvopričesnika (po 35 u prvoj i drugoj skupini). Prostor ispred oltara bio je urešen likom Marije te crvenim, bijelim i plavim ružama s imenima i prezimenima prvopričesnika za što su se pobrinuli vjeroučitelji u suradnji s foto-studijem „FMI“ i cvjećarnom „Marta“.

Prvo misno slavlje za prvopričesnike 3.a i 3.b razreda započelo je pozdravom prvopričesnicima koji im je u ime svih roditelja uputila Marija Fajdić, a potom su prvopričesnici iz 3.a i 3.b razreda, Ana Jerković, Andrej Čorak, Matea Halapa i Nikola Nikšić izrekli recitaciju O Isuse. Prvo čitanje pročitao je ravnatelj škole Ivica Radošević, a psalam Ana Bogdanić. Evanđelje je navijestio i propovijedao župnik preč. Vazgeč. Prije obnove krsnih obećanja, prvopričesnici iz 3.a razreda, Elena Matijević, Matej Nikšić i Dora Andrijević recitali su pjesmicu Majko, upali svijeću, a majke Katica Matijević i Danica Jelinić upalile su krsne svijeće na uskrsnoj svijeći. Molitvu vjernika pročitale su učiteljice Ivanka Živković i Josipa Svetić Pavelić. Darove na oltar (hostije, kalež, vino, vodu, Bibliju i bijelu ružu) prinijeli su prvopričesnici iz 3.a i 3.b razreda: Eva Blažević, Josipa Rajković, Ivan Butković, Roko Bogojević, Željka Pavletić i Marija Hećimović, dok je prigodne tekstove čitala vjeroučiteljica Jelena Majer. Nakon pričesti, zahvalu roditeljima recitacijom Dragi naši roditelji izrekli su prvopričesnici Josip Pajtl, Niko Rubčić, Ivana Župan i Karmela Šarić.

Drugo misno slavlje za prvopričesnike 3.c i 3.d razreda započelo je također, pozdravom prvopričesnicima koji je uputila Marija Mesić, a potom su prvopričesnici iz 3.d razreda, Sophia Tessa Zeko, Petar Delbianco i Petra Serdar recitirali pjesmicu U svečanom času. Prvo čitanje pročitao je ravnatelj škole Ivica Radošević, psalam Ana Balenović Svetić, a evanđelje navijestio i protumačio župnik preč. Vazgeč. Prije obnove krsnih obećanja majke Anita Devčić Mihelin i Ankica Stilinović upalile su krsne svijeće na uskrsoj svijeći.

Molitvu vjernika pročitale su učiteljice Ana Nikšić i Katarina Brkljačić. U prinosu darova popraćenom prigodnim tekstovima koje je čitala vjeroučiteljica Jelena Majer sudjelovali su prvopričesnici iz 3.c i 3.d razreda: Ivan Marinac, Lara Mesić, Fran Matanović, Ana-Marija Grbac, Ivan Franić i Ivana Čaćić. Neposredno prije

pričesti, prvopričesnice iz 3.c razreda, Marija Dragičević, Anja Tonković, Karmela Čović i Nela Balenović Svetić izrekle su recitaciju Na gozbi kruha i vina, a nakon popričesne molitve dvojica prvopričesnika iz 3.c i 3.d razreda, Luka Brozičević i Patrik Antonio Petry zahvalili su roditeljima recitacijom Dragi naši roditelji.

Oba misna slavlja animirali su pjesmom sami prvopričesnici uz glazbenu pratnju vjeroučitelja Franje Puškarića. Nakon završnog blagoslova i podjele uspomena na prvu pričest, prvopričesnici su se fotografirali zajedno sa župnikom, svojim učiteljima, vjeroučiteljima i ravnateljem škole Ivicom Radoševićem, a potom su im u župnom stanu podijeljene krunice i uspomene.

POPIS PRVOPRIČESNIKA 2020.

3.a – učiteljica Ivanka Živković

1. Dora Andrijević	11. Dominik Prpić
2. Eva Blažević	12. Josipa Rajković
3. Robert Bušljeta	13. Niko Rubčić
4. Ivan Butković	14. Marko Stilinović
5. Andrej Čorak	15. Mia Šikić
6. Matija Jelinić	16. Karlo Špoljarić
7. Ana Jerković	17. Petra Totić
8. Elena Matijević	18. Tonka Totić
9. Matej Nikšić	19. Ivana Župan
10. Tomislav Pavelić	

3.b – učiteljica Josipa Svetić Pavelić

1. Milan Asić
2. Matej Bogdanić
3. Roko Bogojević
4. Nikolina Čačić
5. Iva Fajdić
6. Matea Halapa
7. Marija Hećimović

8. Katia Kovačić
9. Nikola Nikšić
10. Josip Pajtl
11. Željka Pavletić
12. Marko Radošević
13. Karmela Šarić
14. Matej Tomljenović
15. Milan Kristijan Tonković
16. Matej Župan

3.c – učiteljica Ana Nikšić

1. Nela Balenović Svetić
2. Maja Biljan
3. Luka Brozičević
4. Karmela Čović
5. Marija Dragičević
6. Ivan Franić
7. Marija Hećimović
8. Lucija Jelača
9. Lea Maras
10. Ivan Marinac
11. Lara Mesić
12. Melani Mesić
13. Nika Nikšić
14. Borna Sarić
15. Ante Stilinović
16. Anja Tonković
17. Ivan Župan
18. Marko Župan

3.d – učiteljica Katarina Brkljačić

1. Ivan Brkljačić
2. Iva Bubaš
3. Nikola Cajnko
4. Ivana Čačić
5. Petar Delbianco
6. Mate Drašković
7. Kristijan Dvorski
8. Ana-Marija Grbac
9. Magdalena Jovanović
10. Fran Matanović
11. Korina Mihelin
12. Antonija Mraović
13. Anamari Osmokrović
14. Patrik Antonio Petry
15. Petra Serdar
16. Ivan Vukelić
17. Sophia Tessa Zeko

Franje Puškarić

BISKUP KRIŽIĆ U GOSPIĆKOJ KATEDRALI ZAREDIO TROJICU NOVIH SVEĆENIKA

U okviru svečanog misnog slavlja u katedrali Navještenja BDM u Gospiću, u subotu 27. lipnja 2020. u 11,00 sati, biskup gospićko-senjski Zdenko Križić zaredio je za svećenike Gospićko-senjske biskupije trojicu kandidata: Brunu Lovakovića, iz župe Našašća Sv. Križa Trnava, Đakovačko-osječka nadbiskupija, Igora, Lulića iz župe Kraljice Svete Krunice u Zagrebu i Domagoja Tujmera, župe Bl. Alojzija Stepinca, Trnjanska Savica.

Koncelebrirali su biskup u miru Mile Bogović, župnici ređenika vlč. Ivan Stipić, vlč. Anton Vukmanić i mladomisnik iz Domagojeve župe vlč. Marko Dominić, generalni vikar mons. Marinko Miličević, kancelar i tajnik preč. Mišel Grgurić, župnik gospićki, preč Mario Vazgeč, ekonom preč. Nikola Turkalj i još više od dvadesetak domaćih svećenika, asistirali su bogoslovi, posluživali ministranti. Ceremonijari bili su preč. Mišel Grgurić i vlč. Nikola Prša. Biskup je na početku istaknuo da je jedan od najradosnijih dana za svakog biskupa ređenje svećenika. Prvi put u dvadeset godišnjoj povijesti biskupije imamo tri svećenika. Zahvaljujemo Bogu i molimo da ostanu uvijek vjerni Bogu. Biskup je pozdravio roditelje, braću, sestre, djedove, bake, rodbinu i prijatelje koji su ih danas dopratili do oltara, posebno njihove župnike. Pjevao je katedralni zbor pod vodstvom i uz pratnju na orguljama Franje Puškarić.

U propovijedi se biskup Zdenko osvrnuo na odlomak današnjeg evanđelja koji je djelić Isusovog govora u dvorani Posljednje večere u kojoj je Isus uspostavio svećeništvo, zaredivši prve svećenike i u tom podužem govoru Isus od svojih učenika ne traži ništa

drugo, samo da budu ljudi ljubavi. Isus im ne objašnjava sadržaj riječi „ljubav“, nego im za primjer nudi sebe, traži da ljube kao što je on ljubio. Ne poučava ih nekom teorijom ljubavi nego primjerom svog konkretnog života. Dodatna pojašnjenja nisu potrebna, jer učenici jako dobro znaju kako ih je Isus ljubio. Biskup je dalje istaknuo "Isusovu želju da svi, isključivo po ljubavi, prepoznaju učenike kao njegove. Ne spominje druge karakteristike. Ne govori im da trebaju naviještati njegovu nauku, na što trebaju staviti glavni naglasak, od kojih istina ne smiju odstupiti, kako trebaju govoriti da budu što uvjerljiviji, itd. Od svega toga, gotovo ništa. On od njih traži jedino da ostanu u njegovoj ljubavi. To je jamstvo da će i sve drugo dobro funkcionirati. A znamo sadržaj Isusove ljubavi: služenje i darivanje drugima bez rezervi, do žrtve vlastitoga života. Prava ljubav i ne može biti drukčija: ona traži cijelu osobu i nužno uključuje žrtvu, križ. U skladu s tim Isus onima koji žele biti njegovi učenici postavlja prvi, a to znači glavni uvjet: odreći se sebe. Isusov učenik ne može biti osoba koja pretjerano gleda na sebe i svoje interese, osoba koja se štedi izbjegavajući sve ono što je zahtjevno i naporno, osoba koja nije sposobna ganuti se pred patnjama i potrebama drugih, napose slabih. Ljubiti kao Isus nije nešto što ide samo od sebe, nego zahtijeva ne male napore. Stoga, život služenja i darivanja, poznaje i svoje umore i svoja klonuća. I sâm Isus ima to iskustvo. Evanđelist jednom prilikom izričito piše: 'Isus je umoran od puta sjedio na zdencu.' (Iv 4,6). Čovjek koji se daje, mora osjećati umor.

U drugoj zgodu evanđelist Luka opisuje ozdravljenje bolesne žene te navodi Isusove riječi: 'Netko me se dotaknuo. Osjetio sam kako snaga izlazi iz mene.' (Lk 8,46). Čovjek koji služi, koji se žrtvuje, on se i troši. I to je normalno."

Propovjednik je potom, napomenuo izvješće iz prvog čitanja o umoru velikog proroka Ilije te naglasio: "On je bio Jahvin prorok, u ime Jahvino činio je najveća čudesa: uskrisivao mrtve, umnažao kruh, zatvarao i otvarao nebo, činilo se da mu ništa nije nemoguće - kao da su i sami prirodni zakoni suspendirani u njegovom životu i djelovanju. Ilija se u jednom trenutku malo zanio. Zaboravio je da ta izvanredna moć koju ima nije njegova nego Božja. Počeo je pomalo djelovati na svoju ruku i Bog se, da bi Ilija osjetio što može bez Boga, od njega distancirao. I vidjelo se što može: može se samo obeshrabriti i klonuti do te mjere da izgubi volju za životom i poželi smrt. U toj njegovoj nemoći Bog ga ne ostavlja. Dolazi mu, nudi okrpju, traži da se ne preda, neka nastavi svoj životni put jer nije sve izgubljeno. Čovjek vjere ne smije se nikada predati. Mora znati da Bog ima rješenja za sve i da mu ništa nije nemoguće. Kada čovjek stane, kada se preda, onda tek dolaze najrazličitije napasti: napasti nezadovoljstva, bezvoljnosti, apatije, tjeskobe. A to onda proizvodi stotine nevolja. Život se svede na prigovaranje, gundanje i konflikte s drugima. Takav život gubi smisao. Takvo stanje može, nažalost, obuzeti i svećenika, čovjeka koji je pozvan naviještati drugima Radosnu vijest. Istina, i svećenik je samo čovjek i ne može izbjeći iskustva umora i drugih čudnih stanja razočaranosti i nezadovoljstva, ali bilo bi najgore predati se tome. Zato papa

Franjo u svojim nagovorima novoređenima stalno ponavlja: 'Nemojte stati u svom svećeničkom hodu. Ima mnogo onih koji su došli samo do pola puta, a onda su se okliznuli natrag.'

Vidimo i u slučaju Ilije: Bog svog prijatelja nije poštedio krize, tjeskobe, nemoći, ali mu daje dostatne snage da se s tim može nositi i to nadvladati. Nije uvijek Bog koji daje krize nego ih mi proizvedemo svojim nedosljednim životom. I zato je važno provjeriti gdje su korijeni nekih naših kriza i toga postati svjesni. Bog i Iliju u njegovim krizama, nemoći i nezadovoljstva, poziva da stane pred Njega i da u Božjem svijetlu bolje vidi sebe i svoje stanje. Samo pred Bogom čovjek može dobro vidjeti svoju istinu, iako ni tada nije sigurno da će tu istinu sebi priznati. Napast bježanja od vlastite istine jedna je od najgorih napasti u našem životu. Tako Bog od Ilije traži da pred Njim uvidi i shvati sebe i dade odgovore: Zašto je nezadovoljan? Zašto je klonuo? Zašto se obeshrabrio? Zašto je izgubio volju za život? Ilija mora sebi priznati da je njegov život došao u takvo stanje jer se malo iznevjerio Bogu. Bog ga je pozvao da djeluje u ime Božje, a ne u svoje ime.“ Biskup je naglasio da je ovo upozorenje i za sve svećenike. I mi smo u nekim našim klonućima, nezadovoljstvima, pozvani stati pred Boga da bismo bolje vidjeli zbog čega je došlo do takvog stanja. Da li možda, zbog toga što sam se previše oslonio na svoje snage i premalo računao s Božjim snagama? Ili zato što sam možda, zanemario molitvu i svoj odnos s Bogom? Ili zato što sam se bavio s onim što Bogu nije po volji?!

Propovjednik je nastavio: „Ako smo sposobni priznati svoju istinu, Bog za nas ima rješenje. Kao u slučaju proroka Jeremije, koji se također malo udaljio od Boga i upao u krizu, pa mu Bog veli: „Ako mi se vratiš, pustit ću te da mi opet služiš; ako odvojiš dragocjeno od bezvrijedna, bit ćeš usta moja“ (15,19). Stoga je, itekako važno u našem životu znati odvojiti dragocjeno od bezvrijednog! Svećenik ne djeluje u svoje ime nego u ime Božje. Kada malo prestane djelovati u ime Božje neće imati snage za žrtve. Mnoge žrtve je moguće činiti samo iz vjere, samo ako je motiv Bog, jer mnogočemu nije moguće naći smisao samo nekom ljudskom logikom. Zato papa Franjo veli: „Svećenik može postići 2-3 doktorata, ali ako ne zna nositi Isusov križ, doktorati ništa ne koriste. ... Svećenik s kojim Crkva može računati jest onaj koji se približio ognju i dopustio da mu vatra spali ambicije karijere i moći.“

Biskup Križić pozvao je današnje ređenike: „Draga braćo novoređenici Bruno, Igore i Diminiče! Čuli smo kako Isus veli učenicima: „Niste vi izabrali mene, nego sam ja vas izabrao i odredio vas da idete i rodite rod i da vaš rod ostane“.

Istaknute su dvije stvari:

Niste vi izabrali nego je Isus izabrao vas. Čuli smo što Pavao govori o sebi i svim drugim pozvanima, stavljajući naglasak da nitko od nas nije izabran zato što je bio najbolji đak, ili najpobožniji među kolegama, ili najinteligentniji, ili najsimpatičniji, ili ne znam koji

drugi „naj“. Da je Bog birao po tim kriterijima umjesto vas i nas bili bi neki drugi. Poziv je, prije svega, Božji dar. Ovo se ne smije zaboraviti. Bog vas je izabrao jer u vas ima povjerenje. Bilo bi prežalosno da ga razočarate. Izabrani ste da donesete rod i vaš rod da ostane. Sve ono što se čini s ljubavlju i dobrotom, to ostaje, to ne umire. Živite kao svećenici tako da ostavite iza sebe tragove ljubavi i dobrote. Ili, kako je to lijepo napisao svećenik Izidor Poljak, u stihovima sigurno vam dobro poznatim: 'Neću da moji dani proteknu mračni ... Kuda koracam, hoću da bacam snopove zlatne svijetlosti.' Uzmite i vi ovo kao svoj zavjet Bogu. Amen.“

Nakon propovijedi slijedili su obredi ređenja. Litanije Svih Svetih pjevao je bogoslov Kristijan Pajdaković iz Otočca. Nakon podjele mladomisničkog blagoslova, novozaređenim svećenicima i njihovim obiteljima u ime župe i svećenika čestitao je župnik preč. Mario Vazgeč. Ovogodišnji prvopričesnici Luka Brozičević, Ivana Župan, Patrik Antonio Petry i Anja Tonković recitacijom „Na čelu tvome“ pozdravili su i čestitali novoređenim u ime župe, a poklone su im predali prvopričesnica Karmela Čović te krizmanici Mak Kolić i Laura Kurevija, pratili su ih u narodnim nošnjama Iskra Kolić i Josip Rosandić.

Vlč. Bruno Lovaković koji je đakonsku službu vršio u Gospiću, u ime novozaređenih zahvalio je biskupima mons. Zdenku Križić i biskupu u miru mons. Mili Bogoviću, roditeljima, rodbini, vjernicima – svima koji su im pomogli doći do oltara, ponajprije dragom Bogu, sa željom da njihov život bude trajni „Veliča“ Bogu.

Biskup je na kraju izrekao zahvalu i podijelio svečani blagoslov!

Slavlje se nastavilo u Pastoralnoj dvorani župe Lički Osik, uz svečani objed.

s. Robertina Medven

BLAGOSLOV TEMELJA NOVOG SAMOSTANA SESTARA BOSONOGIH KARMELIĆANKI U GOSPIĆU

U utorak 14. srpnja 2020. u 11 sati, temelje novog samostana sestara Reda blažene Djevice Marije od gore Karmela, posvećenog Srcu Isusovu, u gradu Gospiću, blagoslovio je Apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj mons. Giorgio Lingua, u nazočnosti mnogih uzvanika koje u svojoj sljedećoj pozdravnoj riječi imenuje biskup domaćin Zdenko Križić.

„Draga braćo i sestre, srdačno pozdravljam sve vas koji ste se okupili na ovaj sveti čin blagoslova temelja budućeg samostana. Temelj simbolizira samoga Isusa koji je za sebe rekao da je 'zaglavni kamen' te će kuća sagrađena na tom kamenu, tj. na vjeri u njega, ostati postojana bez obzira na sve prijetnje i opasnosti kojima može biti izložena. Isus je, bez sumnje, u ovom slikovitom govoru, mislio na živu građevinu: svoju Crkvu, svoju zajednicu ili svakog pojedinog vjernika koji svoj život izgrađuje u skladu s Isusovom riječju i primjerom njegova života. Stoga, i mi ovim blagoslovom molimo ponajprije, Isusa da u tom smislu ostane trajno zaglavni kamen ove redovničke zajednice koja će u ovom samostanu živjeti i svesrdno moliti za ovaj narod i cijelu Crkvu.

Srdačno pozdravljam među nama apostolskog nuncija u Republici Hrvatskoj mons. Giorgia Lingua. Preuzvišeni, iskrena vam hvala što ste prihvatili naš poziv, unatoč tolikim obvezama, da blagoslovite temelje ovog budućeg samostana molitvene zajednice sestara karmelićanki, važnom za ovaj naš grad i cijelu Gospićko-senjsku biskupiju. Niste u Hrvatskoj niti godinu dana a narod i kler su Vas zavoljeli kao dragog prijatelja, napose zbog vaše jednostavnosti, autentičnosti, iskrenosti i raspoloživosti u služenju Crkvi ovdje u Hrvatskoj. Molit ćemo da pod okriljem Božjeg blagoslova koji ćete zazvati na ovo zdanje, ono izraste do svog potpunog ostvarenja koje u ovom momentu promatramo snagom vjere i nade. Preuzvišeni, dobro nam došli!

Srdačno pozdravljam nadbiskupa đakovačko-osječkog mons. Đuru Hranića iz čije nam nadbiskupije dolazi zajednica redovnica karmelićanki. Vrlo se rado odazvao našem pozivu da bude dionikom ovog svetog čina. Nadbiskupe, hvala Vam da ste danas s nama! S nama je i biskup šibenski mons. Tomislav Rogić. On je sin naše biskupije za koju se uvijek zanima, i kad god može sudjeluje u važnijim događanjima naše biskupije. Hvala Vam što ste došli i danas. Pozdravljam i našeg biskupa u miru mons. Milu Bogovića koji je već podavno želio jednu kontemplativnu zajednicu na prostoru naše biskupije i sigurno je posebno radostan što vidi da se to danas ostvaruje. Pozdravljam kanonike Senjskog kaptola kao i sve svećenike i redovnike naše biskupije koji su jednodušno poduprli ovaj projekt. Da oni u tome nisu bili jednodušni ovaj projekt nikada ne bi započeo.

Iz samostana u Đakovačkoj Breznici došle su za ovu prigodu četiri sestre karmelićanke iz tog samostana iz kojega će se jedan dio sestara za stalno preseliti u ovaj samostan. Možda koja i od njih ovdje nazočnih. Neka dobri Bog koji je započeo ovo dobro djelo vodi ga do njegovog potpunog ostvarenja.

Pozdravljam o. Darija Tokića provincijala Hrvatske karmelske provincije koja sa sestrama karmelićankama pripada istom Redu Blažene Djevice Marije od gore Karmela.

Pozdravljam i nazočne Sestre Srca Isusova koje djeluju ovdje u Gospiću i u Otočcu, a djelovale su, dok su imale više zvanja, u mnogim župama na teritoriju naše biskupije.

Pozdravljam sve predstavnike civilne vlasti s teritorija naše biskupije: Župana Ličko-senjske županije gospodina Darka Milinovića i njegove suradnike, gradonačelnika grada Gospića gospodina Karla Starčevića i njegove suradnike, gradonačelnika grada Senja gospodina Sanjina Rukavinu, gradonačelnika grada Slunja gospodina Juru Katića. Pozdravljam i načelnike općina s teritorija naše biskupije kao i sve predstavnike važnih ustanova našeg grada i županije: školstva, zdravstva, policije, državnog arhiva i drugih.

Pozdravljam projektanta ovog samostana gospodina Petra Lušu i članove njegove projektantske kuće „Mi projektiramo vama“. I on s posebnom ljubavlju prati rast ovoga samostana. Pozdravljam predstavnike građevinske firme „AB Gradnja“ iz Karlovca koja gradi ovaj samostan: direktoricu gospođu Mariju Janžetić, voditelja gradilišta gospodina Ivana Rade, kao i sve radnike na gradilištu. Za sada o njihovom radu možemo govoriti sve najbolje.

Zahvaljujem obitelji Ive Vukića i Marije Perković r. Vukić koji zbog spriječenosti nažalost, nisu danas s nama, jer oni su, rekao bih, spontanom darivanjem ovog zemljišta za gradnju budućeg samostana ojačali našu vjeru da je ovaj projekt Božja želja.

Pozdravljam sve dobročinitelje ove gradnje, koji su prisutni i koji nisu, koji se raduju ovom projektu i uz žrtve i odricanja financijski potpomažu izgradnju, na čemu im od srca zahvaljujem moleći Gospodina da im uzvрати onako kako On to zna. Ima puno i onih koji molitvom prate ovo djelo na čemu smo im neizmjerano zahvalni.

Pozdravljam također sve predstavnike medija koji su ovdje da bi izvijestili širu javnost o ovom događaju značajnom za Crkvu u našoj biskupiji, a napose u ovom kraju.

Još jednom srdačan pozdrav svima vama koji ste došli na obilježavanje ovog radosnog događaja blagoslova temelja novog samostana klauzurnih sestara karmelićanki čiju ćemo izgradnju nastaviti pratiti svojom molitvom i ljubavlju.

A sada molim Apostolskog Nuncija da započne ovaj sveti obred blagoslova.

Nakon molitve i svetopisamskih čitanja: Ef 3,14-19 i Lk 10,38-42, nuncij mons. Giorgio Lingua održao je homiliju. Ponavljajući rečenicu iz evanđeoskog teksta: „Marta, Marta! Brineš se i uznemiruješ za mnogo, a jedno je potrebno. Marija je uistinu izabrala bolji dio koji joj se neće oduzeti.“ (Lk 10,41-42) nastavio je: „Susrećemo se često s

rizikom da ne znamo razlikovati ono što je bitno od onog što je sporedno; ono što je nužno od onog što je nevažno. I mi se nalazimo u vrtlogu života s raznim opterećenjima. Moramo činiti mnoge stvari koje nas umaraju, uznemiruju: posao, studij, pastoralne obveze, pomaganje drugima, bolesnima. Roditelji imaju brige za odgoj djece, oko plaće dostatne za njihovo uzdržavanje itd. Sve je to dio života. Nisu li sve to dobre i potrebne stvari? Nije li dobro da se svemu nabrojenom intenzivno i predano posvetimo? Problem nije u stvarima koje činimo, nego u činjenici da se 'previše brinemo i uznemirujemo' za ono što činimo, za ono što se oko nas zbiva. Previše se brinuti i uznemiriti znači zapostaviti Boga koji od nas ne traži nemoguće, nego nam daje dovoljno vremena i potrebnu snagu da ostvarimo ono što On od nas očekuje, kako se očituje Njegova volja u našem životu.

Katkada zaboravljamo da je samo jedno potrebno: Činiti ono što Bog želi od nas u sadašnjem trenutku. Treba oslušivati nutarnja nadahnuća i onda u svijetlu Duha Svetoga razlučivati što je volja Božja. Problem, dakle, leži u razlučivanju, u razlikovanju duhova. Postoji temeljna razlika između 'mnogo' koje je zaokupljalo Martu i 'jednog potrebnog' koje je izabrala Marija. 'Mnogo', to su naše osobne male želje i planovi, a 'jedno potrebno' je volja Božja. Nije li uistinu, bila dobra stvar pripremiti Isusu objed? Nije li Marta bila u pravu moleći Mariju za pomoć da bi, potom, zajedno oslušivale Isusa? Dajući za pravo Mariji, Isus želi upozoriti Martu da između svega onoga što je potrebno činiti, koliko god to bile dobre i važne stvari, postoji prioritet. A apsolutni prioritet je slušati Božju riječ. Ukoliko najprije ne oslušujemo Njegovu riječ, ne možemo razumjeti što On, zapravo, od nas želi.

Danas polažemo kamen temeljac jednog kontemplativnog samostana, jedne zajednice koja prema ovozemaljskom rasuđivanju nema veliku budućnost. U današnjem svijetu ima toliko potreba koje traže aktivne djelatnike. Tu se očekuje i pomoć od Crkve. Djecu treba poučavati, tolike bolesnike njegovati, siromasima i beskućnicima priskočiti u pomoć. A mi gradimo kuću molitve, samostan bosonogih karmeličanki koje ne izlaze iz samostana. Isus nam daje odgovor: 'Marija je uistinu izabrala bolji dio.'

Uvijek je iznova fascinantan odlomak iz autobiografije sv. Terezije od Djeteta Isusa koja je vrlo mlada ušla u Karmel. Ona pjeva od radosti zbog otkrića svog poziva: 'Shvatila sam da jedino ljubav oživljuje udove Crkve te kad bi se ljubav ugasila, ne bi više apostoli navješćivali Evanđelje, mučenici ne bi više htjeli prolijevati svoju krv. Shvatila sam da

ljubav obuhvaća sva znanja, da je ljubav sve, da ona obuhvaća sva vremena i sva mjesta, jednom riječju, da je ona vječna. Tada sam u zanosu svoje mahnite radosti uzviknula: 'O Isuse, Ljubavi moja, napokon sam našla svoje zvanje. Moje zvanje je ljubav.(...) U srcu Crkve, svoje majke, bit ću ljubav, tako ću ja biti sve, tako će se ostvariti moj san.'

Papa Franjo u Apostolskoj Konstituciji „ Vultum Dei Quaerere“ o ženskom kontemplativnom životu piše: „Kontemplativna osoba cijeni vrijednost materijalnih stvari, ali im one ne otimaju srca niti im sputavaju duh. Naprotiv, one služe kao ljestve kojima se uspinje do Boga. Za kontemplativnu osobu, sve 'označava' Svevišnjega. Oni koji urone u misterij kontemplacije, sve gledaju duhovnim očima. To im omogućuje promatrati svijet i druge osobe Božjim očima dok drugi 'oči imaju, a ne vide' (Ps 115,5; 135,16; usp. Jr 5,21) jer gledaju tjelesnim očima.“

Danas ovdje blagoslivljamo kamen temeljac novog Karmela, kuće koja će biti kuća ljubavi, molitve, veliki svjetionik vjere. To će biti gorući oganj ljubavi koji se ne gasi, koji će mnogima donijeti mir duše, radost vjere i snagu za kršćanski život.

Prije osamdeset godina, po nadahnuću blaženog Alojzija Stepinca nastao je prvi Karmel u Brezovici kod Zagreba, posijano je sjeme, bogato vjerom i odlučnošću M. Regine Terezije i triju njezinih suradnica.

Danas mons. Križić, duhovni sin Terezije Velike, polaže u zemlju Gospićko-senjske biskupije mladicu sa stabla izraslog iz prvog hrvatskog Karmela u vrijeme, kada su zvukovi Drugog svjetskog rata postajali zaglušujući. Sadi je s istom vjerom i istom nadom. Redovnice koje dođu imat će zadatak održavati upaljenom istu ljubav, prvu ljubav koja obuhvaća sve druge ljubavi.

Naša Gospa od Gore Karmela koju ćemo svečano proslaviti za dva dana, neka prati radnike, neka štiti i podržava one koji će prionuti uz ovaj posao i sve koji će znojem svoga lica postati suradnici ovog Božjeg djela. Da zaista postane kuća Božja u kojoj će mnogi naći izgubljenu vjeru, nutarnji mir, odmor od svakodnevnih briga, ozdravljenje od rana prošlosti i svega onoga što nas koči u vjerničkom životu.

I danas vrijedi velika poruka svete Terezije Avilske: 'Ništa neka te ne smeta, ništa neka te ne plaši. Sve prolazi, Bog se ne mijenja. Strpljivost sve doseže. Onome tko Boga ima ništa ne nedostaje. Bog sam dostaje!'“ Riječima:“ Vjerujemo da je ovaj Karmel u Gospiću Božji dar cijeloj Lici, ovom ispaćenom narodu koji je unatoč tolikim žrtvama, sve do mučeništva, ostao vjeran Kristu Gospodinu i vjeri otaca. Tako neka bude!-završio je propovijed nuncij Lingua.“

Nakon homilije nuncij je blagoslovio gradilište. Generalni vikar mons. Marinko Miličević pročitao je Povelju o današnjoj svečanosti koju su zatim, nuncij Lingua i biskup Križić položili u temelje budućeg samostana.

Potom je prisutne pozdravio nadbiskup đakovačko-osječki mons. Đuro Hranić s podacima da „je današnji Karmel u Breznici Đakovačkoj prolazio svoj križni put. Karmel je bio utemeljen 1964. u Jurišićima u Istri. Sestre su nakon 13 godina boravka ondje, 1977. napustile župnu kuću i preselile se u stari franjevački samostan u Kloštar Ivaniću. Muka obnove staroga i derutnog samostana. No dragi Bog je blagoslivljao zajednicu novim zvanjima te su se sestre 1987. podijelile i osnovale novu zajednicu, opet u starom derutnom franjevačkom samostanu u Šarengradu kod Iloka. Obnoviti dva derutna samostana i prilagoditi ih potrebama života njihove klauzurne zajednice bio je veoma težak, zahtjevan i skup posao. No, samo što su se sestre zatvorile u klauzuru u Šarengradu, izbio je domovinski rat. Sestre su zajedno sa stanovništvom onoga kraja bile protjerane i postale podstanarke u jednom dijelu samostana otaca karmelićana u Zagrebu. I razmišljale što i kako dalje. Naime, u samostanu u Šarengradu krajinska srpska vlast smjestila je starački dom. Najprije pet godina čekanja i promišljanja, a onda je nakon donošenja odluke, opet pet godina, trajala izgradnja novog samostana u Breznici Đakovačkoj. Godine 2001. sestre su se vratile u Đakovačko-osječku nadbiskupiju, ali na novu adresu.

Kroz sve ratne i poratne poteškoće, dragi Bog je opet blagoslivljao zajednicu novim zvanjima te su odmah nakon dolaska u Đakovačko-osječku nadbiskupiju sestre morale početi razmišljati o utemeljenju novog Karmela...

Zahvaljujem kao dijecezanski biskup odgovoran za karmel sv. Josipa u Breznici Đakovačkoj, u svoje ime i u ime svih sestara, biskupu Zdenku Križiću i svima vama svećenicima Gospićko-senjske biskupije što ste s radošću prihvatili osnivanje Karmela ovdje u svojoj biskupiji.“

Gradonačelnik Karlo Starčević, pozdravio je sve prisutne, izrazio dobrodošlicu sestrama karmelićankama u Gospić s naglaskom: „Današnji dan čini me posebno radosnim kao nikada u mom životu. Postavljanje kamena temeljca samostanu sestara karmelićanki znak je silaska Duha Svetoga među ovaj narod... Dočekali smo vas otvorena srca i s ljubavlju!

Župan dr. Darko Milinović pozdravio je također prisutne s naglaskom da „danas pišemo hrvatsku povijest ovdje polažući temelj ovom svetom domu... Karmelićenke daju Bogu sve što imaju. Naši branitelji dali su život na oltar domovine, dali su sve da bismo mi dobili domovinu. Uživajmo u njoj. Radujmo se svi ovom događaju sa željom da ovaj Karmel ovdje i zajednica karmelićanki bude znak Božjeg blagoslova za sve ljude koji ovdje žive.

Završna riječ biskupa Križića

Završavamo s lijepim riječima koje smo danas čuli kako od Nuncija tako i od svih drugih govornika. Svi se radujmo ovom događaju i nadamo se njegovu ostvarenju sa željom da ovaj Karmel ovdje bude znak Božje prisutnosti za ovo mjesto, za našu Crkvu u Lici, u Gospiću, da bude znak Božjeg blagoslova za sve ljude koji ovdje žive. Stoga, još jednom zahvaljujem svima vama koji ste došli popratiti ovaj povijesni događaj, napose nunciju.

U znak zahvalnosti našem nunciju, nadbiskupu Hraniću i biskupu Rogiću pripremili smo jedan dar iz Like. Ovo je samo jedan mali znak zahvalnosti koji su predali dva muška člana i dvije ženske osobe gospićke župne zajednice u narodnim nošnjama. Predali su i cvijeće.

Nakon svečanog blagoslova slavlje je završilo Lijepom našom.

s. Robertina Medven

BLAGDAN SV. MARIJE MAGDALENE – DAN GRADA GOSPIĆA

Na blagdan sv. Marije Magdalene, u srijedu, 22. srpnja 2020. građani Gospića proslavili su svoju nebesku zaštitnicu i Dan grada. Uoči blagdana trodnevnu pripravu predvodio je Goran Antunović, župnik Plaškog. Proslava na sâm dan počela je u 9,30 sati ispred spomen-križa poginulim braniteljima na gradskom groblju sv. Marije Magdalene. Gradonačelnik Karlo Starčević i njegovi suradnici u gradskoj upravi te predstavnici udruga, policije, domaći vjernici i gosti odali su počast poginulim braniteljima i civilnim žrtvama Domovinskog rata. Položili su vijence, zapalili svijeće, a molitvu za sve pokojne predvodio je, kao i procesiju do katedrale župnik Mario Vazgeč. U procesiji su dvije djevojke i dva dečka nosili sliku Marije Magdalene, a pridružila im se gradska limena glazba.

U katedrali je u 10,00 sati svečanu sv. misu predvodio gospićko-senjski biskup mons. Zdenko Križić u zajedništvu s biskupom u miru Milom Bogovićem, generalnim vikarom Marinkom Miličevićem, kancelarom i tajnikom Mišelom Grgurićem, domaćim župnikom Mariom Vazgečem, ekonomom biskupije Nikolom Turkaljcem, prepozitom Kaptola Milom Čančarom, ravnateljem Caritasa Lukom Blaževićem, svećenicima Anđelkom Kačunko, Herbertom Berisha, Petrom Šporčićem, mladomisnikom Brunom Lovakovićem, bogoslovima i sjemeništarcem koji su animirali i posluživali zajedno s ministrantima. Pjevao je katedralni zbor pod vodstvom Franje Puškarića.

Biskup je na početku svoje propovijedi naglasio da su Gospićani gradsko groblje posvetili Mariji Magdaleni, nakon teško izborne slobode i neovisnosti i nju izabrali za svoju nebesku zaštitnicu. „U groblju su, njoj u čast podigli malu kapelicu. Nije mi poznato kako su naši pradjedovi došli na ideju da baš njoj posvete groblje u našem gradu. Možda, zato što je Marija Magdalena simbol žene i majke koja na groblju plače jer su joj mučenički ubili voljenu osobu bez ikakve krivice? Koliko ih je i na ovom našem groblju završilo na sličan način? Koliko je tu suza proliveno ,zna samo Bog.“

Propovjednik se osvrnuo na teološku simboliku Marije Magdalene kao zaštitnice našeg groblja i naših pokojnih, jer ona je, prema evanđeoskim izvješćima, prvi svjedok Isusovog uskrsnuća i njegove pobjede nad smrću. „Ona je prva otkrila da je Isusov grob prazan, a onda ga je i prva susrela živog, uskrslog. Iskusila je prva da smrt nema zadnju riječ u ljudskom životu i da Bog nije stvorio čovjeka na svoju sliku da bi tu sliku potom uništio. Otkrila je kako grob nije vječno počivalište naših pokojnika nego do jednog određenog trenutka kada će oni ustati na novi život koji je Bog predvidio onima koji ga ljube. Marija Magdalena i danas svjedoči da svi ljudi vjere koji su preminuli s pouzdanjem u Boga, žive u Bogu, jer Bog nije Bog mrtvih nego živih.

U našem groblju i oko njega, leže toliki stradalnici koji nisu umrli prirodnom smrću, nego mučeničkom, kao i Isus, oni su stradali kao žrtve ljudske mržnje, često bez ikakve krivnje. Mnogima nije bilo dopušteno niti da budu pokopani u samom groblju nego su im kosti razbacane izvan groblja i tko zna gdje ne, a njihovi najmiliji nikada nisu doznali mjesto njihovih počivališta niti u kakvim su patnjama završili život. No, bez obzira na to, Bogu su poznata njihova počivališta i u Božjim očima oni imaju svoje dostojanstvo unatoč istini da su ih ubojice tretirali kao smeće. Ubojice će se jednom, morati susresti sa svojim žrtvama i suočiti s presudom za svoja djela. Ljudi ubijanjem drugih nikada nisu, za dugo, ostvarili svoje ciljeve. Ubijanje ne donosi blagoslov, nego samo prokletstvo.“

Biskup Križić upriličuje Mariju Magdalenu kako dolazi na Isusov grob, kao što i svi mi pohađamo grobove naših pokojnika. I tu se događa iznenađenje. „Isusovog tijela u grobu nema. Njezina je prva pomisao da je netko njegovo tijelo odnio na nepoznato mjesto i tako onemogućio njegovim štovateljima bilo kakav kontakt s njime, pa niti s njegovim mrtvim tijelom. Marija to doživljava kao da je Isus, koga je toliko voljela, po drugi put ubijen. I ona plače. Odlazi odmah javiti Isusovim učenicima žalosnu stvarnost da je Isusovo tijelo odneseno iz groba. Nakon toga vraća se k praznom grobu i u njemu vidi dva anđela koji je pitaju, „zašto plačeš“. Marija je toliko u mislima koncentrirana na Isusa i uopće ne primjećuje anđele koji joj se obraćaju. Vidi potom, i drugu osobu koja hoda u blizini groba i postavlja joj isto pitanje: 'Ženo, zašto plačeš?' Njezina žalost je tako jaka da od nje ništa ne vidi. Ona ne prepoznaje da je to Isus jer ga ne očekuje susresti živoga. Ona misli da se radi o osobi koja je zadužena za uređivanje groblja te ga moli, 'ako je on uklonio Isusovo tijelo neka joj reče gdje ga je stavio'.

Biskup Zdenko ističe da ljubav zna biti doista naivna. „Naime, zašto bi ovaj koji uređuje groblje micao nečije mrtvo tijelo iz groba? A ako je to tko i učinio iz drugih razloga, onda pitanje nema smisla, jer taj to sigurno neće priznati. Napokon, evo novog velikog iznenađenja: Isus joj se obraća njezinim imenom: 'Marijo!' Tek tada ga je prepoznala. - I ovo je, bez sumnje, jaka poruka: Isusa se više ne prepoznaje po izgledu, nego po njegovoj riječi. Učenici, kad im se Isus ukazuje na Genezaretskom jezeru, misle da je to neki ribar. Dvojica učenika na putu u Emaus misle da je s njima neki obični putnik. Prepoznali su ga tek po riječima koje je govorio, a ne po izgledu.

Biskup je tada pojasnio, kako i mi danas slušamo Isusovu riječ koju su nam prenijeli evanđelisti te istaknuo da je to jedini put da zaista, upoznamo Isusa i nastavio: „Isus je Božja riječ tijelom postala i nastanila se među nama. Isusova riječ nam otkriva Isusa. U njegovoj riječi nalazimo njegovu sliku i susrećemo ga u našem životu. Sveti Jeronim, naš Dalmatinac koji je umro prije 1600 godina, rekao je: 'Nepoznavanje Božje riječi u Svetom pismu je nepoznavanje Isusa.' Isus se poistovjetio sa svojom riječju. O tome je puno puta govorio učenicima i svim slušateljima: 'Riječi koje sam vam rekao duh su i

život ... 'Ako tko čuva moju riječ, neće okusiti smrti do vijeka.' (Iv 6,62; 8,52). Onima koji mu ne vjeruju jednostavno veli: 'Moja riječ nema mjesta u vama. Zato što niste kadri slušati moju riječ. Vama je otac đavao.' (Iv 8, 37. 43-44).

Kada ga neki učenici napuštaju jer im se Isus čini prezahtjevan, Isus nudi i apostolima da ga napuste, ako žele. Petar na to odgovara u ime svih: „Gospodine kome da idemo? Ti imaš riječi života vječnoga!“ (6,68). Isus se identificira sa svojom riječi. Kada kaže da je njegova riječ život, hoće reći da je on sam u svojoj riječi i zato je ona život. I mi, čitajući Božju riječ, primajući je srcu, razmišljajući o njoj, susrećemo samoga Isusa.

Indikativan je još jedan element pri ovom susretu Magdalene s uskrslim Isusom. Marija je shrvana od žalosti. Ona plače. Čini se da baš zbog toga Isus dolazi najprije, k njoj. Dolazi osobi koja iskreno plače, koja trpi. Isus je takav: patnja čovjeka ga uvijek posebno gane. Isus ima iskustvo patnje i zna kako je patnja teška i opasna: može posve slomiti osobu.

Pristupao je ljudima patnje i kada ga nisu tražili i od njega nisu ništa očekivali. On im se sâm nudio da im pomogne. Kako onda neće doći do onih koji ga u patnji traže i zazivaju? Isus nas u našoj patnji neće ostaviti same. Rekao bih da Bog više traži patnike nego što oni njega traže. Starozavjetni molitelj, obraćajući se Bogu u svojoj patnji, govori mu s velikim uvjerenjem: „Sabrao si suze moje u mijehu svome“ (Ps 56,9). Uvjeren je da ni jedna suza patnika, patnička suza, nije izgubljena. Bog je prima i čuva kao dragocjenost.“

Propovjednik je, završavajući propovijed, još jedanput potaknuo prisutne:

„Molimo našu zaštitnicu da trajno prikazuje Bogu patnje i suze mnogih stradalnika ovoga grada, i one koji su stradali u njegovoj prošlosti, i sve one koji danas pate, da ih patnja ne slomi, da u svojoj patnji dožive susret s Isusom koji će im dati snagu i ohrabrenje. Neka Marija Magdalena, koja je navijestila Isusovo uskrsnuće, svojim zagovorom navijesti uvijek novo uskrsnuće i našega grada: uskrsnuće na život, da naš grad bude bogat životom, i blagostanjem, kako duhovnim tako i materijalnom. Amen.“

Na kraju sv. mise, prije svečanog blagoslova, biskup Križić čestitao je gradonačelniku Karlu Starčeviću, gradskom vijeću, svim gradskim institucijama, svim Gospićanima Dan grada, da po zagovoru sv. Marije Magdalene grad bude grad sretnih, zadovoljnih stanovnika.

Čestitkama se pridružio i župnik Vazgeč te najavio popodnevnu sv. misu na groblju ispred kapelice posvećene sv. Mariji Magdaleni.

Svečanost u katedrali završila je Lijepom našom.

Lucija Starčević

BDIJENJE U SVETIŠTU MAJKE BOŽJE NA KRASNU

Proslava Velike Gospe u svetištu Majke Božje od Krasna, središnjem marijanskom svetištu Gospićko-senjske biskupije počela je 14. kolovoza večernjim programom. U 18 sati održano je Pokorničko bogoslužje i ispovijed. U 19 sati Križni put vodio je domaći sin mladomisnik Ivan Devčić. Sv. misu bdijenja u 20 sati predvodio je Pero Zeba, svećenik riječke nadbiskupije, brat župnika Stjepana. S njime su koncelebrirali kanonici Senjskog kaptola: Mile Čančar, Tomislav Šporčić, Marinko Miličević, Nikola Turkalj, Richard Pavlič, Silvije Milin te domaći župnik i upravitelj svetišta Stjepan Zeba, svećenici Mile Rajković, Jure Ladišić, Herber Berisha, Nikola Prša, Pero Jurčević i mladomisnik Ivan Devčić. U 21,30 sati Euharistijsko klanjanje u svetištu predvodio je generalni vikar Marinko Miličević. Hodočasnici su pristizali s raznih strana. Mnogi su došli pješice iz Otočca, Gospića, Perušića, Korenice, Slunja...

Vlč. Bruno Lovaković

PROSLAVA VELIKE GOSPE NA KRASNU

Na samu svetkovinu, u subotu 15. kolovoza, procesija sa svećenicima i kipom Gospe Krasnarske koju su nosile djevojke u narodnim nošnjama, u pratnji zastava braniteljskih postrojbi i župnih obilježja, krenula je iz svetišta do vanjskog oltara za euharistijsko slavlje koje je u 11 sati predvodio gospićko-senjski biskup Zdenko Križić u zajedništvu s generalnim vikarom Marinkom Miličevićem, kancelarom i tajnikom Mišelom Grgurićem, domaćim župnikom Stjepanom Zeba, njegovim bratom Perom Zeba, dekanom Tomislavom Šporčićem, ekonomom Nikolom Turkaljem, ravnateljem Caritasa Lukom Blaževićem i svećenicima: Richardom Pavličem, Milom Rajkovićem, Jurom Ladišićem, Anđelkom Kačunka, Ivicom Miškulinom, Mariom Vazgečem, Herbertom Berisha, Nikolom Prša, Perom Jurčevićem, Domagojem Tujmerom, Pavlom Mokrim. Ostali svećenici su ispovijedali. Okupilo se više tisuća hodočasnika. Pjevao je ujedinjeni zbor iz župa biskupije pod vodstvom Ivana Prpića Špika. Svirao je bogoslov Kristijan, a uključili su se sviranjem na violini Ivana Stanovicki i pjevanjem pripjevnog psalma njezin suprug Aleksej Stanovicki, operni pjevač iz Zagreba i njihova djeca.

Biskup je u propovijedi istaknuo da ovu svetkovinu Marijina uznesenja na nebo u našem narodu skraćeno nazivamo „Velika Gospa“. Marija je bila velika Božja službenica i suradnica u djelu spasenja, a puninu te veličine doživjela je u svom uznesenju na nebo. U kraljevstvu Božjem čovjek od Boga prima novu i izvanrednu veličinu koju mu zemlja nije mogla dati. Za Mariju u nebu mi kažemo da je okrunjena. Zapravo, to je Božji dar

novog života koji joj Bog udjeljuje, kako je to rekao apostol Pavao: 'Što oko ne vidje, i uho ne ču, i u srce čovječje ne uđe, to pripravi Bog onima koji ga ljube.' (1Kor 2,10). To je ta stvarnost koju živi Marija uznesena na nebo. No, taj dar ima i svoju cijenu: cijena mu je vjernost Bogu, ljubav prema Bogu. Znamo svi da nema prave ljubavi bez žrtve. Isus je svoju ljubav pokazao križem. Ni Marija nije imala drukčiji put. Drugog puta ljubavi zapravo i nema. To je Marijin put u njezinom zemaljskom hodu: put ljubavi i služenja, put vjernosti Bogu u svemu što je život pred nju stavljao. To je put koji vodi uznesenju. To nije samo Marijin put nego i put svakog Isusovog učenika, svakoga od nas, ako želimo biti dionici nebeske slave.“

Propovjednik je naglasio da to nije lagan put, a ne može ni biti, jer se ništa velikoga ne ostvaruje na lagan i jeftin način. Vjernost Bogu ima svoju cijenu, ali se isplati. Marija nije odustala niti onda kada joj je prorok Šimun navijestio da će joj na tom putu mač boli probosti dušu. Nije to bio mač jednog poteza nego ubodi na rate sve do Kalvarije i trećeg dana Isusovog boravka u grobu. Na Kalvariji, gdje je patnja dosegla svoj vrhunac, Marija dobiva novo veliko poslanje: postaje duhova majka svih Isusovih učenika. Zašto tek sada? Odgovor nije teško naći: nema istinskog majčinstva bez patnje, a to je poznato svim majkama. Ni jedna majka, ako želi biti prava majka, ne može izbjeći patnju. Ne može izbjeći žrtve i odricanja koja su povezana s rastom njihove djece.

Biskup tumači odlomak iz Knjige Otkrivenja u kome smo čuli kako sv. Ivan apostol predstavlja žene u različitim ulogama: žena u sjaju, žena koja rađa, žena koja se bori sa Zmajem da zaštiti svoje tek rođeno dijete, žena kojoj sam Bog daje prebivalište na sigurnom. Svi tumači Svetog pisma slažu se da je u liku »Žene, zaodjenute suncem«, predstavljena Marija, Majka Gospodinova. Ne toliko Marija u Betlehemu, koliko Marija na Kalvariji i poslije u nebeskoj slavi. Duhovna poruka ovoga odlomka upućena je svim ženama i majkama za sva vremena.

Dok nam Knjiga Otkrivenja predstavlja i „Trudnu ženu koja više u porođajnim bolima i mukama rađanja ... pred koju stade Zmaj da joj, čim rodi, proždre Dijete“, pred nama je danas i jedna druga slika: slika mnoge djece koja viču u utrobama svojih majki koje im ne žele dati život. Kako je danas potresna i ova slika. Svi mi znamo koliko ima danas onih koji se zalažu za ubojstva djece u majčinoj utrobi. To nazivaju slobodom i pravima žene. Ističu kako bi sve to trebalo biti besplatno da bude lakše izvedivo i da bi to mogao činiti što veći broj žena. O pravima začetog djeteta kao da ne treba govoriti. Kako se neki „dižu na zadnje noge“ kada čuju za pokrete koji se zalažu za život od začeca. Hod za život mnogima podiže tlak, jer oni žele hod za smrt. Kamo ide ova civilizacija? Zmaj našeg vremena ne čeka da se dijete rodi nego žuri da ga proždere još prije, dok je u majčinoj utrobi. Kako je taj Zmaj danas postao moćan! Ne dopušta da se o tom ubijanju djece uopće govori, a one koji se tome protive etiketira se najpogrdnijim nazivima. Ovakvima nije stalo do djece i života, njima je stalo do toga da se nasiti Zmaja. Čemu se onda čuditi što ima toliko zla u svijetu! Ljudi su ti koji ga proizvode, pa kakvo čudo ako sami postaju žrtvom svog zla! Zmaj, davao, lako nađe svoje suradnike.

U daljnjem viđenju, pisac Knjige Otkrivenja, čuje jaki glas s neba koji govori: „Jao vama zemljo i more, jer je davao sišao k vama s velikim gnjevom, svjestan da ima samo još malo vremena“ (12,12). Zlo može razarati, Zmaj može gutati i ubijati, može davati dojam da ga ništa ne može zaustaviti, ali nije tako. Na kraju svega Bog pobjeđuje. Odlomak iz knjige Otkrivenja, koji smo čuli, završava riječima: „Sada nasto spasenje i snaga i kraljevstvo Boga našega i vlast Pomazanika njegov.“

Propovjednik nam predstavlja Mariju kao Zdravlje bolesnih te veli:

„Već više mjeseci živimo u jednom čudnom vremenu pošasti epidemije nazvane: korona virus ili Covid 19. Kako se sve u svijetu poremetilo zbog ovoga zla?! Nije to prvi put da se čovječanstvu dogodilo nešto slično. Vjernici su se uvijek, u ovakvim okolnostima, najviše utjecali Mariji, tražeći pomoć od one koju nam je sam Isus dao za majku i koju je narod prozvao „Zdravlje bolesnih“. Poznat je vapaj koji je narod, u sličnoj situaciji, upućivao Mariji još u 11. stoljeću: „O pomози palom svijetu koji želi ozdravljenje, ti što rodi Stvorca svoga prirodi na udivljenje.“

Potrebno nam je ozdravljenje, ali nije danas najveća opasnost taj nekakav Covid 19, nego virus ljudske praznine, praznine Boga, praznine duha, a ta praznina stvara prikladan prostor za mnogovrsne viruse koji će nastaniti te praznine i trovati ljudsku nutrinu. Ako čovjek iz svoje nutrine izbaci Boga, ne može izbjeći problem besmisla života. Koji se smisao može dati životu, ako je on osuđen završiti u ništavilu? Koji se smisao može dati tolikim životima mladih ili djece koji su se ugasili, a da pravo nisu ni počeli živjeti? Bez Boga nema odgovora na ova pitanja. Istina, mnogi danas u zamjenu za Boga traže smisao i ispunjenje života u nekim ugodama i užicima, razbibrigama i provodima, ali to su nadomjestci kratkog daha, koji iza svega donose samo još dublju

prazninu. Zar tome nije dokaz i tržište droge koje u svijetu sve više cvjeta? Droga nije proizvod i potreba siromašnih, nego bogatih, ili bolje rečeno, potreba ljudi ispražnjena života.

Jedan veliki estradni pjevač rekao je: „Ja na svojim koncertima dižem ljude u trans. Mnogima sam idol. Oni misle da sam najsretniji čovjek na svijetu, ali oni ne znaju kako se osjećam kad koncert završi i kada se svjetla pogase.“ Svoju sreću i puninu, ako ne nalazimo u sebi, nećemo naći nigdje drugdje. A opet samo Bog može ispuniti ljudsko srce koje ima neizmjerne želje. Naš veliki pjesnik Đuro Sudeta u pjesmi „Praznina“ izriče taj osjećaj u stihovima: „O, kako je tužno kad je život prazan, kada pusto teče k'o voda u žlijebu, k'o oblaci vjetrom nošeni po nebu ... A u noćnoj tami na raskršću gradskom, stara crkva kisne – znamen svoga vijeka i Bog u njoj plače i uzalud čeka.“

Biskup Križić pozvao je sve da se okrenu Bogu koji nas ne čeka zato što bismo mu bili potrebni, nego zato što kao Otac teško gleda prazninu svoje djece. Samo je u Bogu moguće naći smisao i puninu života. Samo on jamči čovjeku život za kakvim ljudsko srce teži. Isus je rekao kako je došao da ljudi život imaju i u izobilju da ga imaju (Iv 10,10). Najdublja želja čovjeka je da ima život, radost, sreću. To se ne može kupiti, to se može samo primiti. Taj Božji dar ne mogu srušiti nikakve životne patnje ili porazi.

Biskup Zdenko završio je propovijed riječima:

„Stavimo pred Mariju, u ovom svetištu, na ovu njezinu svetkovinu, svoje strahove i praznine, svoje patnje i nadanja. Stavimo pod njezin plašt i njezinu zaštitu svoju obitelj, djecu i mlade, starije i bolesne. Ona nas kao majka razumije i kada ne razumijemo sami sebe. Njezina pomoć neće izostati. Amen.“

Na kraju sv. mise župnik Stjepan Zeba pozdravio je biskupa, svećenike, sve hodočasnike koji su došli s raznih strana, posebno pripadnike Specijalne policije Ajkule iz Rijeke koji od Trulovih greda pješače, kao i mnogi drugi i svima zahvalio na požrtvornosti i uključenju u proslavu svetkovine Gospe od Krasna.

Vlč. Pero Jurčević blagoslovio je hodočasnici nabožne predmete.

POPODNEVNA MISA U SVETIŠTU

Sv. misu u 16 sati predvodio je i propovijedao ovogodišnji mladomisnik za Gospićko-senjsku biskupiju vlč. Bruno Lovaković. U propovijedi je protunačio biblijska čitanja te zaključio: „Svetkovina Marijina Uznesenja na nebo poruka je nade za sve nas! Bog zna što nam treba: on nas ljubi, ljubi nas neizmjereno! Istina, ne ispunjava Bog svaku našu želju i željicu, kako piše jedan duhovni pisac, ali Bog ispunjava svako svoje obećanje! Treba priznati: tako je i bolje! Jer mi bismo mogli poželjati i ono što je za nas loše i pogibeljno. A Bog uvijek nastoji da na koncu našega zemaljskoga života zavrijedimo onakvo spasenje i proslavu na nebu, kako je proslavio svog Sina Isusa i Djevicu Mariju.

Proslava će se odnositi i na dušu i na proslavljeno tijelo. Kakva će to proslava biti, Pismo je samo natuknulo, jer nema riječi koje to mogu opisati: „Što oko nije vidjelo, što uho ljudsko nije čulo i što srce nije poželjelo, to je Bog pripremio onima koji ga ljube“ (1 Kor 2,9). Dao Bog da prispijemo u taj život! Amen!”

s. Robertina Medven

KATEHETSKI DAN VJEROUČITELJA GOSPIČKO-SENJSKE BISKUPIJE

Katehetski dan za vjeroučitelje Gospičko-senjske biskupije održan je u subotu 29. kolovoza 2020. u Gospiću. Počeo je okupljanjem vjeroučitelja u biskupijskoj dvorani te odlaskom u gospićku katedralu gdje je u 9,00 sati pokorničko bogoslužje održao mons. Marinko Miličević. Nakon uvodnog nagovora i ispita savjesti slijedila je sv. ispovijed. Svečano misno slavlje predvodio je gospičko-senjski biskup mons. Zdenko Križić u koncelecijaciji s generalnim vikarom i novoimenovanim predstojnikom Katehetskog ureda mons. Marinkom Miličevićem, dosadašnjim predstojnikom preč. Nikolom Turkaljem, biskupijskim kancelarom i tajnikom preč. Mišelom Grgurićem, gospićkim župnikom preč. Mariom Vazgečem, preč. Lukom Blaževićem, ravnateljem Karitasa i župnikom u Ličkom Osiku, vlč. Perom Jurčevićem, župnikom i vjeroučiteljem u župi Kosinj, gospićkim župnim vikarom vlč. Domagojem Tujmerom. Posluživao je sjemeništarc Marko Butković i ministranti. Pjevali su vjeroučitelji uz glazbenu pratnju vjeroučiteljice s. Ljubomire Lešić.

Biskup Križić je u propovijedi predstavio proroka Jeremiju i Ivana Krstitelja - dvije istaknute biblijske osobe o kojima smo danas slušali u misnim čitanjima na spomendan Mučeništva sv. Ivana Krstitelja. Bog ih je poslao narodu kao vjeroučitelje, kao odgajatelje u vjeri. Iako su živjeli u razmaku više od šest stoljeća, život im je u mnogočemu vrlo sličan a poslanje isto: vratiti narod k Bogu, odnosno autentičnom vjerničkom životu. Prorok Jeremija djeluje u vrlo teškim uvjetima duhovnog i moralnog srozavanja svog naroda i o tome piše: „Od najvećeg do najmanjeg svi gramze za plijenom, od proroka do svećenika svi su varalice“ (8,10). Svećenike i proroke, učitelje u vjeri, naziva varalicama jer ništa ne poduzimaju da se takvo stanje naroda mijenja, nego govore kako problema nema, sve je u redu, važno da oni imaju sve što im treba. Oni koji ne žive autentično svoju vjeru, ne mogu promijeniti druge. Bog Jeremiji daje poslanje da se suprotstavi takvom mentalitetu. On se, istina, boji tog poslanja, jer osjeća da stoji sam protiv svih? Za uzvrat može očekivati samo progonstvo i smrt. Zato odbija prihvatiti Božji poziv da bude prorok, učitelj u vjeri. Bio je premlad (ima tek dvadesetak godina) i bojao se za svoj život, budući da bi se morao sukobiti s kraljevima, knezovima, svećenicima, narodom. Bog mu jamči blizinu i pomoć, ali ga ne oslobađa od

poteškoća i trpljenja, jer kada osobi daje poslanje, daje joj uvijek i jamstvo da je s njom ... Jeremija kreće u svoje poslanje puno patnje. Upozorava narod i one na vlasti da se sprema katastrofa i moli za narod. Njegovo oružje je molitva Bogu. Bez sumnje, on je najveći starozavjetni molitelj. Dok naviješta tragediju naroda, u isto vrijeme daje nadu, govori o novom Savezu koji će Bog sklopiti sa svojim narodom. Završava kao mučenik u Egiptu. Ubili su ga njegovi sunarodnjaci.

Biskup Križić je potom, tumačeći evanđeosko izvješće evanđelista Marka (6, 17-29) predstavio Ivana Krstitelja. On djeluje u vremenu kada je njegova zemlja okupirana, a njegov narod pod poganskom rimskom vlašću. Vjerski život je na niskoj razini. Vjera je kontaminirana s poganskim običajima, a učitelji u vjeri su ljudi koji gledaju samo svoj interes. Isus za njih veli da proždiru udovička dobra, dobra sirotinje i onda dok mole duge molitve. Ivan Krstitelj poziva narod na obraćenje; da pripravi put Gospodinu; čini sve da narod prepozna i prihvati Isusa kao Mesiju. Sebe stavlja u drugi plan. Sve usmjerava prema Isusu. Ne želi on bljeskati i privlačiti ljude sebi nego Isusu. Ivan djeluje odvažno. Nema straha reći u lice svakome pa i kralju ono što mu ne valja, iako je svjestan da ga to može skupo koštati. Ne prihvaća kompromise kada je u pitanju Isus i istina. Izričito stoji da ga je i sam kralj Herod cijenio, a i bojao ga se, jer vidio je u njemu Božjeg čovjeka.

Da je Ivan šutio i prelazio šutke preko nekih stvari koje nisu bile dobre, mogao je imati život kakav želi. Ali, između ugodnog života i Božje istine on se nije premišljao niti jednog trena: bira Božju istinu i pod cijenu smrti. Nije prihvatio nikakav kompromis kada je u pitanju Bog i istina. Ivan se za svoje poslanje spremao molitvom u pustinji. U molitvi je otkrivao riječi navještaja, riječi istine koju treba prenijeti narodu. U molitvi je nalazio snagu da može stati uz istinu i pod cijenu života. Postao je žrtva istine.“ Biskup je djelovanje ovih biblijskih velikana – Jeremije i Ivana Krstitelja - sažeo u poruke upućene vjeroučiteljima:

1. Ne imati kompromisa kada je u pitanju istina i Evanđelje, odnosno Božja riječ. Usudimo li se reći istinu u svim prigodama ili prešućujemo istinu da se ne zamjerimo ili zbog straha da nas ne prozivaju kao zaostale i zatucane? Istina se ne smije prešutjeti, ali to ne znači da se oko nje s drugima trebamo svađati. Treba je reći, ne nametati, hoće li je tko prihvatiti ili neće zato nismo odgovorni.

2. Da bismo mogli kritizirati neistinu, ukazivati na moralne devijacije, moramo biti autentični. Bez ovoga nema uvjerenosti. Bez toga postat ćemo farizeji koji, kako veli Isus, govore ali ne čine. Vjeroučitelj nije samo onaj koji prenosi znanje, nego koji svjedoči. On ne govori i ne svjedoči samo ustima, nego cijelim svojim životom.

3. Za učitelje u vjeri nužno je da budu i molitelji. Bez molitve nema svjedočanstva, nema vjernosti pozivu, ali nema niti prave riječi koja bi imala snagu taknuti srce drugih. Znamo da je i Isus svoje djelovanje uvijek pripremao molitvom.

4. Vjeroučitelji imaju i obvezu upozoravati i ukazivati na mane koje ne dolikuju jednom kršćaninu i pozivati na obraćenje i promjenu života, ali oni nisu navjestitelji katastrofa ili Božjih kazni, nego svjedoci Božje ljubavi i navjestitelji nade da je Božja ljubav veća od svih ljudskih zala i da ona definitivno pobjeđuje kada joj se čovjek otvori.

5. Ne smijemo izgubiti svijest da je poslanje vjeroučitelja teško i zahtjevno. Ne znam koliko ste bili toga svjesni kada ste se opredjeljivali za ovaj poziv. Vama se ne opraštaju određene slabosti koje se u drugih nastavnika ili drugih ljudi ne samo toleriraju, nego se gledaju kao nešto normalno. I poziv vjeroučitelja ne može izbjeći svoja trpljenja, poniženja, omalovažavanja i sl. Jesmo li spremni i na to?

Biskup je propovijed završio riječima: „Dragi vjeroučitelji, svjestan sam da vam nije lako. Ali ništa veliko i vrijedno ne ostvaruje se lako. Vaš poziv je odgovoran i Crkva vam je zahvalna za ono što činite na planu vjere, posebno za djecu i mlade, učite ih o Isusu da im bude Prijatelj, Osoba na koju se uvijek mogu osloniti. Možda ćete nekada doživjeti da ste prepušteni sami sebi, da se odgovorni u Crkvi za vas dovoljno ne brinu, da malo drže do vaše žrtve, ali nije tako. Vaše poslanje gledamo gotovo, ravno poslanju svećenika, jer ste nekada puno izloženiji od njih. Neka Gospodin bude trajno s vama u vašem poslanju, neka vam bude snaga u klonućima, utjeha u neuspjesima, radost i entuzijazam u navještaju. Amen.“

Na kraju mise, biskup Križić podijelio je kanonske mandate vjeroučiteljima koji su zaposleni na određeno vrijeme. Program Katehetskog dana nastavili su prisutni u biskupijskoj dvorani. Najprije im je svoju riječ uputio biskup ordinarij mons. Zdenko Križić. Predstavio je novog predstojnika mons. Marinka Miličevića, a potom toplim riječima zahvalio dosadašnjem predstojniku preč. Nikoli Turkalju koji je tu dužnost vršio više od dvadeset godina i to požrtvovno s ljubavlju. Pozvao je i vjeroučitelje na zauzetost i međusobnu suradnju. Potom je dosadašnji predstojnik preč. Nikola Turkalj podnio Izvješće o radu Katehetskog ureda u protekloj školskoj godini - i uputio riječi zahvalnosti svima s kojima je surađivao. U ime vjeroučitelja zahvalila mu je vjeroučiteljica Ivona Rendulić i uručila njihov zajednički dar zahvalnosti.

Novoimenovani predstojnik mons. Marinko Miličević predstavio se i održao uvodno predavanje: „ Pozitivni utjecaj vjeronauka na ponašanje vjeroučenika i plan rada u novoj školskoj godini.“ Predavač je iznio više primjera znanstvenih istraživanja koja su pokazala, kako vjera i vjeronaučni sadržaji koje đaci usvajaju, ima neosporni utjecaj na njihovo mentalno zdravlje. Zato treba uključiti vjeronauk kao učinkovito sredstvo, među svim ostalima, u promicanju mentalnog zdravlja. „Statistike su također pokazale

pozitivan utjecaj vjerskog obrazovanja i religioznosti na minimalno uzimanje alkohola, ponižavanje drugih u školi, nasilje, posjedovanje oružja i ponašanje u vožnji. ... Prema istraživačkom centru PEW, potvrđuje se da je vjerska praksa pozitivno povezana s visokoobrazovnim ostvarenim ciljevima. Studenti koji su tijekom odrastanja pohađali crkvu barem jednom tjedno, u ranim tridesetima imali su znatno više godina ukupnog školovanja od vršnjaka koji uopće nisu pohađali crkvu.

U jednoj školi anketirani su roditelji svih učenika - koliko se zanimaju za ponašanje svoje djece u školi i pokazalo se da su roditelji koji su praktični vjernici, puno više zainteresirani za stanje svog djeteta u školi nego roditelji koji se nisu izjasnili da su vjernici. Altruistični roditelji su često oni koji su religiozni, čak i ako imaju malo vjerske motivacije, lakše će na svoju djecu prenijeti senzibilitet za druge i osjećaj korisnosti, a time i smisla života. Prema suvremenim nepristranim sociolozima, vjeronauk u školama ima pozitivan utjecaj, prije svega na religioznost adolescenata i općenito na njihovu etičnost, napose u srednjoj školi ... Bivši učenici koji su imali vjeronauk u školama, povezuju se više na društvenim mrežama oko humanih projekata ili duhovnih sadržaja s biblijskom tematikom. Često su trajno povezani u kršćanskim obiteljskim krugovima ... Devijantno ponašanje izraženije je među učenicima koji ne pohađaju vjeronauk u školama.

Predavač je ovo iscrpno predavanje završio riječima: „Vjeroučitelj je također svojevrstan predstavnik Crkve koji djeluje u zbornici među svojim kolegama, donoseći radosnu vijest gdje drugi ne mogu. Bez upoznavanja s vjerom, pa makar i čisto informativno, čovjek ostaje zakinut za mogućnost cjelovitog doživljavanja i shvaćanja kulture u kojoj živi.“ Nakon stanke za odmor i okrjepu slijedio je rad prvog stručnog vijeća pod vodstvo voditeljice Ivone Rendulić koja je najprije izvijestila o radu u prošloj školskoj godini, potom o programu u novoj.

Vjeroučiteljica Inka Salopek predstavila je svoj ogledni sat o Božjem milosrđu prema prisposobi o Izgubljenom sinu. Radni dio završio je objedom u Pastoralnom centru župe Lički Osik.

s. Robertina Medven

PORUKA BISKUPA MONS. ZDENKA KRIŽIĆA ZA KATEHETSKU NEDJELJU 20. RUJNA 2020.

Draga braćo i sestre, dragi roditelji, djeco i mladi, dragi učitelji, vjeroučitelji, svećenici i suradnici! Započinjemo novu školsku godinu u nadi da neće biti slična prethodnoj koja je bila izrazito burna, iscrpljujuća, kako učenicima, tako i roditeljima i nastavnicima. Najprije je, zbog štrajka nastavnika, izgubljeno mnogo školskih sati i dana, a potom je

opasnost zaraze virusom Covid 19 prekinula normalno odvijanje nastave u učionicama. Odgovorni iz Ministarstva pokušali su spasiti što se moglo, online nastavom posredstvom televizijskih ili internetskih programa, pa se postiglo, koliko se moglo, ali taj način nije sigurno mogao pružiti sve ono što bi se pružilo u učionicama. Koliko su učenici i studenti u ovim izvanrednim situacijama izgubili, nije moguće precizno procijeniti ali, bez sumnje, puno. Želim ovom prilikom izreći iskrenu zahvalnost vjeroučiteljima i vjeroučiteljicama naše biskupije koji su požrtvovnim radom nastojali ublažiti štete ove situacije i učenicima prenositi, kako se moglo, navještaj vjere i kršćanski nauk.

Međutim, možda se ovom izvanrednom situacijom nije samo izgubilo nego i dobilo, naučilo. U životu najviše naučimo od samog života. Prvenstveno naučimo kako u životu ne možemo sve predvidjeti, jer su uvijek moguća neugodna iznenađenja koja sve naše precizno zacrtane planove okrenu naglavačke. Nema stopostotne sigurnosti da ćemo i ostvariti ono što smo zacrtali. U životu je, stoga, važno prilagoditi se novim uvjetima - koliko god bili teški i neželjeni. Važno je znati prihvatiti da neke stvari mogu biti drukčije od naših želja i očekivanja. Život nam neće uvijek pružiti ono što želimo i sanjamo. Zbog toga se ne smijemo razočarati i, ne daj Bože, prezirati život. Važno je iz svake situacije izvući ono najbolje. Upravo nam korona virus pokazuje kako je čovjek, unatoč velikom napretku na svim područjima znanosti, vrlo krhak, slab, nesposoban adekvatno odgovoriti na izazove određenih životnih kušnja. Sigurno ovo nije zadnja epidemija za koju čovječanstvo još nema pravog odgovora. Bit će toga još u budućnosti. Lijek će za korona virus vjerojatno pronaći, ali tko nam jamčiti da se u skoroj budućnosti neće pojaviti neki novi virusi koji će opet iznova uspaničiti svijet.

I ovdje je vidljivo kako zlo lako i brzo dođe, ali da bi ga se oslobodili potrebni su mjeseci i godine. Potres u Zagrebu trajao je desetak sekundi, a za saniranje štete trebat će desetak i više godina. Tako je sa svakim zlom u našem životu: dogodi se brzo, a oslobađanje od njega ne ostvaruje se u jednom danu, nego to zahtijeva, kao što iz iskustva svi znamo, dugotrajniju borbu, naporan rad.

U borbi protiv zla prozvanog Covid 19, koju u našoj domovini predvodi Stožer civilne zaštite i Zavod za javno zdravstvo, mogli smo stalno slušati pozive koji su nam upućivani a od nas uvijek traže određenu samodisciplinu, odricanje, žrtve. Bez toga ne ide. Bez tih zahtjevnosti zlo ne možemo pobijediti. To ne vrijedi samo za zlo spomenutog virusa, nego za svako zlo, za svaki grijeh. Zlo je takvo i iz našeg života neće nestati samo od sebe, nego samo uz našu tešku borbu. Ako se ne borimo, zlo će nas trovati, deformirati, a možda, i duhovno ubiti. Jedno vrijeme, na početku epidemije, svi smo mi bili u svojevrsnoj izolaciji, stalno pozivani od Stožera da ostanemo doma, da što manje izlazimo i družimo se s drugima jer je virus izazvao paniku i nesnalaženje. To je zahtijevalo da se odrekemo mnogih navika, pa i onih dobrih, da prihvatimo živjeti i

ponašati se drukčije, kao nikada do sada, što nas je opterećivalo i iscrpljivalo. Međutim, to vrijeme nije bilo prazno i besmisleno, nego pružalo je neke nove mogućnosti na koje prije nismo toliko računali, a koje su mogle obogatiti naš život. Za nas vjernike to je, prije svega, bila mogućnost da posvetimo više vremena svojoj nutrini, molitvi i čitanju Svetog pisma, ali i drugim oblicima kreativnosti kroz koje je moguće doživjeti istinska otkrića samih sebe. Koliko smo to iskoristili, odgovor mora dati svatko samom sebi. Nažalost, ono vrijeme jače izolacije bilo je mnogima jaka napast da se prepuste određenoj komotnosti, dosadi, alkoholu, bezvrijednim sadržajima na internetu i tako duhovno osiromaše i isprazne se. Ovo samo potvrđuje istinu da svaka životna situacija, bilo ugodna ili neugodna, daje mogućnosti - kako duhovnog obogaćenja, tako i duhovnog srozavanja. U životu je uvijek tako.

Za mnoge obitelji, bila je to i velika prilika za življenje obiteljskog zajedništva, prilika da se provede više vremena s vlastitom djecom, prilika za jaču duhovnu i afektivnu povezanost unutar obiteljskog doma. U svakom zlu postoji i poneka dobra prilika koju je potrebno otkriti i tako zlo pretvarati u dobro. S pravom se govori da su upravo te teške situacije iz nas izvukle ili ono najbolje ili ono najgore. Svako zlo nam prouzroči neku patnju, u nečemu nas uskrati, ali u njemu je moguće jasno iščitati i poziv da postanemo bolji. Tako je i sa zlom epidemije s kojim se još uvijek borimo i ne znamo kakve će sve posljedice ostaviti - bilo na zdravlje ljudi, ili druge sektore života kao što su školstvo, ekonomija, radna mjesta i materijalni standard ljudi. A hoće li proizvesti nešto dobrog? Hoćemo li postati plemenitiji, solidarniji, velikodušniji, uslužniji, duhovniji? Ako se ovo dogodi, nećemo morati predugo oplakivati sve poštasti ovog vremena, nego ćemo se radovati onom novom, boljem, plemenitijem, što su iznjedrila ta stanja trpljenja, neizvjesnosti i panike. Onda ćemo otkriti da virus nije ostavio samo žalosnu trulež nego i istinski humus iz kojeg je niklo puno dobrog koje će oplemeniti našu budućnost.

Korona virus još uvijek nije nestao, a nažalost, bit će i drugih virusa i zala, ali to nas ne smije obeshrabriti ili onesposobiti za uočiti i vidjeti ono dobro što je oko nas, ono dobro koje i sami možemo učiniti i drugima podariti. Moramo se u tom nastojanju svi ujediniti, a onda će dobro spontano potiskivati zlo. Neka ova nada u dobro prožme srca, napose naše djece i mladih, da postanu još svjesniji kako i oni mogu puno pridonijeti pobjedi dobra nad zlom u svakodnevnoj životnoj borbi. Neka budu svjesni da prošla školska godina nije bila izgubljena, nego bogatija novim iskustvom koje će biti dragocjeno za njihovu daljnju budućnost. Neka ovo prepoznaju i svi nastavnici, roditelji, katehete i katehiste i započnu narednu školsku godinu s novim poletom, ne toliko s osjećajem da trebaju nadoknaditi puno toga što je propušteno, nego nadograđivati na nove temelje koji su utvrđeni mukama iz prošle školske godine. Što će nam sve donijeti ova školska godina ne možemo znati, ali strahovi ne smiju ugušiti entuzijazam i uvjerenje da ju je moguće učiniti dobrom i blagoslovljenom, bez obzira na sva moguća

neugodna iznenađenja. Budućnost je u Božjoj ruci, a On ima rješenje za sve situacije. Zaključujem sa željom i molitvom da nova školska godina bude uspješna, kako đacima tako i njihovim učiteljima, katehetama, roditeljima, i svima koji rade na intelektualnoj i duhovnoj izgradnji naše djece i mladih.

Gospić, 11. rujna 2020.

+ Zdenko Križić, biskup gospičko-senjski

KAKO SU MOLILI NAŠI STARI

Učenicima drugog razreda Osnovne škole dr. Jure Turića za vrijeme online nastave vjeroučitelj je dao domaću zadaću neka prikupe molitve koje su molili i možda još uvijek mole njihovi roditelji, bake, djedovi, stariji susjedi u različitim dijelovima Hrvatske, a ponajviše u Lici. Te molitve većinom nisu zapisane u molitvenicima, nego su se usmeno prenosile s koljena na koljeno. Da bismo neke od njih sačuvali od zaborava, donosimo ih u „Navještenju“:

Oj Isuse, gdje si, kaži,
tebe moje srce traži.
Tebe ovdje i u noći
žele gledat' moje oči.
Ja dvostruke trpim tmine
da me Isus ne pročine.
Oj Isuse, slatki, mili,
od mene se ne odili.
Duša moja nije živa
ako tebe ne uživa.
Ti me čuvaj, ti me kripi
da me napast ne zaslipi.
S tobom oću bit do smrti,
s tobom oću i umriti. Amen.

Lana Grgurić 2.d

Milosrdni Samaritanac

Franka Bukovac 2.d

Vječni Oče, želio bih se odmoriti ove noći u tvome srcu. Prikazujem ti svaki otkucaj svoga srca za sa svom svojom ljubavlju koju nosim za tebe. Iako sada odlazim na počinak, molim za obraćenje onih duša koje su te uvrijedile. Molim te da se smiluješ cijelom svijetu, posebno onima koji su te upoznali i ne odustaju od grijeha. Prikazujem ti cijelo svoje biće i svaki otkucaj svoga srca kao zadovoljštinu za učinjene grijeha. Amen.

Lukas Devčić 2.b

Za moju dušu
nebeski Oče moj,
pošalji mi maleni
blagoslov svoj.
A ja ću ga u srce
duboko skriti
i vječno s Tobom
ja ću biti.
Jer moja je duša
u rukama Tvojim
i ničega na svijetu
ja se ne bojim.

Nikola Grbac 2.a

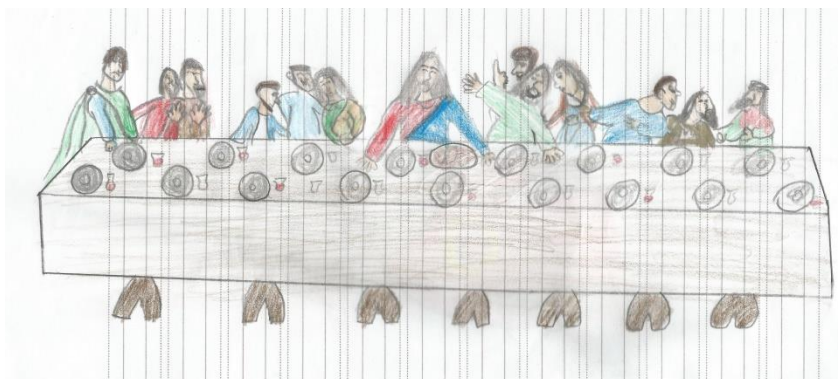
Milosrdni Samaritanac
Luka Pavelić 2.d

Bože moj, Bože moj,
hvala na daru tvom.
Sav te grli dite tvoje
u svom srcu malenom.
Došao si na moju želju
da mi budeš štit i lik,
o moj dobri Spasitelju,
budi sa mnom nauvik. Amen.

Gabrijel Tominc 2.a

Marijo, Marijo, molitve tvome sinu
za nas neka se vinu.
Ti si mu majka mila,
patnica si s njime bila.
Marijo, Marijo, slatko ime,
umrijeti daj s njime.
Dok će nam sunce sjati,
mi ćemo tebe zvati, Marijo.

Dora Murgić 2.a

Posljednja večera
Anja Tonković 3.c

Naša srca vatrom gore,
u visini bukti plam.
Svome Bogu vjeru dajmo,
neka ori sveti hram.
Kriste, sunce naših dana,
primi naša srca sva:
da te tvoja djeca ljube,
neka cijela zemlja zna.
Neka čuje pjesmu našu
hrvatski sad dragi dom
pa da i on Bogu svome
vjerno služi snagom svom.
Kriste, digni svete ruke,
blagoslovi djecu tu,
i pritegni k svetom srcu
dragu domovinu svu.

Milan Pintar 2.b

Sveta Mala Terezijo,
ponizno te molim,
reci dragom Isusu
da ga jako volim.

*Lukas Kovačević 2.a
i Andrija Obućina 2.c*

Aleluja, Gospe moja,
daj ti meni dobar dan,
ja ću tebi bolji glas od Isusa sina tvoga.
Jutros ti je uskrsnuo,
na nebesa uzašao.
Daj mi ga, Gospe, daj,
na moj mrtvi dan
da me privede u svoj vječni raj.

Andrija Obućina 2.c

Crkvica se gradila
tamjanom se kadila.
U njoj Gospa klečala
i od srca ječala.
Bijele prste lomila,
gorke suze ronila.
Otud idu lipa dva,
sveti Petar i Pava,
Što ti Gospe klečiš
i od srca ječiš,
bijele prste lomiš,
grozne suze roniš?
Kad sam imala sinka jedinog,
Židovi ga oteše, na križ ga propeše.
Zlatnu krunu skidaše,
a trnjavu naticaše.
Kudan ova dopirala,
tudan krvca prolivala.
Dva anđela s'laze s neba
te su ruže kitili
u kitice kitili
pred Boga donosili.
Sam je Bog govorio:
tko bi ovu molitvicu izmolio
tri bi duše sahranio:
i očevu i majčinu i svoje bi mjesto
uhvatio.

Ivan Petar Katić 2.c

Kod izlaska iz crkve:
Ostaj zbogom, dvor presveti.
Bogu sam se pomolio,
dvoru sam se poklonio.
Sveta vodo, padaj na me,
sveti Josipe, moli za me. Amen.

Tomislav Tomljenović 2.c

Križići

Dušice grješna,
budi u vjeri čista.
Kada budeš putovala dugim putima,
tijesnim klancima,
susrest će te duh nečisti.
Pitat će te: jesi moja ili Božja?
Božja jesam, tvoja nisam,
Bogu sam se obećala na blagdan,
na Veliki četvrtak.

Ivan Petar Katić 2.c

Aleluja, Gospe moja,
daj ti meni dobar dan,
ja ću tebi bolji glas
od Isusa sina tvoga.
Jutros ti je uskrsnuo,
na nebesa uzašao.
Daj mi ga, Gospe, daj,
na moj mrtvi dan
da me privede u svoj vječni raj.

Andrija Obućina 2.c

Duše Sveti, ponizno te molim
da vazda budeš uz nas,
da u svim stvarima radimo
samo po tvojim nadahnućima.
Dođi Duše Sveti i ulij u duše
vjeru, ufanje i ljubav.
Oj, Marijo, dan i noć
budi meni u pomoć.
A ja jadna kud ću sada,
ne pokori me, nemam kada.
Ako noćas umrem tužna,
ostat Bogu uvijek dužna.

Ivor Mašić 2.d

Milosrdni Samaritanac

Antonija Jelinić 2.d

Posljednja večera

Patrik Antonio Petry 3.d

Posljednja večera

*Petar Delbianco 3.d***JUTARNJE MOLITVE**

Pozdrav Gospi
 Dobro jutro, Gospe mila,
 što si Isusa porodila.
 Nebo zemlju prosvijetli,
 ti prosvijetli pamet moju
 da ja vidim slavu tvoju,
 gdje anđeli uživaju,
 slavu Božju dozivaju.
 Ja se, Gospe, molim tebi,
 da ti mene uzmeš k sebi.
 Moja duša nije živa
 ako tebe ne uživa.
 Tko se Gospi preporuč
 od sebe ga ne odluči.
 Sine Božji, budi hvaljen,
 u sve vijeke vijeka. Amen.

Lana Buneta 3.c

Bijelog dana eto k nama,
 hajd'mo k Bogu s molitvama,
 da u radu našem danas
 od zla svakog očuvaš nas.
 Duše Sveti, ispusti se na nas,
 obasjaj naš duh,
 ispuni naše duše,
 ojačaj naša tijela
 te nas očuvaj od
 svake pogibelji i nesreće.

Zara Alar 2.b

VEČERNJE MOLITVE

Anđele mili, čuvaru moj,
sada i uvijek uza me stoj.
Ruku mi pruži, vodi me ti,
ti me od zala očuvaj svih. Amen.

Elena Jengić 2.b

Anđele čuvaru moj,
uz postelju moju stoj.
Ovu noć me čuvaj ti,
anđelu premili.

Ivan i Karlo Štimac 2.c

Hvaljen budi, Isuse,
oprosti mi pogreške.
Ja te ljubim srcem svim,
kad sam budan i kad spim.
O anđele sveti moj,
uz postelju moju stoj.
Prijatelju premili,
ovu noć me čuvaj ti.

***Karlo Franjić 2.a
i Dario Šikić 2.d***

O anđele lipi moj,
uz postelju moju stoj.
Na počinak sad ću poč,
moj Isuse, laku noć.

Marina Šnjarić 2.a

Anđele lijepi moj
uz postelju moju stoj.
Prijatelju premili,
ovu noć me čuvaj ti.
Evo, spusti se tiha noć,
na počinak ja ću poč.
Moja zadnja riječ neka bude,
moj Isuse, laka tebi noć. Amen.

Antonija Jelinić 2.d

Hvala Bogu, prođe danak
i dolazi slatki sanak.
Ali, prije neg ću spati,
tebe Bože ću prizvati.
Da mi budeš na pomoći
nasleđujući ove noći.
Da me svaka bijeda mine
sutra opet sunce sine.

Antonija Jelinić 2.d

Hvala Bogu, prođe danak
i nastade slatki sanak.
Prije Bože neg ću spati,
ja ću tebe zazivati.
Da me svaka bijeda mine
i opet mi sunce sine.

Emanuel Miočević 2.d

Idem spati, Boga zvati
i Mariju dozivati.
Marija je Božja mati.
Bog se sprema na nebesa.
Nebesa se otvoriše
i sva zvona zazvoniše.
Na vrh gore Kalvarije,
tu je vrtić ograđen,
pun je cvijeća zasađen.
U njem sjedi Marija,
sinka Boga zibala
i lijepo pjevala,
pjevujući zaspala.
Hvala Bogu, prođe dan
i dolazi mili san.
Tebe Boga ću prizivati
da mi budeš u pomoći
čuvajući cijele noći.
Da me svaka bijeda mine
i sutra mi sunce sine.

Josip Biškupić 2.d

Majčin dan
Klara Matica 1.c

Pođe spati, Boga zvati,
a Mariju milovati.
Marija je Božja mati.
Sinka Bogu porodila,
po krilu ga položila,
uz nebesa uznosila.
Nebesa se otvoriše,
anđeli se pokloniše,
svete trube zatrubiše,
mrtve ljude probudiše.
Ustaj gori mrtvi ljudi,
Bog vas viče da vam sudi.
Blago onom kome milost,
teškom onom kom su muke paklene.
Svete divice i udovice
i vi rano uranite,
svoje ćere probudite.
Kad je Isus sproveden
teškom biti i stalcom i palcom
kud je škrtca škaputala,
kud je ruža cvatutala.
Anđeli je berijaše
u kitje ukitiše
u vinac je uviniše.
Faljen Isus, dvor nebeski,
u vam ima križ priteški.
Križu ću se pomoliti,
a Isusu pokloniti.

Ivor Mašić 2.d

Svibanj je Marijin mjesec
Rita Orešković 1.c

Kruna za najbolju mamu
Ana Horvatek 2.b

Majčin dan
Lara Grgurić 2.d

Križam se, križam,
pod križ ligam.
Križ me čuva do ponoći,
svi anđeli od ponoći,
samo Bog i Gospa dovika.
Evo ligam u ložnicu,
kao Isus u grobnicu.
Isuse moj, ako ujutro ustanem,
Bogu falu uzdahnem,
ako ne ustanem, primi Bože,
dušu moju
za veliku slavu tvoju.

Karlo Franjić 2.a

Večernja molitva:
S križem liježem,
s križem stajem.
Križ me čuva do pol noći,
Marija od pol noći,
svi anđeli do svitanja,
a Isus s Marijom do vijeke vjekova,
amen.

Juraj Padjen 2.b

Spustila se tiha noć,
na počinak moram poč.
Zato usta moja mala
za sve kažu: Bogu hvala.

Mihael Marinić 2.d

Mojsije prima Deset zapovijedi
Tomislav Tomljenović 3.c

Uskrsna jaja
Erika Paripović 1.c

Samoizolacija

Odredili mi deset dana,
da ne smijem nikuda iz stana.
Kažu takva situacija,
to je samoizolacija.

Vijesti slušam,
nova jela kušam,
čistim i stan
jer ne mogu van.

Prolaze sporo dani,
s čežnjom gledam vani,
bliži se sveti Nikola,
pripremiti treba oko stola.

Na radiju misa zornica me budi,
svako jutro duhovnu okrjepu mi nudi.
Da mi je lakša situacija,
teška je ova samoizolacija!

Vlatka Galac

Što mogu učiniti da u svijetu bude više dobrote i ljubavi?

Kao pojedinac ne mogu baš puno toga napraviti da u svijetu bude više dobrote i ljubavi. Ali zato mogu poticati ljude da šire dobrotu i ljubav tako što ću i ja to raditi. Ljudima treba pokazivati što je dobro. Ako nekoga ne vole, treba im pokazati da ta osoba ima i nekih dobrih strana. U prošlosti se pojedini narodi nisu voljeli i to se nastavilo s generacije na generaciju. Zato je danas teško pomiriti i promijeniti takva razmišljanja. Da bi u svijetu bilo više dobrote i ljubavi, narodi moraju biti složni. Moraju si pomagati, a ne svađati se. Možda se u budućnost i to promijeni pa bude više dobrote. Dok to vrijeme ne dođe, ja ću dobrotu i ljubav nastojati primijeniti kod sebe dajući ih drugima.

Filip Mraović 4.a

Priredio: Franje Puškarić

PROSLAVA SVIH SVETIH U GOSPIĆU

Na svetkovinu Svih Svetih u nedjelju, 1. studenoga, središnju sv. misu u 10,00 sati u kapeli na gradskom groblju Sv. Marije Magdalene u Gospiću, predvodio je gospićko-senjski biskup Zdenko Križić u zajedništvu s kancelarom i tajnikom Mišelom Grgurićem te gospićkim župnikom i rektorom katedrale Mariom Vazgečem.

Biskup Zdenko je na početku propovijedi istaknuo da na ovu svetkovinu „slavimo sve ljude koji su na zemlji živjeli svetim kršćanskim životom a sada pripadaju slavnoj Crkvi u nebu. Svi oni nisu upisani u katalog svetaca jer ih Crkva nije službeno proglasila svetima, iako su bili uzornog svetog života i donijeli našoj zemlji puno Božjeg blagoslova. Mnoge od tih osoba pokopane su i na našim grobljima. Ovaj dan povezuje nas s njima. Neki uživaju Božju slavu, a neki su na putu čišćenja od svake ljage grijeha, jer osoba mora biti posve čista bez ijedne mrlje da bi ušla u suživot s Bogom.“

Nakon toga je podcrtao potrebu razgovora s pokojnima jer „ovo je dan posebnog kontakta s njima, ali danas je posebno važno slušati što oni govore nama. Budimo pozorni na ono što nam žele reći. Mi njima nemamo više što reći, izuzev za njih moliti, ako su na putu čišćenja da taj put što kraće traje. Zemaljski život naših pokojnih završio je i oni više ne trebaju naših savjeta, međutim, žele nama dati savjete jer imaju iskustva kojih mi još nemamo. Važno je, ne samo danas, stati pred grob naših pokojnih, moliti za njih i slušati ih.“

Biskup je potom, nabrojio koje su njihove poruke ? „Ono najbitnije što nam žele istaknuti je prolaznost života. Žele nam poručiti što je u životu važno i do čega treba držati. Poručuju nam čemu u životu ne pridavati toliku važnost. Jednom ćemo se žalostiti što smo u životu puno držali do nebitnih ili bezvrijednih stvari! Mrtvi nam žele reći koje su to vrijednosti i dragocjenosti koje svaki čovjek odnosi sa sobom iz ovog života nakon smrti. Nisu to ni zlato ni srebro. Nisu to nikakve titule ili časti s kojima su neki u životu bili odlikovani. Pokojnik također nema nikakve koristi od veličanstvenog spomenika. Ono što nosi sa sobom i od čega ima koristi su evanđeoske i općeljudske vrijednosti: ljubav i dobrota, velikodušnost i darivanje, služenje i žrtve. To su dragocjenosti koje čovjek nosi sa sobom poslije smrti. Te vrijednosti ne umiru i u njima su sjeme i snaga uskrsnuća i novog života.

Znamo, da čovjek kada se sprema na neko putovanje, razmišlja što će mu sve trebati, što sve mora ponijeti sa sobom. Ako zaboravimo neku važnu stvar, to nam može pokvariti cijelo putovanje. Cijeli naš život je spremanje za put. Iluzija je odgađati to spremanje s lažnim uvjerenjem da imamo još puno vremena prije puta. Stariji dobro znaju kako je to vrijeme kratko. Ako se čovjek ne počne na vrijeme spremati, zaboravit će sigurno, neke važne stvari. Tako je u životu. Tako je i kada je u pitanju spremanje na put u drugi svijet. Ako to spremanje ne bude na vrijeme, sigurno ćemo zaboraviti puno

važnih stvari. Postat ćemo toga svjesni kada se više ne možemo vratiti. Đavao najviše uspijeva ako uvjeri čovjeka da ima još puno vremena, ne treba se žuriti učiniti važne stvari.“

Propovjednik je istaknuo da poruka pokojnih glasi: „Nemoj odgađati spremanje. Druge prilike možda, neće niti biti. Ne znaš što ti donosi sutrašnji dan. Sa sobom ćeš samo ponijeti svoja dobra djela i sve ono sveto i lijepo što si učinio, učinila. Zato je itekako, važno sabirati te dragocjenosti dok imamo vremena i dok se može!“

Biskup se osvrnuo na Isusovu prisporobu o bogatašu koji je živio bez ljubavi i velikodušnosti te nije primjećivao siromaha Lazara ni na metar udaljenosti, ali nakon smrti, završio je u bijedi samoće i praznine te moli Abrahama neka obavijesti njegove ukućane da ne bi i oni završili gdje je on. Abraham to odbija, jer za to nema potrebe, budući da njegovi ukućani znaju dobro što trebaju činiti, ali ne žele. Oni žive samo za sebe, uvjereni da njihovom blagostanju na zemlji nema kraja, da neće nikada proći. Na koncu, on bi to mogao sam reći svojim ukućanima kada dođu na njegov grob i otvore srce slušanju. Ali oni ni to ne žele.

Propovjednik naglašava: „Svi mi znamo da će ovaj naš zemaljski život jednom završiti i da od materijalnih dobara nećemo sa sobom ponijeti ništa samo pogrebnu odjeću. Ako nemamo onih duhovnih dobara odlazimo prazni, doslovno goli u svakom smislu. Nema ništa gore od praznine života jer takav život još na zemlji gubi svaki smisao. Mi svi

znamo koliki su, planetarno popularni ljudi, u mlađoj životnoj dobi skončali svoj život u drogi. Plivali su u novcu. Mogli su si priuštiti što god su željeli, ali su iznutra, u duši, bili prazni i život im je izgubio smisao, postao im je nepodnošljiv, bez obzira što su sve drugo imali. Ako prazan život nema smisla ovdje na zemlji, još manje će imati smisao u drugom životu. Praznina je, po sebi, osuđena na nestajanje. Balon da bi letio, mora ga se napuhati, mora ga se nečim ispuniti. Ako je prazan ne može letjeti.“

Biskup Zdenko upućuje prisutne vjernike da su „duhovne vrijednosti krila s kojima možemo letjeti. Međutim, da bismo dobili krila moramo se najprije znati dobro služiti nogama, a to znači hodati putovima koji ispunjavaju život. To su: putovi istine i pravde, ljubavi i dobrote, služenja i darivanja.

Isus napominje da je onaj put koji vodi u život uzak, a onaj koji vodi u propast vrlo širok (Mt 7,14). Biblijski mudrac Sirah veli: „Put je grješnički dobro popločan, ali on završava u ponoru Podzemlja“ (Sir 21,10). Đavao, kada čovjeka vodi pripravi mu dobro put, ukloni sve zapreke, dobro pomete, samo da čovjek ne odustane od tog puta, da ode što dalje, dok ne postane svjestan da je život prosuo, a onda će ga đavao uvjeriti da za njega više povratka nema. Taj put na početku izgleda vrlo privlačno i poželjno i zato, kako Isus veli, mnogi njime idu. Međutim, uski put je vrlo zahtjevan. Svi znamo da nije lako živjeti duhovne vrijednosti. Nije lako biti dobar, uslužan, velikodušan, pošten ... Sve to košta, ali to život ispunjava. Ljudi takvog života se nikada nisu pokajali bez obzira što su ih drugi iskorištavali, pa možda i ismijavali. Sav naglasak je na izboru životnog puta. Poziv Ivana Krstitelja bio je poziv koji ostaje vrijedan i aktualan za sva vremena: 'Pripravite put Gospodinu', ili 'Pripravljajte se za put', jer je to neizbježan put, i važno je da taj put ne bude promašen i ne postane besmislen.

Propovjednik je zaključio sa Ps 139,24 koji neka bude naš vapaj Bogu: „Pronikni me svega, Bože, srce mi upoznaj. Pogledaj, ne idem li putem pogubnim, i povedi me putem vječnim. Amen.“

Pjevanje je predvodio katedralni zbor. Nakon sv. mise slijedio je blagoslov groblja ispred središnjeg križa. Završio je uz grob službenice Božje s. Žarke Ivasić s prigodnom molitvom i pjesmom Kraljice neba raduj se.

Lucija Starčević

MARIJA MAJKA CRKVE I MAJKA NAŠA

Svatko od nas ima majku koja još živi ili je umrla. Majka je prva riječ koju smo naučili izgovarati, njoj smo poklanjali prve crteže, brali kitice cvijeća i nizali ih u vjenčice, pjevali pjesmice, povjeravali radosti i žalosti...

Majka nam je prva sklapala ruke na molitvu i vodila nas k nebeskoj Majci da nas ona čuva i da nju zazivamo i molimo za pomoć kad nje zemaljske majke više neće biti s nama. Marija je u središtu zajedničke molitve Prve Crkve. Ona nas uči slušanju riječi Božje, razmišljanju o njoj, pronalaženju vremena za ljude oko nas, čini nas raspoloživima za radosnije prihvaćanje Gospodina u naš život.

U Djelima apostolskim piše kako su apostoli nakon uskrsnuća "jednodušno ustrajno molili sa ženama i s Marijom, Isusovom majkom" (Usp. Dj 1, 14), molili su dar Duha Svetoga, koji je Mariju već prilikom navještenja osjenio. Blažena Djevica napredovala je na putu vjere sjedinjena sa svojim Sinom sve do križa, gdje je mnogo trpjela i s materinskim se srcem pridružila njegovoj žrtvi. „Kad Isus opazi majku i blizu nje učenika kojega je osobito ljubio, reče majci svojoj: `Ženo, evo ti sina!` Zatim reče učeniku: `Evo ti majke!` I od tog je časa učenik uze u svoju kuću.“ (Iv 19, 26-27). Marijo, hvala Ti što si primila novoga sina i u njemu sve nas... Mi te primamo, budi svima Majka.

Pod križem Ti si Majka boli koja prinosi žrtvu svoga Sina. Tvoje temeljno poslanje je da budeš Majka Otkupiteljeva. Upravo kao takva, Ti si i Majka mističnoga Tijela Kristova, to jest Crkve. Papa Pavao VI. Ti je 21. studenoga 1964. svečano dao naslov Majka Crkve. Upravo jer si Majka Crkve, Djevica si i Majka svakome od nas koji smo udovi mističnoga Tijela Kristova. Zato Ti se rado molimo, napose u ovom mjesecu krunice. Majko, izmoli nam čisto srce, istinito i vjerno Bogu i čovjeku, srce koje će moći u svakom bratu i sestri, u svakom Božjem stvorenju, vidjeti lice svoga Spasitelja i Gospodina, Isusa Krista.

Molimo te s papom našim Benediktom XVI.:

„ Marijo, Majko Isusova i Majko naša, velika ti djela učini Svesilni! Ti si žena nad ženama i majka nad majkama. Tebi posvećujemo svoju dušu i tijelo. Želimo činiti sve s Tobom, po Tebi i za Tebe. Znamo da vlastitim snagama ništa ne možemo. Ti, sve možeš što je po volji Tvoga Sina. Štiti naše žene i naše majke, darovateljice života. Štiti našu djecu od pošasti ovoga svijeta. Majko milosti, sakrij nas pod svoj plašt.

Tvoje uznesenje na nebo i tvoj zagovor po milosti Oca Vječnoga neka nam bude jamstvo da s tobom i tvojim Sinom i mi pobjeđujemo svijet, spašavamo duše naše. Pokaži se kao Majka svima, o Marijo! I daj nam Krista, nadu svijeta.“

Marijo, molimo te za one koji se sada nalaze u smrtnom času. Budi uz svakog umirućeg kao što si bila uz svog umirućeg Sina. Posebno Te molimo za majke na čijim rukama izdišu bolesna djeca.

Isuse, probodene su Ti ruke i noge, proboden Ti je bok, da nas spasiš, da nas ozdraviš, da izliječiš našu ljubav. U ime svih koji nas slušaju, i za sve koji prihvaćaju Tebe i Tvoju riječ, molim te s Marijom:

KAO MARIJA

***Kao Marija da te ljubim,
tvoju Riječ da čuvam ja,
kao Marija da je nosim
sred srca svojega.***

***Samo tebi da se klanjam,
samo tebi predam sve,
da te ljubim srcem cijelim,
kao Marija, Isuse.***

***Kao Marija da te ljubim,
tvoju bol da dijelim ja,
kao Marija da te pratim
sve do križa tvojega.***

***Kao Marija da te ljubim,
tvoj put da slijedim ja,
kao Marija da ti služim,
da ti predam život sav.***

(Maja Majcen - fra Ivan Široki)

S. Robertina Medven

DAN SJEĆANJA NA ŽRTVE VUKOVARA, ŠKABRNJE, GOSPIĆA ...

U STRUKOVNOJ ŠKOLI GOSPIĆ

Ravnatelj Strukovne škole u Gospiću uputio je, uz Dan sjećanja na žrtve Vukovara i Škabrnje, učenicima i zaposlenicima, sljedeći poziv:

„Prije nego vam uputim poziv za obilježavanje Sjećanja na žrtve Vukovara podsjetit ću vas na sljedeće činjenice:

Bitka za Vukovar bila je najveća i najkrvavija bitka u Domovinskom ratu. Bila je to osamdeset sedmodnevna opsada hrvatskog grada Vukovara od Jugoslavenske narodne armije, uz pomoć pobunjenih Srba iz Hrvatske, od kolovoza do 18. studenoga i dalje 1991. godine. Bitka je završena porazom lokalnog Zbora narodne garde, velikim razaranjem Vukovara i brojnim ubojstvima i progonom hrvatskog stanovništva. U borbama u Vukovaru poginulo je oko 900 branitelja grada, a nakon zarobljavanja u masovnim ratnim zločinima još njih oko 600. K tome je poginulo 1.000 hrvatskih branitelja u borbama na širem području oko Vukovara. Poginulo je i 1.000 civila, a 7.000 hrvatskih vojnika i civila završilo je u zarobljeničkim logorima u Srbiji, gdje su pretežno bili izloženi zlostavljanjima, u nekim slučajevima vrlo svirepim.

Sjetimo se i Škabrnje i svih mjesta stradalih u Domovinskom ratu, velikih ljudskih žrtava i materijalnog razaranja od gore navedenih neprijatelja.

U znak pozornosti pozivam vas i molim da upalite svijeću na stepenicama na ulazu u školu, pojedinačno ili svaki razred posebno. Nastojte da se poštuje razmak i da se ne miješaju razredi. Možete i sa svojim nastavnicima ili razrednikom za vrijeme sata izići i zapaliti svijeće.

Isto tako, upalimo na svojim prozorima kod kuće svijeću za naše drage branitelje, ubijene i nestale, sjetimo se svih onih prisilno odvedenih i poniženih, pomolimo se za njih kao vjernici s ljubavlju i poštovanjem bez mržnje i želje za osvetom. Neka nam snaga i ponos bude Križ Isusa Krista i obrana od svakog zla. Molimo se Bogu za svoju domovinu Hrvatsku da nam bude sretnija i pravednija, a također i za one koji nas vode da nastoje učiniti sve za opće dobro svih nas.

Zahvaljujem na suradnji i s poštovanjem

Vaš ravnatelj, Ivan Orešković, prof.“

U GOSPIĆKOJ KATEDRALI

U utorak navečer, 17. studenoga 2020. godine, uoči Dana sjećanja na žrtve Domovinskog rata i Dana sjećanja na žrtvu Vukovara i Škabrnje misno slavlje za sve žrtve Vukovara i Domovinskog rata predvodio je u katedrali Navještenja BDM župni vikar vlč. Domagoj Tujmer u koncelebraciji sa župnikom preč. Mariom Vazgečem. Na misnom slavljju sudjelovali su gospićki župljani, predstavnici škola, Hrvatske policije i gardijske brigade „Vukovi“ te predsjednik Gradskog vijeća Grada Gospića Petar Radošević. Nakon misnog slavlja, svi prisutni uputili su se s upaljenim svijećama do Trga Alojzija Stepinca gdje je kod spomenika hrvatskim braniteljima i civilnim žrtvama župnik preč. Vazgeč predvodio molitvu za sve poginule, nestale i umrle u Vukovaru i na drugim stratištima tijekom Domovinskog rata.

Franje Puškarić

SVETI OTAC FRANJO U POVODU 150. OBLJETNICE PROGLAŠENJA SVETOGA JOSIPA ZAŠTITNIKOM SVEOPĆE CRKVE

Papa je preporučio Molitvu svetog Josipa za milost obraćenja

*Pozdravljamo te, Čuvaru Otkupitelja
i Zaručnice Djevice Marije.
Tebi je Bog povjerio svoga Sina;
u tebe je Marija položila svoje povjerenje;
uz tebe je Krist postao čovjekom.
O, blaženi Josipe,
i nama se očituj u svome očinstvu
i vodi nas putem života.
Izmoli nam milost, milosrđe i hrabrost
te nas brani od svakoga zla. Amen.*

FRANJO

PAPA FRANJO PROGLASIO JE GODINU SVETOG JOSIPA I DAR POSEBNIH OPROSTA.

Danas se obilježava 150. godišnjica dekreta Quemadmodum Deus, kojim je blaženi Pio IX., ganut teškim i žalosnim okolnostima u kojima je Crkva bila progonjena od svojih neprijatelja, proglasio svetog Josipa zaštitnikom sveopće Crkve.

Kako bi trajno povjerio Crkvu moćnoj zaštiti Isusova Čuvara, papa Franjo proglasio je da se od današnjeg dana, na slavlje obljetnice proglašenja Dekreta i na svetkovinu

Bezgrešne Djevice Marije i Zaručnice Prečistoga Josipa, pa sve do 8. prosinca 2021., obilježi posebna Godina svetog Josipa, u kojoj svaki vjernik, slijedeći njegov primjer, može svakodnevno jačati svoj vjerski život u potpunom vršenju Božje volje.

Tako će svi vjernici, imati mogućnost da molitvama i dobrim djelima, uz pomoć svetog Josipa, glavara nebeske Nazaretske obitelji, zadobiju utjehu i pomoć uslijed teških ljudskih i društvenih nevolja koje danas pogađaju suvremeni svijet.

Potpuni oprost podjeljuje se pod uobičajenim uvjetima (sakramentalna ispovijed, euharistijska pričest i molitva na nakane Svetoga Oca) vjernicima koji, dušom odijeljenom od svakoga grijeha, budu sudjelovali u Godini svetoga Josipa u prigodama i na načine koje naznačuje ova Apostolska pokorničarna.

a) Sveti Josip, autentični čovjek vjere, poziva nas da ponovno otkrijemo sinovski odnos s Ocem, obnovimo vjernost molitvi, prignemo uho i odgovorimo s dubokim raspoznavanjem na Božju volju. Podjeljuje se potpuni oprost onima koji će barem 30 minuta provesti u razmatranju molitve Očenaš ili, pak, sudjelovati na duhovnoj obnovi u trajanju od najmanje jednoga dana, koja uključuje jedno razmatranje o svetom Josipu;

b) Vrlina pravednosti koju je Josip primjereno vršio očituje se u potpunom poštivanju Božjeg zakona, koji je zakon milosrđa, „jer upravo Božje milosrđe donosi istinsku pravdu do ispunjenja“[2]. Stoga će oni koji, po primjeru svetoga Josipa, učine neko djelo tjelesnog ili duhovnog milosrđa moći također zadobiti dar potpunog oprosta;

c) Glavni je vid Josipova poziva bio taj da je bio čuvar Svete nazaretske obitelji, zaručnik Blažene Djevice Marije i Isusov zakoniti otac. Kako bi se sve kršćanske obitelji potaknulo da stvore isto ozračje prisnog zajedništva, ljubavi i molitve koje se živjelo u Svetoj obitelji, potpuni oprost se zadobiva za moljenje svete krunice u obitelji i od strane zaručnikâ.

d) Sluga Božji Pio XII., 1. svibnja 1955., ustanovio je blagdan svetog Josipa Radnika, „s namjerom da svi prepoznaju dostojanstvo rada i da to nadahne društveni život i zakone, koji će biti temeljeni na poštenoj raspodjela prava i dužnosti“[3]. Stoga će potpuni oprost moći zadobiti svi koji budu svakodnevno povjerali svoj rad zaštiti svetoga Josipa te svaki vjernik koji u molitvi zazove zagovor Tesara iz Nazareta, da oni koji traže posao pronađu zaposlenje i da rad sviju bude dostojanstveniji.

Potpuni oprost podjeljuje se vjernicima koji budu izmolili litanije svetomu Josipu (za zapadnu tradiciju) odnosno Akatist (Akathistos) svetomu Josipu u cijelosti ili barem neki njegov dio (za istočnu tradiciju), odnosno neku drugu molitvu svetomu Josipu svojstvenu drugim liturgijskim tradicijama za Crkve progone ad intra i ad extra i na utjehu i pomoć svim kršćanima koji trpe svaki oblik progona.

Apostolska pokorničarna podjeljuje potpuni oprost vjernicima koji budu molili bilo koju od Crkve dopuštenu molitvu ili čin pobožnosti u čast svetom Josipu, na primjer „K tebi se, o sveti Josipe“, osobito na dane 19. ožujka i 1. svibnja, na blagdan Svete nazaretske obitelji Isusa, Marije i Josipa, na Nedjelju svetoga Josipa (prema istočnoj tradiciji), devetnaestoga dana svakoga mjeseca i svake srijede, koja je dan posvećen spomenu toga sveca prema zapadnoj tradiciji.

U trenutnim okolnostima izvanrednog zdravstvenog stanja, dar potpunog oprosta posebno se proteže na starije, bolesne, umiruće i sve one koji zbog opravdanih razloga ne mogu izlaziti iz svoje kuće pa, duše odijeljene od svakoga grijeha i uz nakanu da, čim im to bude moguće, ispune tri uobičajena uvjeta, u vlastitom domu ili ondje gdje ih zapriječenost zatekne, izmole čin pobožnosti u čast svetomu Josipu, utjesi bolesnih i zagovorniku dobre smrti, prikazujući s povjerenjem Bogu patnje i nevolje vlastitoga života. Da bi se zadobivanje Božje milosti po vlasti Ključeva u pastoralnom pogledu olakšalo, ova Pokorničarna usrdno moli da svi svećenici koji imaju odgovarajuće ovlasti budu raspoloživi slaviti sakrament pokore i često podjeljivati svetu pričest bolesnima. Ovaj Dekret vrijedi za Godinu svetog Josipa, unatoč bilo kojoj suprotnoj odredbi.

Dano u Rimu, iz sjedišta Apostolske pokorničarne, 8. prosinca 2020.

PREMINUO GOSPIĆKO-SENJSKI BISKUP U MIRU MONS. DR. MILE BOGOVIĆ

Biskupski ordinarijat u Gospiću obavješćuje javnost da je u subotu 19. prosinca u 19 sati u Respiracijskom centru KBC Rijeka preminuo prvi gospićko-senjski biskup mons. dr. Mile Bogović.

Mons. Mile Bogović rođen je 7. kolovoza 1939. u Cerovcu, župa Slunj, od oca Mije i majke Mande rođene Piršić.

Osnovnu školu pohađao je u Slunju, a klasičnu gimnaziju u sjemeništu u Pazinu. Teološki studij započeo je u Pazinu, a završio u Zagrebu. Od 1966. do 1971. studirao je na Papinskom sveučilištu Gregoriana u Rimu i postigao doktorat iz crkvene povijesti. Za svećenika Riječko-senjske nadbiskupije zaređen je 29. lipnja 1964. te je nakon toga obavljao sljedeće dužnosti: bio je tajnik nadbiskupa Viktora Burića, rektor na Riječkoj teologiji, župnik u Praputnjaku, generalni

vikar Riječko-senjske nadbiskupije, voditelj Sakralne baštine u Senju te profesor crkvene povijesti na Riječkoj teologiji.

Papa Ivan Pavao II. imenovao ga je 4. lipnja 1999. pomoćnim biskupom Riječko-senjske nadbiskupije i dodijelio mu titulu naslovnog biskupa Tamate. Za sjedište određen mu je Gospić. Biskup Bogović ređen je 29. lipnja 1999. godine u riječkoj katedrali Sv. Vida, a glavni posvetitelj bio je mons. Antun Tamarut, nadbiskup riječko-senjski.

Podjelom teritorija Riječko-senjske nadbiskupije, 25. svibnja 2000., papa Ivan Pavao II. ustanovio je novu biskupiju sa sjedištem u Gospiću, koja je dobila ime Gospičko-senjska biskupija i ušla u sastav Riječke crkvene pokrajine kao sufraganska biskupija. Ivan Pavao II. imenovao je istodobno mons. Milu Bogovića prvim biskupom novoustanovljene biskupije, a ustoličen je 25. srpnja 2000. godine u Gospiću.

U Hrvatskoj biskupskoj konferenciji obnašao je službe: predsjednika Komisije HBK i BKBiH za hrvatski martirologij; člana Biskupske komisije HBK za odnose s državom; člana Biskupske komisije za dijalog sa SPC; člana Biskupske komisije za Hrvatski Caritas; člana Mješovite komisije Hrvatske biskupske konferencije Hrvatske konferencije viših redovničkih poglavara i Hrvatske unije viših redovničkih poglavara.

Papa Franjo prihvatio je 4. travnja 2016. odreknuće od službe biskupa Mile Bogovića zbog starosne dobi i za novoga gospičko-senjskog biskupa imenovao o. Zdenka Križića. Ujedno je mons. Bogovića imenovao apostolskim administratorom Gospičko-senjske biskupije do dana biskupskog ređenja mons. Križića 25. svibnja 2016.

Budući da je biskup Bogović osjetio znakove povišene tjelesne temperature, obavio je u četvrtak 3. prosinca testiranje na Covid 19 te dobio pozitivan nalaz. U nedjelju 6. prosinca biskup Bogović je sanitetskim prijevozom Doma zdravlja Gospić odvezen u Opću bolnicu Gospić na dodatne preglede te je zbog rizičnosti koja je povezana sa starosnom dobi hospitaliziran na odjelu Opće bolnice Gospić. Cijelo vrijeme liječenja u Općoj bolnici Gospić biskup Bogović bio je stabilnog stanja. U četvrtak 10. prosinca stanje mu se naglo pogoršalo zbog hipoksije – smanjenja razine kisika u tijelu, te je žurno prevezen vozilom Zavoda za hitnu medicinu Ličko-senjske županije u KBC Rijeka u Respiratorni centar.

Biskup mons. dr. Mile Bogović blago je u Gospodinu preminuo u subotu 19. prosinca 2020. u 19 sati u Respiracijskom centru KBC Rijeka.

Pokoj vječni darovao mu Gospodine. Počivao u miru Božjem!